

Europeiska unionens officiella tidning

L 225

Svensk utgåva

Lagstiftning

femtiosjunde årgången

30 juli 2014

Innehållsförteckning

I Lagstiftningsakter

FÖRORDNINGAR

- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 1

Rättelser

- ★ Rättelse till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 610/2013 av den 26 juni 2013 om ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 562/2006 om en gemenskapskodex om gränspassage för personer (kodex om Schengengränserna), Schengenavtalets tillämpningskonvention, rådets förordningar (EG) nr 1683/95 och (EG) nr 539/2001 och Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 767/2008 och (EG) nr 810/2009 (EUT L 182, 29.6.2013) 91

SV

De rättsakter vilkas titlar är tryckta med fin stil är sådana rättsakter som har avseende på den löpande handläggningen av jordbrukspolitiska frågor. De har normalt begränsad giltighetstid.

Beträffande alla övriga rättsakter gäller att titlarna är tryckta med fet stil och föregås av en asterisk.

I

(Lagstiftningsakter)

FÖRORDNINGAR

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 806/2014

av den 15 juli 2014

om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande ⁽¹⁾,med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽²⁾,i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽³⁾, och

av följande skäl:

- (1) Under de senaste årtiondena har unionen gjort framsteg i arbete med att inrätta en inre marknad för banktjänster. En mer integrerad inre marknad för banktjänster är av central betydelse för att främja den ekonomiska tillväxten i unionen och säkra tillräcklig finansiering av realekonomin. Emellertid har den finansiella och ekonomiska krisen visat att den inre marknadens funktion här är hotad och att risken för finansiell fragmentering ökar. Detta är ett verkligt bekymmer på en inre marknad där banker bör kunna utföra betydande gränsöverskridande verksamhet. Interbankmarknaderna har blivit mindre likvida och gränsöverskridande bankverksamhet minskar på grund av fruktan för spridningseffekter, brist på förtroende för andra nationella banksystem och för medlemsstaternas möjligheter att stödja banker.
- (2) Skillnader mellan nationella resolutionsförfaranden i olika medlemsstater och administrativa rutiner och avsaknaden av ett enhetligt beslutsfattande för resolution i bankunionen, bidrar till den bristen på förtroende och instabiliteten på marknaden, eftersom de inte skapar förutsägbarhet om de möjliga följderna när en bank fallerar.
- (3) Särskilt de olika incitamenten och den skiljaktiga praxisen i medlemsstaterna vid behandlingen av fordringsägarna till banker i resolution och vid undsättning med skattebetalarnas pengar av fallerande banker inverkar på den upplevda kreditrisken, den sunda finansiella ställningen och solvensen i deras bankers fall och skapar därmed ojämlika villkor. Detta undergräver allmänhetens förtroende för banksektorn och stör etableringsfriheten och det fria tillhandahållandet av tjänster på den inre marknaden, eftersom finansieringskostnaderna skulle vara lägre utan sådan skiljaktig praxis i medlemsstaterna.

⁽¹⁾ EUT C 109, 11.4.2014, s. 2.⁽²⁾ EUT C 67, 6.3.2014, s. 58.⁽³⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 15 april 2014 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 14 juli 2014.

- (4) Skillnader mellan nationella resolutionsregler i olika medlemsstater, inklusive motsvarande administrativa förfaranden, kan göra att banker och kunder får högre lånekostnader bara på grund av etableringsställe och inte på grund av sin faktiska kreditvärdighet. Dessutom kan bankkunder i vissa medlemsstater få högre låneräntor än bankkunder i andra medlemsstater oberoende av sin egen kreditvärdighet.
- (5) Europeiska rådet av den 18 oktober 2012 drog slutsatsen att den "ekonomiska och monetära unionen måste stärkas för att trygga såväl ekonomisk och social välfärd som stabilitet och fortsatt välbefinnande, med tanke på de fundamentala utmaningar som den står inför" och "att processen mot en fördjupad ekonomisk och monetär union bör bygga på unionens institutionella och rättsliga ramar och präglas av öppenhet och insyn gentemot medlemsstater som inte har euron som valuta och av respekt för den inre marknads integritet". I det syftet inrättas en bankunion som bygger på ett omfattande och detaljerat gemensamt regelverk för finansiella tjänster för hela den inre marknaden. Processen i riktning mot inrättandet av en bankunion präglas av öppenhet och transparens gentemot icke-deltagande medlemsstater och av respekt för den inre marknads integritet.
- (6) I sin resolution av den 7 juli 2010 med rekommendationer till kommissionen om gränsöverskridande krishantering inom banksektorn begärde Europaparlamentet att kommissionen "utifrån artiklarna 50 och 114 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, lägger fram ett eller flera förslag till lagstiftning eller förslag till en EU-ram för krishantering, en EU-fond för finansiell stabilitet och en enhet för resolution" och i sin resolution av den 20 november 2012 med rekommendationer till kommissionen om rapporten från ordförandena för Europeiska rådet, Europeiska kommissionen, Europeiska centralbanken och Eurogruppen med titeln *Mot en verklig ekonomisk och monetär union* förklarade parlamentet att "för att EMU ska fungera smidigt måste den negativa återkopplingen mellan statspapper, banker och realekonomin brytas" och betonade att "det finns ett akut behov av kompletterande och långtgående åtgärder för att lösa krisen i banksektorn" och av "att förverkliga en fullt ut fungerande europeisk bankunion" samtidigt som "ett fortsatt korrekt funktionssätt för den inre marknaden för finansiella tjänster och den fria rörligheten för kapital" säkerställs.
- (7) Som ett första steg mot en bankunion bör den gemensamma tillsynsmekanismen, inrättad genom förordning (EU) nr 1024/2013 ⁽¹⁾, säkerställa att unionens politik i fråga om tillsyn över kreditinstitut genomförs på ett enhetligt och effektivt sätt, att det enhetliga regelverket för finansiella tjänster tillämpas på samma sätt med avseende på kreditinstitut i medlemsstater inom euroområdet och i medlemsstater utanför euroområdet som beslutat att delta i den gemensamma tillsynsmekanismen (nedan kallade *de deltagande medlemsstaterna*) och att de kreditinstituten omfattas av tillsyn av högsta kvalitet.
- (8) Effektivare resolutionsmekanismer är ett viktigt instrument för att undvika skador som tidigare uppstått till följd av bankers fallissemang.
- (9) Den inre marknaden kommer att förbli splittrad, så länge resolutionsreglerna samt praxis och metoder för fördelning förblir nationella och så länge medel för att finansiera resolution samlas in och används på nationell nivå. Dessutom har de nationella tillsynsorganen starka incitament att minimera bankkrisers potentiella effekter på deras nationella ekonomier genom att vidta ensidiga åtgärder för att kontrollera banktransaktioner, exempelvis begränsningar av koncernintern överföring och utlåning, eller införande av högre likviditets- och kapitalkrav på dotterföretag inom deras jurisdiktioner som tillhör moderföretag som eventuellt fallerar. Detta begränsar bankernas gränsöverskridande verksamhet och hindrar därmed utövandet av de grundläggande friheterna och snedvrider konkurrensen på den inre marknaden. Möjliga tvister mellan hem- och värdmedlemsstater hanteras visserligen inom ramen för den gemensamma tillsynsmekanismen och Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU ⁽²⁾, men kan ändå minska effektiviteten i gränsöverskridande resolutionsprocesser.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EU) nr 1024/2013 av den 15 oktober 2013 om tilldelning av särskilda uppgifter till Europeiska centralbanken i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut (EUT L 287, 29.10.2013, s. 63).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).

- (10) För att lösa de frågorna har det blivit nödvändigt att intensifiera integrationen av resolutionsramarna för kreditinstitut och värdepappersföretag (nedan kallade *institut*) i syfte att stärka unionen, återställa den finansiella stabiliteten och lägga grunden för ekonomisk återhämtning. Direktiv 2014/59/EU är ett betydande framsteg i arbetet med att harmonisera resolutionsregler för banker i hela unionen och föreskriver samarbete mellan resolutionsmyndigheter vid hanteringen av gränsöverskridande bankers fallissemang. Det direktivet fastställer dock harmoniserade minimiregler och leder inte till centraliserat beslutsfattande när det gäller resolution. Det föreskriver i huvudsak gemensamma resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter för medlemsstaternas nationella myndigheter, men ger dock viss frihet att tillämpa verktygen och använda nationella finansieringsarrangemang till stöd för resolutionsförfaranden. Detta säkerställer att myndigheterna har verktyg för att kunna ingripa tillräckligt tidigt och snabbt i ett institut som är osunt eller fallerar, så att kontinuiteten i institutets kritiska finansiella och ekonomiska funktioner kan säkerställas samtidigt som följderna av ett instituts fallissemang på det ekonomiska och finansiella systemet minimeras.

I direktiv 2014/59/EU förhindras inte medlemsstaterna helt från att vidta separata och potentiellt motstridiga beslut om resolution av gränsöverskridande koncerner, vilket kan påverka de totala resolutionskostnaderna, även om det ger föreskrivande befogenheter och medlingsbefogenheter till den europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska bankmyndigheten) (EBA), som inrättades genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010⁽¹⁾. Eftersom det dessutom föreskriver om nationella finansieringsarrangemang, minskar det inte tillräckligt bankernas beroende av stöd via nationella budgetar och hindrar inte helt och hållet medlemsstaters skiljaktiga sätt att använda finansieringsarrangemangen.

- (11) För deltagande medlemsstater inrättas en centraliserad resolutionsbefogenhet som anförtros den gemensamma resolutionsnämnden (nedan kallad *nämnden*) som inrättas i enlighet med den här förordningen och de nationella resolutionsmyndigheterna inom ramen för den gemensamma resolutionsmekanismen. Det införandet är en integrerad del av den harmoniseringsprocess när det gäller resolution som genomförs enligt direktiv 2014/59/EU och de enhetliga resolutionsregler som fastställs i denna förordning. Tillämpningen av resolutionsordningen i de deltagande medlemsstaterna kommer att bli mer enhetlig till följd av att den ges till en central instans såsom den gemensamma resolutionsmekanismen. Den gemensamma resolutionsmekanismen är dessutom sammanflätad med den harmoniseringsprocess för tillsyn som förverkligats genom inrättandet av EBA, det gemensamma regelverket för tillsyn (Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013⁽²⁾ och Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU⁽³⁾) och, i de deltagande medlemsstaterna, inrättandet av den gemensamma tillsynsmekanismen till vilken tillämpningen av unionens tillsynsregler anförtros. Tillsyn och resolution är två kompletterande aspekter i inrättandet av den inre marknaden för finansiella tjänster, vilkas tillämpning på samma nivå kan ses som avhängiga av varandra.
- (12) För förverkligandet av den inre marknaden för finansiella tjänster är det av grundläggande betydelse att säkerställa effektiva resolutionsbeslut om fallerande banker inom unionen, bland annat om användningen av medel på unionsnivå. På den inre marknaden kan bankers fallissemangi en medlemsstat påverkar finansmarknadernas stabilitet i unionen i sin helhet. Säkerställande av effektiva och enhetliga resolutionsregler och likvärdiga villkor för finansiering av resolutionen i alla medlemsstater ligger inte bara i de medlemsstaters intresse där bankerna verkar, utan också i alla medlemsstaters allmänna intresse som ett medel att garantera likvärdiga konkurrensvillkor och få unionens inre marknad att fungera bättre. Banksystem på den inre marknaden är nära sammankopplade, bankkoncerner är internationella och bankerna har en stor andel utländska tillgångar. Utan en gemensam resolutionsmekanism får bankkriser i de medlemsstater som deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen en större negativ systemeffekt även i icke-deltagande medlemsstater. Inrättandet av den gemensamma resolutionsmekanismen kommer säkerställa neutralitet när det gäller hanteringen av fallerade banker och kommer därför att öka bankernas stabilitet i de deltagande medlemsstaterna och förhindra krisers spridningseffekter i icke-deltagande medlemsstater. Detta kommer således att underlätta den inre marknadens funktion i sin helhet. Mekanismerna för

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 12).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).

samarbete avseende institut som är etablerade i både deltagande och icke-deltagande medlemsstater bör vara klara, och ingen medlemsstat eller grupp av medlemsstater bör diskrimineras, varken direkt eller indirekt, som en plats för finansiella tjänster.

- (13) För att återskapa förtroende och trovärdighet i banksektorn genomför Europeiska centralbanken (ECB) för närvarande en omfattande bedömning av balansräkningen för av alla banker som står under direkt tillsyn. En sådan bedömning bör försäkra alla intressenter att banker som går in i den gemensamma tillsynsmekanismen, och därför omfattas av den gemensamma resolutions mekanismen, i grunden är sunda och tillförlitliga.
- (14) Till följd av inrättandet av den gemensamma tillsynsmekanismen genom förordning (EU) nr 1024/2013, enligt vilken banker i de deltagande medlemsstaterna endera står under central tillsyn från ECB eller från nationella behöriga myndigheter inom ramen för den gemensamma tillsynsmekanismen, finns det en bristande överensstämmelse mellan unionens tillsyn över sådana banker och behandlingen av de bankerna vid nationella resolutions förfaranden enligt direktiv 2014/59/EU, vilket kommer att lösas genom inrättandet av den gemensamma resolutionsmekanismen.
- (15) Denna förordning tillämpas endast på banker vars hemtillsynsmyndighet är ECB eller den nationella behöriga myndigheten i medlemsstater vars valuta är euron eller i medlemsstater vars valuta inte är euron som har inlett ett nära samarbete i enlighet med artikel 7 i förordning (EU) nr 1024/2013. Tillämpningsområdet för denna förordning är kopplat till tillämpningsområdet för förordning (EU) nr 1024/2013. Med tanke på att de tillsynsuppgifter som ges till den gemensamma tillsynsmekanismen och resolutionsåtgärder så väsentligt är sammanflätade är inrättandet av ett centraliserat tillsynssystem enligt artikel 127.6 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) fundamentalt betydelsefullt för harmoniseringsprocessen av resolution i deltagande medlemsstater. Att vara underkastad tillsyn av den gemensamma tillsynsmekanismen innebär ett särskilt kännetecken som placerar de enheter som faller inom tillämpningsområdet för förordning (EU) nr 1024/2013 i en objektiv och utpräglad särställning i resolutionssammanhang. För att främja en korrekt och stabilt fungerande inre marknad är det nödvändigt att verka för att skapa en gemensam resolutionsmekanism för alla medlemsstater som deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen.
- (16) Banker i medlemsstater som står kvar utanför den gemensamma tillsynsmekanismen omfattas av arrangemang för tillsyn, resolution och finansiella skyddsspärrar som är anpassade till varandra på nationell nivå, banker i medlemsstater som deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen omfattas av unionsarrangemang för tillsyn och nationella arrangemang för resolution och finansiella skyddsspärrar. Eftersom tillsyn och resolution är på två olika nivåer inom den gemensamma tillsynsmekanismen, skulle ingripande i och resolution av banker i de medlemsstater som deltar i den mekanismen inte ske lika snabbt, konsekvent och effektivt som för banker i de medlemsstater som står utanför den. För att säkra lika villkor är det därför viktigt med en centraliserad resolutionsmekanism för alla banker med verksamhet i de medlemsstater som deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen.
- (17) Så länge som tillsynen i en medlemsstat förblir utanför den gemensamma tillsynsmekanismen, bör den medlemsstaten förbli ansvarig för de finansiella konsekvenserna av att en bank fallerar. Den gemensamma resolutionsmekanismen bör därför bara omfatta banker och finansiella institut som är etablerade i medlemsstater som deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen och omfattas av tillsyn från ECB och de nationella myndigheterna inom ramen för den gemensamma tillsynsmekanismen. Banker i de medlemsstater som inte deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen bör inte omfattas av den gemensamma resolutionsmekanismen. Det skulle skapa fel incitament om sådana medlemsstater omfattades av den. I synnerhet kan tillsynsmyndigheterna i de medlemsstaterna bli mera överseende mot bankerna inom sina jurisdiktioner, eftersom de inte behöver bära den totala finansiella risken för dessas fallissemang. För att säkerställa överensstämmelse med den gemensamma tillsynsmekanismen, bör den gemensamma resolutionsmekanismen tillämpas på de medlemsstater som deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen. Medlemsstater som ansluter sig till den gemensamma tillsynsmekanismen bör automatiskt också omfattas av den gemensamma resolutionsmekanismen. Till slut skulle den gemensamma resolutionsmekanismen potentiellt kunna omfatta hela den inre marknaden.

- (18) För att säkerställa lika villkor inom den inre marknaden som helhet är denna förordning förenlig med direktiv 2014/59/EU. Förordningen anpassar därför reglerna och principerna i det direktivet till särdragen i den gemensamma resolutionsmekanismen och säkerställer att denna får tillräcklig finansiering. När nämnden, rådet och kommissionen utövar befogenheterna som tilldelats dem enligt denna förordning, bör de underkastas delegerade akter, tekniska standarder för tillsyn och genomförande, riktlinjer och rekommendationer som EBA antagit på grundval av artiklarna 10–15 respektive artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 inom ramen för direktiv 2014/59/EU. Nämnden, rådet och kommissionen bör inom ramen för sina respektive befogenheter också samarbeta med EBA i enlighet med artiklarna 25 och 30 i förordning (EU) nr 1093/2010 och hörsamma de förfrågningar om informationsinsamling som EBA gör i enlighet med artikel 35 i den förordningen. Det erinras om följande lydelse i den sista meningen i skäl 32 i den förordningen "I fall där den tillämpliga unionslagstiftningen ger [...] behöriga myndigheter beslutanderätt kan myndighetens beslut inte ersätta utövande av denna beslutanderätt som sker i enlighet med unionsrätten". Samma princip bör gälla denna förordning, med full respekt för principerna i unionens primärrätt. EBA bör i ljuset av de centrala faktorerna kunna utföra sina uppgifter effektivt och säkra likabehandling mellan nämnden, rådet, kommissionen och nationella myndigheter vid utförande av liknande uppgifter.
- (19) En gemensam resolutionsfond (nedan kallad *fonden*) är ett väsentligt inslag, utan vilket en gemensam resolutionsmekanism inte kan fungera väl. Om finansieringen av resolutionen skulle förbli nationell på längre sikt, skulle kopplingen mellan statsfinanserna och banksektorn inte brytas helt och investerna skulle fortsätta att fastställa lånevillkor utifrån bankernas etableringsort, snarare än deras kreditvärdighet. Fonden bör bidra till en enhetlig administrativ praxis vid resolutionsfinansiering och till att undvika införandet av hinder för utövandet av de grundläggande friheterna eller en snedvridning av konkurrensen på den inre marknaden på grund av olika nationell praxis. Fonden bör finansieras genom bidrag från bankerna som insamlas på nationell nivå och sammanförs på unionsnivå i enlighet med ett mellanstatligt avtal om de bidragens överföring och gradvisa ömsesidighet (nedan kallat *avtalet*), och på så sätt kan den finansiella stabiliteten ökas och kopplingen begränsas mellan enskilda medlemsstaters upplevda finansiella ställning och finansieringskostnaderna för banker och företag som verkar i de medlemsstaterna. För att ytterligare bryta den kopplingen bör beslut inom den gemensamma resolutionsmekanismen inte inkräkta på medlemsstaternas finanspolitiska ansvar. I det sammanhanget bör endast extraordinärt offentligt finansiellt stöd anses vara ett intrång på medlemsstaternas budgetsuveränitet och finanspolitiska ansvar. I synnerhet bör beslut som kräver utnyttjande av fonden eller av insättningsgarantisystemet inte anses vara ett intrång på medlemsstaternas budgetsuveränitet eller finanspolitiska ansvar.
- (20) Denna förordning inrättar tillsammans med direktiv 2014/59/EU formerna för utnyttjande av fonden och de allmänna kriterierna för att fastställa och beräkna förhands- och efterhandsbidrag. Deltagande medlemsstater förblir behöriga att ta ut bidragen från enheter som är belägna inom deras respektive territorier i enlighet med direktiv 2014/59/EU och med denna förordning. Genom avtalet ska de deltagande medlemsstaterna ingå en förpliktelse att till fonden överföra de bidrag som insamlas på nationell nivå i enlighet med direktiv 2014/59/EU och denna förordningen. Under en övergångsperiod ska bidragen fördelas till olika delar som motsvarar varje deltagande medlemsstat (nationella delar). De delarna ska gradvis slås samman så att de upphör att existera när övergångsperioden är slut. I avtalet fastställs de villkor på vilka parterna i avtalet kommer överens om att till fonden överföra bidrag som de insamlar på nationell nivå och att gradvis slå samman delarna. Det krävs att avtalet träder i kraft för att överföra bidragen som samlats in av parterna till de nationella delarna av fonden. I denna förordning fastställs nämndens befogenheter att utnyttja och förvalta fonden. Avtalet kommer att fastställa hur nämnden kan disponera över de nationella delar som gradvis slås samman.
- (21) En för unionen gemensam resolutionsmyndighets centraliserade tillämpning av resolutionsreglerna för institut som fastställs i direktiv 2014/59/EU i de deltagande medlemsstaterna kan bara säkerställas om reglerna för den gemensamma resolutionsmekanismens upprättande och funktion är direkt tillämpliga i medlemsstaterna, så att olika tolkningar i olika medlemsstater undviks. Sådan direkt tillämplighet bör gynna den inre marknaden som helhet, eftersom det bidrar till rättvis konkurrens och till att undanröja hinder för det fria utövandet av de grundläggande friheterna, inte bara i de deltagande medlemsstaterna utan också på den inre marknaden i sin helhet.
- (22) I linje med tillämpningsområdet för förordning (EU) nr 1024/2013 bör en gemensam resolutionsmekanism omfatta alla kreditinstitut som är etablerade i de deltagande medlemsstaterna. Emellertid bör det inom den gemensamma resolutionsmekanismen vara möjligt att direkt genomföra resolution av ett kreditinstitut i en

deltagande medlemsstat, för att undvika asymmetrier på den inre marknaden när det gäller hanteringen av fallande institut och borgenärer under en resolutionsprocess. I den mån som moderföretag, värdepappersföretag och finansiella institut omfattas av ECB:s gruppbaseade tillsyn, bör de även omfattas av den gemensamma resolutionsmekanismens tillämpning. Även om ECB inte kommer att övervaka de instituten enskilt, kommer den att vara den enda tillsynsmyndighet som har en helhetsbild av koncernens risker, och indirekt av de enskilda koncernheternas risker. Att utesluta enheter som omfattas av ECB:s gruppbaseade tillsyn från den gemensamma resolutionsmekanismens tillämpning, skulle omöjliggöra att planera resolution av koncerner och antagande av en koncernresolutionsstrategi, vilket gör resolutionsbeslut mycket mindre effektiva.

- (23) Inom den gemensamma resolutionsmekanismen bör beslut fattas på den lämpligaste nivån. Nämnden och de nationella resolutionsmyndigheterna bör tillämpa samma grundregler när de antar beslut enligt denna förordning.
- (24) Eftersom det endast är unionens institutioner som får fastställa unionens resolutionsstrategi och eftersom ett visst utrymme för skönmässig bedömning finns kvar i antagandet av varje specifik resolutionsordning, är det nödvändigt att föreskriva om ett lämpligt deltagande av rådet och kommissionen, som institutioner som får utöva genomförandebefogenheter i enlighet med artikel 291 i EUF-fördraget. Bedömningen av de skönmässiga aspekterna av nämndens resolutionsbeslut bör göras av kommissionen. Med hänsyn till de betydande effekterna av resolutionsbeslut på medlemsstaternas finansiella stabilitet och på själva unionen, liksom på medlemsstaternas finanspolitiska suveränitet, är det viktigt att genomförandebefogenheter att fatta vissa beslut avseende resolution ges till rådet. Därför bör det vara rådet, på förslag av kommissionen, som utövar effektiv kontroll över nämndens bedömning av huruvida allmänintresse föreligger och bedömer varje betydande ändring av det belopp från fonden som ska användas i en viss resolutionsåtgärd. Dessutom bör kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter för att specificera ytterligare kriterier eller villkor som nämnden ska beakta vid utövandet av dess olika befogenheter. En sådan tilldelning av resolutionsuppgifter bör inte på något sätt hindra det sätt på vilket den inre marknaden för finansiella tjänster fungerar. EBA bör därför behålla sin roll och alla sina nuvarande befogenheter och uppgifter. Den bör utveckla och bidra till en konsekvent tillämpning av unionslagstiftningen för alla medlemsstater och stärka konvergensen av resolutionspraxis i hela unionen.
- (25) För att säkerställa förenlighet med principerna i artikel 3.3 i direktiv 2014/59/EU bör unionens institutioner, när de utför de uppgifter som de getts i denna förordning, se till att lämpliga organisatoriska arrangemang har införts.
- (26) Som den gemensamma tillsynsmekanismens tillsynsmyndighet bör ECB och nämnden, kunna bedöma om ett kreditinstitut fallerar eller på väg att falla och om det inte finns några rimliga utsikter att en alternativ privat insats eller tillsynsåtgärd kan hindra dess fallissemang inom rimlig tid. Nämnden, om den anser att alla kriterier för att utlösa resolution är uppfyllda, bör anta resolutionsordningen. Förfarandet för antagandet av resolutionsordningen, som involverar kommissionen och rådet, stärker nämndens nödvändiga operativa oberoende samtidigt som principen om delegering av befogenheter till byråer enligt tolkning av Europeiska unionens domstol (nedan kallad *domstolen*) respekteras. Därför föreskriver denna förordning att den resolutionsordning som antas av nämnden träder ikraft endast om det, inom 24 timmar efter det att den antagits av nämnden, inte kommit några invändningar från rådet eller kommissionen eller resolutionsordningen godkänts av kommissionen. De grunder på vilka rådet, på förslag av kommissionen, tillåts invända mot nämndens resolutionsordning bör vara strikt begränsade till förekomsten av ett allmänintresse och till väsentliga ändringar från kommissionens sida av det belopp från fonden som föreslagits av nämnden.

En ändring på 5 % eller mera av beloppet för fonden jämfört med det ursprungliga förslaget från nämnden bör anses vara väsentligt. Rådet bör godkänna eller invända mot kommissionens förslag utan att ändra det. Kommissionen bör löpande som observatör vid nämndens möten kontrollera att den resolutionsordning som nämnden antar är helt förenlig med denna förordning, att den avväger mellan olika mål och intressen i frågan, respekterar allmänintresset och att den inre marknads integritet bevaras. Med tanke på att resolutionsåtgärder kräver ett mycket snabbt beslutsfattande bör rådet och kommissionen ha ett nära samarbete och rådet bör inte utföra samma förberedande arbete som kommissionen redan utfört. Nämnden bör ge instruktioner till de nationella resolutionsmyndigheterna, som bör vidta alla nödvändiga åtgärder för att genomföra resolutionsordningen.

- (27) Framtagandet av en koncernresolutionsordning bör underlätta en samordnad resolution som mer sannolikt ger det bästa resultatet för alla enheter i en koncern. Nämnden, eller i förekommande fall de nationella resolutionsmyndigheterna, bör ha befogenhet att använda broinstitutet på koncernnivå för att stabilisera koncernen som helhet (vilket får när så är lämpligt inbegripa arrangemang för bördefördelning). Äganderätten till dotterföretag kan överföras till broinstitutet för att senare säljas vidare, antingen som ett helhetspaket eller var för sig, när villkoren på marknaden är lämpliga. Dessutom bör nämnden eller i förekommande fall den nationella resolutionsmyndigheten ha befogenhet att tillämpa skuldnedskrivningsverktyget på moderföretagsnivå.
- (28) Nämnden bör i synnerhet ges befogenheter att fatta beslut avseende betydande enheter eller grupper, enheter eller grupper som står under direkt tillsyn från ECB eller gränsöverskridande koncerner. Nationella resolutionsmyndigheter bör bistå nämnden vid resolutionsplanering och förberedandet av resolutionsbeslut. För enheter och koncerner som inte är betydande och inte gränsöverskridande bör de nationella resolutionsmyndigheterna vara ansvariga, särskilt för resolutionsplaneringen, bedömningen av resolutionsmöjligheterna, avlägsnandet av hinder för resolution, de åtgärder som resolutionsmyndigheterna har rätt att vidta under den tidiga ingripandefasen och resolutionsåtgärderna. Under vissa omständigheter bör de nationella resolutionsmyndigheterna utföra sina uppgifter på grundval av och i enlighet med denna förordning när de utnyttjar de befogenheter som de tilldelats i enlighet med den nationella rätt som genomför direktiv 2014/59/EU om detta inte står i strid med denna förordning.
- (29) För en väl fungerande inre marknad är det grundläggande att samma regler tillämpas på alla resolutionsinsatser, oavsett om de vidtas av resolutionsmyndigheter enligt direktiv 2014/59/EU eller inom ramen för den gemensamma resolutionsmekanismen. Kommissionen bör bedöma de åtgärderna enligt artikel 107 i EUF-fördraget.
- (30) Om en resolutionsåtgärd skulle innebära beviljande av statligt stöd enligt artikel 107.1 i EUF-fördraget, eller stöd från fonden, kan ett resolutionsbeslut antas efter det att kommissionen antagit ett positivt eller villkorligt beslut om huruvida användningen av detta stöd är förenlig med den inre marknaden. Kommissionens beslut om fondstöd får införa villkor, skyldigheter eller åtaganden avseende mottagaren. De villkor som kommissionen får ställa får innefatta, men är inte begränsade till: krav på bördefördelning, inbegripet ett krav att förluster som först absorberas av egenkapitalet och krav på bidrag från hybridkapitalinnehavare, innehavare av efterställd skuld och prioriterade borgenärer, inbegripet i enlighet med kraven i direktiv 2014/59/EU; begränsningar av betalning av utdelning på aktier eller kuponger på hybridkapitalinstrument, återköp av egna aktier eller hybridkapitalinstrument och av kapitalförvaltningstransaktioner; begränsningar av förvärv av andelar i något annat företag genom överföring av endera tillgångar eller aktier; förbud mot aggressiv affärspraxis eller strategier eller reklam med offentligt stöd; krav avseende marknadsandelar, prissättning, produktgenskaper eller annat uppträdande; krav på omstruktureringsplaner; styrningskrav; rapporterings- och informationskrav, inbegripet efterlevnad av sådana villkor som får specificeras av kommissionen; krav avseende försäljning av mottagaren eller alla eller delar av dess tillgångar, rättigheter eller skulder; krav avseende avveckling av mottagaren.
- (31) För att garantera snabbt och effektivt beslutsfattande vid resolutioner bör nämnden vara ett särskilt unionsorgan med särskild struktur, som motsvarar dess specifika uppgifter och som avviker från modellen för alla andra unionsorgan. Dess sammansättning bör trygga att vederbörlig hänsyn tas till alla relevanta intressen som står på spel vid resolutioner. Med hänsyn till nämndens uppdrag bör en ordförande, en vice ordförande och fyra ytterligare heltidssysselsatta ledamöter av nämnden utses på grundval av meriter, kompetens, kunskap om bank- och finansfrågor samt erfarenhet inom finansiell tillsyn, reglering och resolution av institut. Ordföranden, vice ordförande och de fyra ytterligare heltidssysselsatta ledamöterna av nämnden bör utses i ett öppet urvalsförfarande, om vilket Europaparlamentet och rådet bör hållas informerade i vederbörlig ordning och som bör respektera principen om balans mellan könen, erfarenhet och kvalifikationer. Kommissionen bör förse Europaparlamentets ansvariga utskott med slutlistan över kandidater till befattningarna som ordförande, vice ordförande och de fyra ytterligare heltidssysselsatta ledamöterna av nämnden. Kommissionen bör lägga fram ett förslag till tillsättning av ordföranden, vice ordföranden och de fyra ytterligare heltidssysselsatta ledamöterna av nämnden inför

Europaparlamentet för godkännande. Sedan Europaparlamentet godkänt det förslaget bör rådet anta ett genomförandebeslut om tillsättningen av ordförande, vice ordförande och de fyra ytterligare heltidssysselsatta ledamöterna av nämnden.

- (32) Nämnden bör verka i sina verkställande sessioner och plenarsessioner. Vid de verkställande sessionerna ska den bestå av dess ordförande, dess fyra ytterligare oberoende heltidssysselsatta ledamöter, som bör verka på ett oberoende och objektivt sätt i hela unionens intresse, och av permanenta observatörer som utses av kommissionen och ECB. När nämndens verkställande session behandlar resolutionen av ett institut eller koncern med etablering i bara en deltagande medlemsstat, bör den kalla och i beslutsprocessen involvera den berörda medlemsstatens utsedda företrädare för dess nationella resolutionsmyndighet. När nämndens verkställande session behandlar en gränsöverskridande koncern, bör alla berörda hem- och värdmedlemsstaters utsedda företrädare för deras berörda nationella resolutionsmyndighet kallas och delta i beslutsprocessen.
- (33) Nämnden bör i sin verkställande session förbereda alla beslut avseende resolutionsförfarandet och i största möjliga mån anta de besluten. Med tanke på att den typ av information som ingår i resolutionsplanerna är institutspecifik bör beslut avseende upprättande, bedömning och godkännande av resolutionsplaner fattas av nämnden i dess verkställande session. När det gäller användningen av fonden är det viktigt att det inte ges någon fördel till den som agerar först och att utflödena från fonden övervakas. För att säkerställa motsvarande beslutsfattande i nämnden, när resolutionsåtgärder krävs över tröskeln på 5 000 000 000 EUR, bör varje ledamot i plenarsessionen kunna begära, inom en strikt tidsfrist, att plenarsessionen fattar beslut. När likviditetsstödet innebär ingen eller betydligt mindre risk än andra former av stöd (särskilt när det gäller kortfristig, icke upprepade kreditgivning till solventa institut mot adekvat säkerhet av hög kvalitet), är det motiverat att ge denna form av stöd en lägre viktning på endast 0,5. När den ackumulerade användningen av fonden under de föregående 12 månaderna når tröskeln på 5 000 000 000 EUR per år, bör plenarsessionen utvärdera tillämpningen av resolutionsverktygen, inbegripet användningen av fonden, och bör tillhandahålla riktlinjer som den verkställande sessionen bör följa vid påföljande resolutionsbeslut. Riktlinjer till den verkställande sessionen bör i synnerhet fokusera på att säkerställa en icke-diskriminerande tillämpning av resolutionsverktygen, på att undvika en tömning av fonden och på att göra en lämplig åtskillnad mellan likviditetsstöd med ingen eller låg risk och andra former av stöd.
- (34) Eftersom deltagarna i nämndens beslutsprocess i dess verkställande sessioner kommer att ändras beroende på den medlemsstat eller de medlemsstater där institutet eller koncernen i fråga verkar, bör nämndens permanenta deltagare se till att nämndens beslut i de olika konstellationerna av dess verkställande sessioner är konsekventa, passande och proportionerliga.
- (35) Nämnden bör kunna bjuda in observatörer till sina möten. Tilldelningen av resolutionsuppgifter till nämnden bör vara förenlig med ramen för det europeiska systemet för finansiell tillsyn (ESFS) och dess underliggande mål att utveckla det enhetliga regelverket och göra tillsynsmetoderna och tillsynspraxisen mer enhetliga i unionen som en helhet. I synnerhet bör EBA i enlighet med förordning (EU) nr 1093/2010 bedöma och samordna initiativ avseende resolutionsplaner i syfte att främja konvergens på detta område. Därför bör nämnden som huvudregel alltid bjuda in EBA när frågor diskuteras för vilka EBA i enlighet med direktiv 2014/59/EU ska utarbeta tekniska standarder eller fastställa riktlinjer. När så är lämpligt får nämnden även bjuda in andra observatörer såsom företrädare för Europeiska stabilitetsmekanismen (ESM) att delta i nämndens möten.
- (36) Observatörerna bör omfattas av samma krav på tystnadsplikt som nämndens ledamöter, nämndens personal och den personal som utbyts med eller utsänds av deltagande medlemsstater och som utför resolutionsuppgifter.
- (37) Nämnden bör kunna inrätta interna resolutionsgrupper som består av dess egen personal och personal från de nationella resolutionsmyndigheterna, inbegripet, när detta är lämpligt, observatörer från icke-deltagande medlemsstater. De interna resolutionsgrupperna bör kunna ledas av samordnare som utsetts bland nämndens ledande personal, vilka kan bjudas in att delta som observatörer i nämndens verkställande sessioner.

- (38) Nämnden och resolutionsmyndigheterna och de behöriga myndigheterna i icke-deltagande medlemsstater bör ingå samförståndsavtal som i allmänna ordalag beskriver hur de kommer att samarbeta med varandra vid utförandet av sina uppgifter enligt direktiv 2014/59/EU. Samförståndsavtalen skulle bland annat kunna klarlägga samråden avseende beslut av nämnden som får effekter på dotterföretag eller filialer som är etablerade i icke-deltagande medlemsstater och när moderföretaget är etablerat i en deltagande medlemsstat. Samförståndsavtalen bör ses över regelbundet.
- (39) Nämnden bör agera oberoende. Den bör ha kapacitet att hantera stora koncerner och att, agera snabbt och opartiskt. Nämnden bör säkerställa att lämplig hänsyn tas till nationell finansiell stabilitet, unionens finansiella stabilitet och den inre marknaden. Nämndens ledamöter bör ha nödvändig sakkunskap om bankomstrukturering och insolvens.
- (40) När beslut fattas eller åtgärder vidtas inom ramen för utövandet av befogenheterna som tilldelats enligt denna förordning bör vederbörlig hänsyn fästas vid betydelsen för den inre marknaden av utövandet av den etableringsrätt som fastställs i EUF-fördraget och, i synnerhet, där detta är möjligt, vid effekterna av en fortsatt gränsöverskridande verksamhet.
- (41) Mot bakgrund av nämndens uppdrag och resolutionsmålen, till vilket även hör skyddet av offentliga medel, bör den gemensamma resolutionsmekanismens verksamhet finansieras av de institut som är etablerade i de deltagande medlemsstaterna.
- (42) När det gäller alla aspekter av resolutionens beslutsprocess bör nämnden, rådet i förekommande fall och kommissionen, ersätta de nationella resolutionsmyndigheter som utsetts enligt direktiv 2014/59/EU. De nationella resolutionsmyndigheter som utsetts enligt det direktivet bör fortsätta att genomföra resolutionsordningar som nämnden antagit. För att garantera insyn och demokratisk kontroll samt att tillvarata unionsinstitutionernas rättigheter, bör nämnden inför Europaparlamentet och rådet vara ansvarig för alla beslut som fattats på grundval av denna förordning. Skälen om insyn och demokratisk kontroll gör också att de nationella parlamenten bör ha viss rätt att få information om verksamheten och inleda en dialog med nämnden.
- (43) Det nationella parlamentet i en deltagande medlemsstat, eller dess ansvariga utskott, bör kunna uppmana ordföranden att delta i en diskussion om resolutionen av institut i den medlemsstaten tillsammans med en företrädare för den nationella resolutionsmyndigheten. En sådan roll för de nationella parlamenten är lämplig med hänsyn till de potentiella konsekvenser som resolutionsåtgärder kan få på de offentliga finanserna, instituten, deras kunder och anställda och på marknaderna i de deltagande medlemsstaterna. Ordföranden och de nationella resolutionsmyndigheterna bör acceptera sådana inbjudningar att diskutera med de nationella parlamenten.
- (44) För att säkerställa ett enhetligt tillvägagångssätt för institut och koncerner bör nämnden ges befogenhet att upprätta resolutionsplaner för sådana institut och koncerner efter samråd med de nationella behöriga och resolutionsmyndigheterna. Som allmän regel bör gälla att koncernresolutionsplaner utarbetas för hela koncernen och att åtgärder i sådana anges med avseende på såväl ett moderföretag som på samtliga enskilda dotterföretag som ingår i en koncern. Koncernresolutionsplanerna bör beakta den relevanta koncernens finansiella, tekniska och affärsmässiga struktur. Om enskilda resolutionsplaner för enheter som ingår i en koncern utarbetas bör nämnden, eller i förekommande fall de nationella resolutionsmyndigheterna, i största möjliga mån eftersträva samstämmighet med resolutionsplaner för resten av koncernen. Nämnden, eller i förekommande fall de nationella resolutionsmyndigheterna, bör översända resolutionsplaner och ändringar av dessa till den behöriga myndigheten, så att den ständigt hålls fullt informerad. Nämnden bör bedöma om möjligheterna till resolution för institut och koncerner, och vidta åtgärder för att undanröja eventuella hinder för resolution. Nämnden bör kräva att de nationella resolutionsmyndigheterna vidtar lämpliga åtgärder för att undanröja resolutionshinder, i syfte att säkra enhetlighet och möjligheten till resolution för de berörda instituten. Med tanke på hur känslig informationen i resolutionsplaner är bör dessa omfattas av de krav på tystnadsplikt som fastställs i denna förordning.

- (45) Vid tillämpning av resolutionsåtgärder och utövandet av resolutionsbefogenheter bör proportionalitetsprincipen och särdragen i ett kreditinstituts juridiska form beaktas.
- (46) Resolutionsplanering är en nyckelkomponent i effektiv resolution. Nämnden bör därför ha befogenhet att kräva att instituts eller koncerners struktur och organisation ändras, för att vidta åtgärder som är nödvändiga och proportionella för att minska eller undanröja materiella hinder för tillämpningen av resolutionsverktyg och säkerställa möjligheten till resolution för berörda enheter. Alla instituts potentiella systempåverkan gör det viktigt att nämnden eller i förekommande fall de nationella resolutionsmyndigheterna har möjlighet att sätta vilka institut som helst i resolution för att bevara den finansiella stabiliteten. Av hänsyn till rätten till näringsfrihet enligt artikel 16 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad *stadgan*), bör myndigheternas bestämmanderätt begränsas till vad som är nödvändigt för att förenkla institutets struktur och drift och därmed underlätta dess möjlighet till resolution. Alla åtgärder som vidtas i detta syfte bör vara förenliga med unionsrätten. Åtgärder bör varken direkt eller indirekt vara nationellt diskriminerande och bör ytterst motiveras av de utförs i allmänintresset av finansiell stabilitet. För att avgöra om en åtgärd varit motiverad av allmänintresset, bör nämnden med detta för ögonen kunna uppnå sina resolutionsmål utan att möta hinder vid användningen av resolutionsverktyg eller utövandet av sina befogenheter som tilldelats enligt den här förordningen. Dessutom bör en åtgärd inte gå utöver vad som är absolut nödvändigt för att uppnå målen. När nämnden eller, i tillämpliga fall, de nationella resolutionsmyndigheterna, fastställer vilka åtgärder som ska vidtas, bör de beakta de varningar och rekommendationer från Europeiska systemrisknämnden (ESRB) som inrättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1092/2010 ⁽¹⁾.
- (47) På grund av att alla institut är potentiellt systemviktiga är det avgörande att nämnden, i förekommande fall i samarbete med de nationella resolutionsmyndigheterna, kan anta resolutionsplaner, bedöma resolutionsmöjligheter för alla institut och grupper, och vid behov vidta åtgärder för att hantera eller avlägsna hinder för möjligheterna till resolution för ett institut i de deltagande medlemsstaterna. Fallissemang av systemviktiga institut, inbegripet sådana som avses i artikel 131 i direktiv 2013/36/EU, skulle kunna förorsaka betydande risker för de finansiella marknadernas funktion och skulle kunna få negativa följder för den finansiella stabiliteten. Nämnden bör som en prioritering med iakttagande av vederbörlig omsorg upprätta resolutionsplaner för de systemviktiga instituten samt bedöma deras resolutionsmöjligheter, utan att detta påverkar dess oberoende och dess skyldighet att planera för resolution och bedöma resolutionsmöjligheterna för alla institut som omfattas av dess befogenheter.
- (48) Resolutionsplaner bör i tillämpliga fall inbegripa förfaranden för information till och samråd med anställda och deras representanter under hela resolutionsprocessen. I det avseendet bör i tillämpliga fall kollektivavtal eller andra arrangemang som arbetsmarknadens parter fastställt efterlevas, liksom unionsrätten och nationell rätt om fackförningars och arbetstagarföreträdares deltagande i omstrukturering av företag.
- (49) När det gäller förpliktelsen att utarbeta resolutionsplaner bör nämnden, eller i förekommande fall de nationella resolutionsmyndigheterna, i samband med resolutionsplaner och när de utövar de olika befogenheter och verktyg de har till sitt förfogande, beakta vilken art av affärsverksamhet som enheten, dess aktieägarstruktur, juridiska form, riskprofil, storlek och juridiska ställning, graden av sammanlänkning med andra institut eller med finanssystemet i allmänhet, omfattningen och komplexiteten hos institutets verksamheter, samt om institutet ingår i ett institutionellt skyddssystem eller är underställt andra former av solidariskt ansvar och om det utför några investeringstjänster eller driver någon investeringsverksamhet, om dess fallissemang och därpå följande avveckling enligt normala insolvensförfaranden sannolikt skulle få en betydande negativ påverkan på finansmarknaderna, andra institut, finansieringsvillkor eller ekonomin i stort, säkerställa att ordningen tillämpas på ett lämpligt och proportionerligt sätt samt att de administrativa bördorna i samband med förpliktelsen att utarbeta resolutionsplaner minimeras. Det innehåll och den information som preciseras i avsnitt A i bilagan till direktiv 2014/59/EU inrättar en minimistandard för enheter med uppenbar systemrelevans, men nämnden får tillämpa andra och betydligt mer begränsade krav på resolutionsplanering och information specifikt för ett institut och med mindre frekventa uppdateringar än ett år. För en liten enhet med begränsad sammanlänkning och komplexitet skulle resolutionsplanen kunna reduceras. Dessutom bör ordningen tillämpas för att inte äventyra finansmarknadernas stabilitet.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1092/2010 av den 24 november 2010 om makrotillsyn av det finansiella systemet på EU-nivå och om inrättande av en europeisk systemrisknämnd (EUT L 331, 15.12.2010, s. 1).

Särskilt i situationer som kännetecknas av allmänna problem eller till och med tvivel om många enheters motståndskraft är det avgörande att nämnden beaktar spridningsriskerna av de åtgärder som vidtas avseende en enskild enhet.

- (50) Om det i direktiv 2014/59/EU föreskrivs möjligheten för de nationella resolutionsmyndigheterna att tillämpa förenklade krav eller undantag när det gäller kravet på utarbetande av resolutionsplaner, bör ett förfarande fastställas genom vilket nämnden, eller i förekommande fall, de nationella resolutionsmyndigheterna, kan tillåta tillämpning av sådana förenklade krav.
- (51) Med hänsyn till kapitalstrukturen för enheter som är underställda en central företagsenhet bör, vid tillämpningen av denna förordning, nämnden eller när tillämpligt de nationella resolutionsmyndigheterna, inte vara ålagda att upprätta separata resolutionsplaner enbart på grund av att den centrala företagsenheten som de enheterna är underställda står under direkt tillsyn från ECB. När det gäller koncernresolutionsplaner bör de potentiella effekterna av resolutionsåtgärderna i alla medlemsstater där koncernen verkar särskilt beaktas vid utarbetandet av planerna.
- (52) Den gemensamma resolutionsmekanismen bör baseras på ramarna i förordning (EU) nr 1024/2013 och direktiv 2014/59/EU. Därför bör nämnden ha befogenhet att ingripa på ett tidigt stadium, när en enhets finansiella ställning eller solvens försämras. De uppgifter som de nationella resolutionsmyndigheterna eller ECB på det stadiet lämnar till nämnden är av stor betydelse för att nämnden ska kunna avgöra vilka åtgärder som den kan vidta för att förbereda den berörda enhetens resolution.
- (53) För att säkra en snabb resolution när detta blir nödvändig bör nämnden, i samarbete med ECB eller den berörda nationella behöriga myndigheten, noggrant övervaka de berörda enheternas situation och hur de hörsammat tidigare ingripanden mot dem. Vid bedömningen av huruvida åtgärder från den privata sektorn inom rimlig tid skulle kunna förhindra att enheten fallerar, bör myndigheten i fråga beakta effektiviteten av åtgärder för tidigt ingripande som vidtas inom en tidsram som fastställts av den behöriga myndigheten.
- (54) Nämnden, de nationella resolutionsmyndigheterna och de behöriga myndigheterna, inbegripet ECB, bör vid behov ingå ett samförståndsavtal som i allmänna ordalag beskriver hur de kommer att samarbeta med varandra vid utförandet av sina uppgifter enligt unionsrätten. Samförståndsavtalet bör ses över regelbundet.
- (55) När beslut fattas eller åtgärder vidtas, i synnerhet när det gäller enheter som är etablerade både i deltagande medlemsstater och icke-deltagande medlemsstater, bör möjliga negativa effekter på de medlemsstaterna beaktas, såsom hot mot den finansiella stabiliteten på deras finansiella marknader och på enheter som är etablerade i de medlemsstaterna.
- (56) För att minimera störningar av finansmarknaden och ekonomin bör resolutionsprocessen genomföras på kort tid. Insättare bör ges tillgång till åtminstone garanterade insättningar så snart som möjligt, och under alla omständigheter inom de tidsfrister som satts i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU⁽¹⁾. Kommissionen bör under hela resolutionsförandet ha tillgång till alla nödvändiga uppgifter för att kunna fatta ett välgrundat beslut under resolutionsprocessen.
- (57) Beslutet att försätta en enhet i resolution bör fattas innan det är insolvent enligt balansräkningen och innan kapitalbasen förbrukats helt och hållet. Resolutionen bör inledas efter det att det avgjorts att en enhet fallerar eller sannolikt kommer att falla och inga åtgärder från den privata sektorn skulle förhindra ett sådant fallissemang inom rimlig tid. Det faktum att en enhet inte uppfyller villkoren för auktorisation bör i sig inte motivera att det träder i resolution, särskilt om enheten fortfarande är, eller sannolikt fortfarande kommer att vara, bärkraftig. En enhet bör anses falla, eller sannolikt komma att falla, när den överträdert eller inom den närmaste framtiden

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU av den 16 april 2014 om insättningsgarantisystem (EUT L 173, 12.6.2014, s. 149).

sannolikt kommer att överträda kraven för fortsatt auktorisation, när enhetens tillgångar understiger eller inom den närmaste framtiden sannolikt kommer att understiga dess skulder, när enheten är eller inom den närmaste framtiden sannolikt kommer att vara oförmögen att betala sina skulder när de förfaller till betalning, eller när enheten kräver extraordinärt offentligt finansiellt stöd, utom under de särskilda omständigheter som fastställs i denna förordning. Behovet av ett akut likviditetsstöd från en centralbank bör inte i sig vara ett villkor som i tillräcklig grad visar att ett institut är eller inom den närmaste framtiden sannolikt kommer att bli oförmöget att betala sina skulder när de förfaller till betalning. Om den faciliteten garanteras av en stat bör ett institut som utnyttjar en sådan facilitet bli föremål för statsstödsregler. För att bevara den finansiella stabiliteten, bland annat i fall av systembetingad likviditetsbrist, bör statliga garantier för centralbankers likviditetsfaciliteter eller statliga garantier för nyligen emitterade skulder för att avhjälpa en allvarlig störning i en medlemsstats ekonomi inte utlösa resolution, förutsatt att ett antal villkor är uppfyllda. Särskilt bör de statliga garantiåtgärderna godkännas enligt regelverket om statligt stöd och bör inte vara en del av ett större stödpaket, och användningen av garantiåtgärderna bör vara strikt tidsbegränsad. Garantier för aktieägares fordringar bör vara förbjudna.

När en garanti ges bör medlemsstaten säkerställa att enheten ger tillräcklig ersättning för garantin. Dessutom bör tillhandahållande av extraordinärt offentligt finansiellt stöd inte utlösa resolution i de fall där en medlemsstat, som en säkerhetsåtgärd, förvärvar en kapitalandel i ett institut, inbegripet i en offentligägd enhet, som uppfyller sina kapitalkrav. Det kan till exempel vara fallet när en enhet på grund av utfallet av ett scenariobaserat stresstest eller motsvarande test som utförs av makrotillsynsmyndigheter och som innehåller ett krav som syftar till upprätthålla finansiell stabilitet i samband med en systemkris, är tvungen att anskaffa nytt kapital men enheten inte kan anskaffa privat kapital på marknaderna. En enhet bör inte anses falla eller sannolikt komma att falla av den enda anledningen att extraordinärt offentligt finansiellt stöd gavs innan denna förordning trädde i kraft. Tillgång till likviditetsstöd, inbegripet akut likviditetsstöd från centralbanker, kan slutligen utgöra statligt stöd enligt statsstödsregelverket.

- (58) Likvidation av en fallerad enhet kan med normala insolvensförfaranden äventyra den finansiella stabiliteten, bryta tillhandahållandet av vitala tjänster och inverka på insättarskyddet. I sådana fall ligger användning av resolutionsverktyg i allmänintresset. Målet med resolution bör därför vara att säkerställa fortsatta vitala finansiella tjänster, värna om det finansiella systemets stabilitet, skydda insättarna och begränsa den moraliska risken genom att minimera att enheter som fallerar förlitar sig på offentligt finansiellt stöd.
- (59) Emellertid bör en avveckling av en insolvent enhet genom normala insolvensförfaranden alltid övervägas, innan beslut fattas om att driva enheten vidare. En insolvent enhet bör i största möjliga utsträckning drivas vidare med användning av privata medel. Detta får antingen ske genom försäljning till eller sammanslagning med en privat köpare, eller efter att enhetens skulder skrivs ned eller dess skulder omvandlas till aktiekapital för att genomföra en rekaptalisering.
- (60) När beslut fattas eller förbereds avseende resolutionsbefogenheter bör, nämnden, rådet och kommissionen, tillse att resolutionsåtgärder vidtas i enlighet med vissa principer, bl.a. att aktieägare och borgenärer bär en rimlig del av förlusterna, att ledningen i princip byts ut, att enhetens resolutionskostnader minimeras och att borgenärer med samma förmånsrätt behandlas likvärdigt. I synnerhet gäller att skiljaktig behandling av borgenärer i samma klass av förmånsrätt inom ramen för resolutionsåtgärder bör motiveras av allmänintresset och varken direkt eller indirekt vara nationellt diskriminerande.
- (61) Begränsandet av aktieägares och borgenärs rättigheter bör följa artikel 52 i stadgan. Resolutionsverktyg bör därför bara tillämpas på de enheter som fallerat eller sannolikt kommer att falla, och bara när det är nödvändigt för att tillgodose det allmänna intresset av finansiell stabilitet. I synnerhet bör resolutionsverktyg tillämpas om enheten inte kan avvecklas genom normala insolvensförfaranden och utan att destabilisera det finansiella systemet, om åtgärderna krävs för att trygga en snabb överlåtelse och upprätthålla systemviktiga funktioner, samt om det inte finns några rimliga utsikter till andra alternativa privata lösningar, inklusive kapitaltillskott från befintliga aktieägare eller någon tredje part, tillräckligt för att återställa enhetens bärkraft.

- (62) Inskränkandet av äganderätten bör inte vara oproportionerligt. Påverkas följaktligen aktieägare och borgenärer, bör de inte drabbas av större förluster än vad de skulle ha burit om enheten hade avvecklats vid den tidpunkt då resolutionsbeslutet fattas. Om delar av tillgångarna hos ett institut under resolution överförs till en privat köpare eller en broinstitut, bör institutets återstående del avvecklas genom normala insolvensförfaranden. Aktieägare och borgenärer som blir föremål för enhetens resolutionsförfaranden bör skyddas, genom att vid avvecklingen vara berättigade att för sina fordringar inte få ut mindre än vad de hade fått ut om enheten i sin helhet hade avvecklats genom normala insolvensförfaranden.
- (63) För att säkra aktieägars och borgenärs rättigheter, bör tydliga skyldigheter fastställas för värderingen av tillgångar och skulder hos institutet under resolution och, i de fall där det enligt denna förordning krävs, en värdering av hur aktieägare och borgenärer skulle ha behandlats om hela enheten hade avvecklats genom normala insolvensförfaranden. Det bör vara möjligt att inleda en värdering redan under den tidiga ingripandefasen. Innan någon resolutionsåtgärd vidtas, bör en rättvis, försiktig och realistisk värdering göras av enhetens tillgångar och skulder. Sådana värderingar bör bli föremål för rätt att överklaga endast tillsammans med resolutionsbeslutet. I de fall där det krävs inom ramen för denna förordning, bör det dessutom efter att resolutionsverktygen tillämpats genomföras en efterhandsjämförelse mellan den behandling som aktieägare och borgenärer fått och hur de skulle ha behandlats vid normala insolvensförfaranden. Om det konstateras att aktieägare och borgenärer för sina fordringar fått ut ett lägre belopp än vad de hade erhållit vid normala insolvensförfaranden, bör de i de fall där det krävs inom ramen för denna förordning ha rätt att få ut mellanskillnaden. Denna eventuella skillnad bör betalas av den fond som inrättats i enlighet med denna förordning.
- (64) Det är viktigt att förlusterna fastställs när enheten har fallerat. Värderingen av sådana enheters tillgångar och skulder bör baseras på rättvisa, försiktiga och realistiska antaganden vid tidpunkten då resolutionsverktygen används. Värdet på skulderna bör dock inte påverkas av värderingen av enhetens finansiella ställning. Det bör vara möjligt för nämnden att i brådskande fall skyndsamt värdera en sådan enhets tillgångar eller skulder. Denna värdering bör vara provisorisk och tillämpas till dess att en oberoende värdering görs.
- (65) För att säkerställa en objektiv och tillförlitlig resolutionsprocess är det nödvändigt att fastställa den ordning i vilken oprioriterade borgenärs fordringar på ett institut under resolution bör skrivas ned eller konverteras. För att begränsa risken för att borgenärer drabbas av större förluster än om institutet hade avvecklats genom normala insolvensförfaranden, bör den ordning som ska fastställas både gälla vid normala insolvensförfaranden och vid nedskrivning eller konvertering under en resolution. Detta skulle också underlätta prissättningen av skulden.
- (66) Nämnden bör besluta om den närmare resolutionsordningen. I de relevanta resolutionsverktygen bör försäljnings-, broinstitut-, skuldnedskrivningsverktyg och verktyg för avskiljande av tillgångar ingå, som även föreskrivs i direktiv 2014/59/EU. Ordningen bör också göra det möjligt att bedöma om villkoren för nedskrivning och konvertering av kapitalinstrument är uppfyllda.
- (67) Nämnden bör när den vidtar resolutionsåtgärder beakta och följa åtgärderna som föreskrivs i resolutionsplanerna såvida nämnden inte med beaktande av omständigheterna i fallet gör bedömningen att målen skulle uppnås effektivare genom att åtgärder som inte föreskrivs i de resolutionsplanerna vidtas.
- (68) Resolutionsverktygen bör omfatta en försäljning av affärsverksamheten vid eller aktierna i institutet under resolution, inrättande av en broenhet, avskiljande av lönsamma tillgångar från osäkra eller underpresterande tillgångar hos den fallerade enheten samt skuldnedskrivning för dess aktieägare och borgenärer.

- (69) Om resolutionsverktygen har använts för att överföra en enhets systemviktiga tjänster eller bärkraftiga verksamhet till en sund enhet, exempelvis en privat köpare eller en broenhet, bör resten av enheten avvecklas.
- (70) Försäljningsverktyget bör kunna möjliggöra en avyttring av enheten eller delar av dess verksamhet till en eller flera köpare, utan aktieägarnas medgivande.
- (71) Eventuella nettointkomster från överföringen av tillgångarna eller skulderna hos institutet under resolution vid tillämpning av verktyget försäljning av verksamhet bör komma enheten som blivit föremål för avvecklingsförfaranden till godo. Vid överförande av äganderättsinstrument som emitterats av institutet under resolution vid tillämpning av verktyget för försäljning av verksamhet, bör eventuella nettointäkter från överföringen komma ägarna till de äganderättsinstrumenten i den enhet som blivit föremål för avvecklingsförfaranden till godo. Intäkterna bör beräknas netto, efter avdrag för de kostnader som uppstått genom enhetens fallissemang och resolutionsförfarandet.
- (72) Verktyget för avskiljande av tillgångar bör ge myndigheterna möjlighet att överföra tillgångar, rättigheter eller skulder som hör till ett institut under resolution till en separat enhet. Det verktyget bör bara användas i förening med andra verktyg, för att förhindra att den fallerade enheten får en otillbörlig konkurrensfördel.
- (73) En effektiv resolutionsordning bör minimera de kostnader som drabbar skattebetalarna för resolution en av en fallerad enhet. Den bör också säkerställa att systemviktiga enheter kan rekonstrueras utan att den finansiella stabiliteten äventyras. Skuldnedskrivningsverktyget uppfyller det målet genom att säkerställa att aktieägare och borgenärer i den fallerade enheten lider lämpliga förluster och bär en lämplig del av de kostnader som uppstår till följd av att enheten fallerar. Skuldnedskrivningsverktyget kommer därför att ge enheters aktieägare och borgenärer starkare incitament att övervaka en enhets hälsotillstånd under normala omständigheter. Detta följer också rådet för finansiell stabilitets rekommendation att lagstadgade skuldnedskrivnings- och konverteringsbefogenheter bör ingå i en resolutionsram, som ett ytterligare alternativ i förening med andra resolutionsverktyg.
- (74) För att säkerställa tillräcklig flexibilitet att fördela förluster mellan borgenärer under en rad olika omständigheter, är det lämpligt att skuldnedskrivningsverktyget kan användas både när syftet är att försätta den fallerade enheten i resolutionsom en verksamhet i fortsatt drift om det finns realistiska utsikter för att återställa enhetens bärkraft, och när systemviktiga tjänster överförs till en broenhet medan enhetens övriga verksamhet upphör och avvecklas.
- (75) Om skuldnedskrivningsverktyget används för att återställa kapitalet i den fallerade enheten för att möjliggöra fortsatt drift bör en resolution genom skuldnedskrivning åtföljas av ett utbyte av ledningen, utom i de fall då det anses lämpligt och nödvändigt att behålla ledningen för att kunna uppfylla resolutionsmålen, och en påföljande omstrukturering av enheten och dess verksamhet på ett sätt som åtgärdar orsakerna till dess fallissemang. Resolutionen bör åstadkommas genom att en plan för omorganisering av verksamheten genomförs. I förekommande fall bör sådana planer vara förenliga med den omstruktureringsplan som enheten är skyldigt att inkomma med till kommissionen enligt unionens regler om statligt stöd. I synnerhet bör planen, förutom åtgärder som syftar till att återställa enhetens långsiktiga bärkraft, inkludera åtgärder för att begränsa stödet till minimifördelning av bördorna, samt åtgärder för att begränsa snedvridning av konkurrensen.
- (76) Det är inte lämpligt att använda skuldnedskrivningsverktyget på fordringar som är säkrade av inteckningar, panter eller på annat sätt garanterade. För att säkerställa att skuldnedskrivningsverktyget är effektivt och uppnår sina mål är det dock önskvärt att det kan tillämpas på så många av skulderna utan säkerhet som möjligt i den fallerade enheten. Det är dock lämpligt att utesluta vissa typer av skulder utan säkerhet från skuldnedskrivningsverktygets tillämpningsområde. För att skydda insättare med garanterade insättningar bör skuldnedskrivningsverktyget inte tillämpas på de insättningar som är skyddade enligt direktiv 2014/49/EU. För att säkerställa kontinuiteten för kritiska funktioner bör skuldnedskrivningsverktyget inte tillämpas på vissa skulder gentemot anställda i den

fallerade enheten eller på kommersiella fordringar som avser varor och tjänster som är kritiska för enhetens löpande drift. För att pensionsrättigheter och pensionsbelopp som tillkommer pensionsorgan och pensionsförvaltare ska kunna fullgöras bör skuldnedskrivningsverktyget inte tillämpas på de skulder som en fallerad enhet har till ett pensionssystem, förutom skulder för pensionsförmåner som hänför sig till rörlig ersättning som inte grundas på kollektivavtal. För att minska risken för spridningseffekter på systemnivå bör skuldnedskrivningsverktyget inte tillämpas på skulder som hänför sig till deltagande i betalningssystem med en återstående löptid på mindre än sju dagar eller på skulder till enheter, med undantag för enheter inom en och samma koncern, med en ursprunglig löptid på mindre än sju dagar.

- (77) Det bör vara möjligt att under olika omständigheter helt eller delvis undanta skulder, bland annat i de fall där sådana skulder inte kan skrivas ned inom rimlig tid, där undantaget är absolut nödvändigt och står i proportion till uppnåendet av kontinuitet för kritiska funktioner och kärnaffärsområden eller där tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget på skulder skulle leda till en sådan värdeförstörelse att förlusterna för andra borgenärer skulle bli högre än om de skulderna inte undantogs från skuldnedskrivning. Det bör också vara möjligt att helt eller delvis undanta skulder när detta är nödvändigt för att undvika spridningseffekter och finansiell instabilitet, som kan förorsaka allvarliga störningar av en medlemsstats ekonomi. När nämnden, eller, i förekommande fall, de nationella resolutionsmyndigheterna, genomför de bedömningarna bör de beakta följderna av en möjlig nedskrivning av skulder som består av ersättningsberättigade insättningar som tillhör fysiska personer och mikroföretag och små och medelstora företag över den täckningsgrad som föreskrivs i direktiv 2014/49/EU.
- (78) I de fall där de undantagen görs får nedskrivnings- eller konverteringsnivån avseende andra kvalificerade skulder höjas för att ta hänsyn till sådana undantag, under förutsättning att principen om "inte sämre villkor för borgenär än vid normala insolvensförfaranden" följs. När förlusterna inte kan läggas över på andra borgenärer får ett bidrag göras från fonden till institutet under resolution på ett antal stränga villkor, bl.a. att förluster på minst 8 % av de totala skulderna inklusive kapitalbasen redan har absorberats och att finansieringen från fonden begränsas till mindre än 5 % av de totala skulderna inklusive kapitalbasen eller de medel som fonden har tillgång till och det belopp som kan insamlas genom efterhandsbidrag inom tre år.
- (79) Under exceptionella omständigheter bör nämnden kunna söka finansiering från alternativa finansieringsmedel när skulder har undantagits och fonden i stället för de skulderna har använts för att ge ett bidrag till nedskrivningen upp till och med den övre gräns som kan tillåtas.
- (80) Det miniminiedskrivningsbelopp på 8 % av de totala skulderna som avses i denna förordning, bör beräknas med utgångspunkt i värderingen som utförts i enlighet med denna förordning. Tidigare förluster som absorberats av aktieägare genom en minskning av kapitalbasen redan före den värderingen bör inte inbegripas i det procenttalet.
- (81) Eftersom skyddet av garanterade insättare är ett av de viktigaste resolutionsmålen bör garanterade insättningar inte omfattas av tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget. Insättningsgarantisystemet bidrar emellertid till att finansiera resolutionsförfarandet genom att absorbera förluster till en omfattning av de nettoförluster som det skulle ha behövt lida efter att ha ersatt insättarna inom ramen för normala insolvensförfaranden. Utövanget av skuldnedskrivningsbefogenheterna skulle säkerställa att insättare fortsätter att kunna förfoga över sina insättningar vilket är den huvudsakliga anledningen till inrättandet av insättningsgarantisystemen. Att inte föreskriva medverkan av de ordningarna i sådana fall skulle innebära en oberättigad fördel i förhållande till de övriga borgenärer som skulle omfattas av resolutionsmyndighetens utövande av sina befogenheter.
- (82) När insättningar överförs till en annan enhet i samband med resolutionen av en enhet, bör insättare inte försäkras utöver den täckningsnivå som föreskrivs i direktiv 2014/49/EU. Därför bör fordringar som avser kvarvarande insättningar i institutet under resolution begränsas till skillnaden mellan de medel som överförs och insättningsgarantinivån som föreskrivs i direktiv 2014/49/EU. I de fall överförda insättningar överskrider täckningsnivån, bör insättaren inte ha någon fordran på insättningsgarantisystemet vad gäller kvarvarande insättningar i institutet under resolution.
- (83) För att undvika att enheter strukturerar sina skulder på ett sätt som förhindrar att skuldnedskrivningsverktyget blir verkningsfullt, är det lämpligt att fastställa att enheter vid varje tidpunkt måste uppfylla ett minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som får omfattas av skuldnedskrivningsverktyget, uttryckt i procent av enhetens totala skulder och kapitalbas.

- (84) En "uppifrån-och-ned"-modell bör antas för att bestämma minimikraven för kapitalbas och kvalificerade skulder inom en koncern. Enligt modellen bör resolutionsåtgärderna vidtas på nivån för en enskild juridisk enhet och det är helt avgörande att den koncernenhet där förlusterna uppstår har, eller har tillgång till, förlustabsorberingskapacitet. I det syftet bör det säkerställas att förlustabsorberingskapaciteten inom en koncern är fördelad över koncernen alltefter risknivån för de juridiska enheter som ingår i den. En separat bedömning av vilket minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som är nödvändigt bör göras för varje enskilt dotterföretag. Dessutom bör det säkerställas att allt kapital och alla skulder som räknas med när det gäller koncernminimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder antingen finns hos enheter där det är sannolikt att förluster kommer att uppstå eller på annat sätt finns att tillgå för att absorbera förluster.

Denna förordning bör möjliggöra resolution med flera ingångspunkter eller med en enda ingångspunkt. Minimikraven för kapitalbas och kvalificerade skulder bör återspegla en resolutionsstrategi som är lämplig för koncernen i enlighet med resolutionsplanen. Minimikravet på kapitalbasen och de kvalificerade skulderna bör i synnerhet gälla på lämplig nivå i koncernen för att återspegla flera ingångspunkter eller en enda ingångspunkt, i enlighet med resolutionsplanen, samtidigt som det beaktas att det kan finnas omständigheter då en annan metod än den som finns i planen används eftersom den t.ex. möjliggör att resolutionsmålen uppnås mer effektivt. Mot den bakgrunden, oavsett om koncernen har valt metoden med flera ingångspunkter eller den med en enda ingångspunkt, bör alla koncernenheter alltid ha ett robust minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder så att risken för spridningseffekter eller en bankrusning kan undvikas.

- (85) Den bästa metoden för en resolution bör väljas beroende på omständigheterna i varje enskilt fall, varför alla de resolutionsverktyg som föreskrivs i direktiv 2014/59/EU bör kunna användas. Vid beslut om resolutionsordning bör nämnden, rådet och kommissionen i största möjliga utsträckning välja den ordning som är minst kostsam för fonden.
- (86) I direktiv 2014/59/EU har de nationella resolutionsmyndigheterna getts befogenhet att skriva ned och omvandla kapitalinstrument, eftersom villkoren för nedskrivning och konvertering av kapitalinstrument kan sammanfalla med villkoren för resolution, och då bör en bedömning göras av om nedskrivning och konvertering av kapitalinstrument räcker för att återställa den berörda enhetens sunda finansiella ställning eller om även resolutionsåtgärder måste vidtas. Som regel kommer detta att användas inom ramen för en resolution. Nämnden, under kommissionens eller i förekommande fall rådets kontroll, bör ersätta nationella resolutionsmyndigheter också i den funktionen och bör därför bemyndigas att bedöma om villkoren för nedskrivning och konvertering av kapitalinstrument är uppfyllda och bör även besluta om en enhet ska försättas i resolution, om resolutionskraven är uppfyllda.
- (87) I alla de deltagande medlemsstaterna bör det säkerställas att resolutionsinsatsen är effektiv och enhetlig. Om en nationell resolutionsmyndighet inte har tillämpat eller inte följt ett beslut som fattats av nämnden enligt denna förordning, eller har tillämpat det på ett sätt som utgör ett hot mot något av resolutionsmålen eller mot ett effektivt genomförande av resolutionsordningen, bör nämnden ha befogenhet att till en annan person överföra vissa specifika rättigheter, tillgångar eller skulder hos ett institut under resolution, att kräva konvertering av skuldinstrument som innehåller ett avtalsvillkor om konvertering i vissa situationer eller vidta alla åtgärder som krävs för att i betydande grad möta hotet mot resolutionsmålet i fråga. Det bör uteslutas att en nationell resolutionsmyndighet kan begränsa eller påverka nämndens befogenhetsutövning och funktioner.
- (88) De enheter, organ och myndigheter som berörs av tillämpningen av denna förordning bör samarbeta med varandra i enlighet med den princip om lojalt samarbete som stadgas i fördragen.
- (89) För att öka den gemensamma resolutionsmekanismens effektivitet bör nämnden i alla situationer samarbeta nära med EBA. I förekommande fall bör nämnden också samarbeta med ESRB, Europeiska tillsynsnämnden

(Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten) (Eiopa), som inrättas genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1094/2010 ⁽¹⁾, Europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten) (Esma), som inrättas genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1095/2010 ⁽²⁾, samt andra myndigheter som utgör ESFS. Dessutom bör nämnden samarbeta nära med ECB och de andra myndigheter som har befogenhet att utöva tillsyn över enheter inom den gemensamma tillsynsmekanismen, särskilt för koncerner som är föremål för gruppbaserad tillsyn av ECB. För en effektiv hantering av fallissemangshotade bankers resolutionsförfarande bör nämnden samarbeta med de nationella resolutionsmyndigheterna i förfarandets alla faser. Därmed är det samarbetet nödvändigt inte bara för att genomföra nämndens resolutionsbeslut utan också innan det fattas, vid resolutionsplanering eller under den tidiga ingripandefasen. Nämnden bör kunna samarbeta med berörda resolutionsmyndigheter och faciliteter som direkt eller indirekt finansierar offentligt finansiellt stöd.

- (90) När nämnden tillämpar resolutionsverktyg och utövar resolutionsbefogenheter bör den ge de nationella resolutionsmyndigheterna i uppdrag att se till att företrädare för de anställda i de berörda enheterna informeras och, när detta är lämpligt, hörs som föreskrivs i direktiv 2014/59/EU.
- (91) Eftersom nämnden ersätter de deltagande medlemsstaternas nationella resolutionsmyndigheter vid resolutionsbeslut, bör den också ersätta dem i samarbetet med icke-deltagande medlemsstater, inbegripet i de resolutionskollegier som avses i direktiv 2014/59/EU, när det gäller resolutionsfunktioner.
- (92) Eftersom många institut inte bara verkar inom unionen utan även internationellt, måste en effektiv resolutionsmekanism innehålla principer om samarbete med de berörda myndigheterna i tredjeland. Stöd till myndigheter i tredjeland bör ges i enlighet med den rättsliga ramen som föreskrivs i artikel 88 i direktiv 2014/59/EU. För att säkerställa en konsekvent hållning gentemot tredjeland bör det i största möjliga mån undvikas att det i de deltagande medlemsstaterna fattas skiljaktiga beslut när det gäller erkännande av resolutionsförfaranden som genomförs i tredjeland avseende institut eller moderföretag som har dotterföretag eller andra tillgångar, rättigheter eller skulder i de deltagande medlemsstaterna. Nämnden bör därför ges befogenhet att utfärda rekommendationer om det.
- (93) För att effektivt kunna fullgöra sitt uppdrag bör nämnden ha lämpliga utredningsbefogenheter. Den bör kunna begära in all nödvändig information, antingen genom de nationella resolutionsmyndigheterna eller direkt efter att ha informerat dessa, samt kunna göra utredningar och kontroller på plats, i samarbete med behöriga nationella myndigheter om så är lämpligt, med fullt beaktande av all tillgänglig information hos ECB och de nationella behöriga myndigheterna. Vid resolution bör nämnden genom kontroller på plats kunna trygga att beslut fattas utifrån helt korrekt information och effektivt övervaka de nationella myndigheternas genomförande.
- (94) För att säkerställa att nämnden har tillgång till all relevant information, bör de relevanta enheterna och deras anställda eller tredjeparter till vilka de berörda enheterna har lagt ut funktioner eller verksamhet, inte kunna åberopa krav på tystnadsplikt för att hindra utlämnande av upplysningar till nämnden. Samtidigt bör utlämnande av sådan information till nämnden inte kunna anses vara överträdelse av krav på tystnadsplikt.
- (95) För att säkra att beslut som antagits inom ramen för den gemensamma resolutionsmekanismen följs, bör proportionella och avskräckande sanktionsavgifter föreläggas i fall av överträdelse. Nämnden bör ha rätt att påföra företag sanktionsavgifter eller viten, om de inte uppfyller sina förpliktelser enligt beslut som nämnden riktat till dem.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1094/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/79/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 48).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1095/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/77/EG (EUT L 331, 15.12.2010, s. 84).

- (96) Om en nationell resolutionsmyndighet överträder den gemensamma resolutionsmekanismens regler genom att inte utöva sina befogenheter enligt nationell rätt för att genomföra en instruktion från nämnden, kan den berörda medlemsstaten vara skyldig att ersätta alla skador som tillfogats personer, i tillämpliga fall inbegripet när detta avser institutet eller koncernen under resolution eller dennas borgenärer i någon medlemsstat, i enlighet med relevant rättspraxis.
- (97) För att kunna garantera nämnden oinskränkt självständighet och oberoende bör den ges en egen budget med intäkter i form av obligatoriska bidrag från instituten i de deltagande medlemsstaterna. Lämpliga regler bör fastställas för nämndens budget och dess utarbetande, för antagandet av interna regler för hur den upprättas och genomförs respektive för intern och extern revision av räkenskaperna.
- (98) Denna förordning bör inte påverka medlemsstaternas förmåga att ta ut avgifter för att täcka sina nationella resolutionsmyndigheters administrativa utgifter.
- (99) De deltagande medlemsstaterna har gemensamt kommit överens om att se till att icke-deltagande medlemsstater ersätts skyndsamt och med ränta för det belopp som en icke-deltagande medlemsstat har betalat i egna medel avseende allt eventuellt utnyttjande av unionsbudgeten för att uppfylla utomobligatoriskt ansvar och täcka kostnader för detta i samband med utförande av uppgifter enligt denna förordning. De deltagande medlemsstaterna har ingått ett avtal för att genomföra det åtagandet.
- (100) Det finns omständigheter där de tillämpade resolutionsverktygens effektivitet kan bero på tillgången till kortfristig finansiering för enheten eller broenheten, utställandet av garantier till presumtiva köpare eller tillhandahållandet av kapital till broenheten. Oberoende av centralbankernas uppgift att tillhandahålla likvida medel till det finansiella systemet även i svåra tider, är det därför viktigt att medlemsstaterna upprättar en fond för att undvika att de medel som krävs för sådana ändamål tas från de nationella budgetarna. Det bör vara finanssektorn som helhet som finansierar stabiliseringen av det finansiella systemet.
- (101) Det är nödvändigt att se till att fonden är fullt tillgänglig för resolution av fallerande institut. Därför bör fonden inte användas för något annat syfte än en effektiv genomförande av resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter. Dessutom bör den endast användas i enlighet med de tillämpliga målen och principerna för resolution. Således bör nämnden säkerställa att alla förluster, kostnader eller andra utgifter som uppstår i samband med att resolutionsverktygen används i första hand ska bäras av de aktieägare och borgenärer institutet under resolution har. Det är först när aktieägarnas och borgenärernas medel är uttömda, som fonden bör bära förluster, kostnader eller andra utgifter som resolutionsverktygen förorsakar.
- (102) I princip bör bidrag insamlas från finanssektorn före och oberoende av en eventuell resolutionsinsats. Om sådan förhandsfinansiering är otillräcklig för att täcka de förluster eller kostnader som utnyttjandet av fonden förorsakar, bör ytterligare bidrag åläggas för att bära den ytterligare kostnaden eller förlusten. Dessutom bör fonden kunna ta upp lån och andra former av stöd hos institut, finansiella institut eller andra tredjeparter, när förhands- och efterhandsbidrag inte omedelbart är tillgängliga och inte täcker kostnaderna som användning av fonden för resolutionsåtgärder orsakat.
- (103) För att undvika dubbelbetalningar bör medlemsstaterna såsom förhandsbidrag kunna utnyttja tillgängliga finansiella medel från sådana nationella bankbidrag, skatter eller resolutionsbidrag som införts mellan den 17 juni 2010 och den 2 juli 2014.
- (104) Det är absolut nödvändigt att fondens på förhand tillgängliga finansiella medel åtminstone når en viss minsta målnivå, för att uppnå en kritisk massa och undvika procykliska effekter som skulle uppstå om fonden vid en systemkris bara hade tillgång till efterhandsbidrag.

- (105) Fondens målnivå bör fastställas som en procentandel av det insättningsbelopp som garanteras i alla kreditinstitut som är auktoriserade i de deltagande medlemsstaterna. Eftersom de institutens totala skulder skulle utgöra ett mer lämpligt referensvärde med hänsyn till fondens funktion, bör kommissionen bedöma huruvida garanterade insättningar eller totala skulder är den lämpligare grunden och huruvida ett minsta absolut belopp för fonden bör införas i framtiden, och därmed upprätthålla lika villkor med direktiv 2014/59/EU.
- (106) En lämplig tidsram bör fastställas för att nå målet om fondens nivå. Det bör dock vara möjligt för nämnden att anpassa bidragsperioden med hänsyn till betydande utbetalningar från fonden.
- (107) Säkerställandet av en effektiv och tillräcklig finansiering av fonden är av yttersta vikt för den gemensamma resolutionsmekanismens trovärdighet. Nämndens kapacitet att skaffa alternativ finansiering för fonden bör stärkas på ett sätt som optimerar finansieringskostnaderna och bevarar fondens kreditvärdighet. Omedelbart efter denna förordnings ikraftträdande bör nämnden i samarbete med de deltagande medlemsstaterna vidta de åtgärder som krävs för att utveckla lämpliga metoder och förfaranden, som gör det möjligt att öka fondens upplåningskapacitet, och som ska finnas tillgängliga senast den dag då denna förordning börjar tillämpas.
- (108) Om deltagande medlemsstater redan har inrättat nationella finansieringsarrangemang för resolutioner, bör de kunna föreskriva att dessa finansieringsarrangemang använder sina tillgängliga finansiella medel, tidigare insamlade från enheter i form av förhandsbidrag, för att kompensera enheter för förhandsbidrag som dessa enheter bör betala till fonden. Sådan kompensation bör inte påverka medlemsstaternas skyldigheter enligt direktiv 2014/49/EU.
- (109) För att säkerställa en rättvis beräkning av bidragen och stimulera verksamhet enligt en mindre riskfylld modell, bör fondbidragen återspegla kreditinstitutens risknivå i enlighet med direktiv 2014/59/EU och med de delegerade akter som antas enligt det direktivet.
- (110) För att säkerställa en rimlig fördelning av resolutionskostnaderna mellan insättningsgarantisystem och fonden bör det insättningsgarantisystem som ett institut under resolution är anslutet till vara skyldigt att ge ett bidrag som inte överstiger det förlustbelopp som det skulle ha drabbats av om enheten hade avvecklats genom normala insolvensförfaranden.
- (111) För att skydda de inestående fondmedlens värde bör de medlen investeras i tillräckligt säkra, diversifierade och likvida tillgångar.
- (112) När det nära samarbetet mellan en deltagande medlemsstat som inte har euron som valuta och ECB avslutas i enlighet med artikel 7 i förordning (EU) nr 1024/2013, måste beslut fattas om en rättvis fördelning av de sammanlagda bidragen från den deltagande medlemsstaten i fråga, med beaktande av både den deltagande medlemsstatens och fondens intressen.
- (113) Kommissionen bör ges befogenhet att anta delegerade akter enligt artikel 290 i EUF-fördraget för att fastställa regler för att beräkna den räntesats som ska tillämpas vid ett beslut om återkrävande av felaktigt använda medel från fonden och garantera stödmottagares rätt till god förvaltning och tillgång till handlingar vid förfaranden rörande sådant återkrävande, fastställa typen av bidrag till fonden och vad de ska avse samt hur de ska beräknas och hur de ska betalas; specificera regler för registrering, redovisning och rapportering samt andra regler för att säkra att bidragen betalas in i tid och i sin helhet; fastställa de årliga bidragsnivåer som krävs för att täcka nämndens administrativa utgifter fram till dess att den inleder sin verksamhet fullt ut, fastställa systemet för bidrag för institut som har getts tillstånd att fortsätta bedriva verksamhet efter det att fonden har nått sin målnivå; fastställa kriterier för bidragens tidsfördelning; fastställa kriterier för att fastställa med hur många år den inledande period för att nå målnivån kan förlängas; fastställa kriterier för fastställandet av årliga bidrag när de tillgängliga finansiella medlen i fonden sjunker under dess målnivå efter den inledande perioden; fastställa bestämmelser för att specificera de omständigheter och villkor under vilka efterhandsbidrag tillfälligt får skjutas upp för enskilda institut samt fastställa detaljerade regler för förvaltningen av fonden och allmänna principer och kriterier för dess investeringsstrategi.

- (114) Rådet bör inom ramen för de delegerade akter som antas enligt direktiv 2014/59/EU anta genomförandeakter för att specificera tillämpningen av metoderna för beräkning av enskilda bidrag till fonden, liksom de tekniska metoderna för att beräkna det fasta bidraget och det riskjusterade bidraget. Den metoden bör säkerställa att både den fasta och den riskjusterade delarna i formeln för beräkning av enskilda bidrag redovisas på ett sätt som är förenligt med resolutionsprinciperna och i enlighet med de delegerade akter som antas enligt artikel 103.7 i direktiv 2014/59/EU. Metoden bör vara utformad med beaktande av proportionalitetsprincipen, utan att skapa snedvridningar mellan bankstrukturerna i medlemsstaterna.
- (115) Kommissionen bör i enlighet med sin fasta praxis fortsätta att samråda med av medlemsstaterna utsedda experter vid utarbetandet av utkasterna till de delegerade akter som föreskrivs i denna förordning, vilket framgår av förklaring nr 39 om artikel 290 i EUF-fördraget. Det är av särskild betydelse på detta område att kommissionen vid behov genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete med ECB och nämnden på deras respektive kompetensområden.
- (116) Resolutionsåtgärder bör vederbörligen anmälas och med några begränsade undantag som fastställs i denna förordning också offentliggöras. Eftersom uppgifter som nämnden, de nationella resolutionsmyndigheterna och deras professionella rådgivare inhämtar under resolutionsprocessen sannolikt är känsliga innan resolutionsbeslutet offentliggörs, bör de uppgifterna omfattas av krav på tystnadsplikt. Det faktum att information om innehållet och de närmare uppgifterna i resolutionsplanerna och resultatet av en bedömning av de planerna kan få vittgående konsekvenser, särskilt för företagen i fråga, måste beaktas. All information som tillhandahålls om ett beslut innan det fattas måste antas få effekter på offentliga och privata intressen som berörs av åtgärden, oavsett om det gäller huruvida villkoren för resolution är uppfyllda eller tillämpningen av ett specifikt verktyg eller någon åtgärd under förfarandena. Uppgiften om att nämnden och de nationella resolutionsmyndigheterna undersöker en viss enhet skulle kunna vara tillräcklig för att förorsaka negativa följder för den enheten. Det är därför nödvändigt att säkerställa att det finns lämpliga mekanismer för att upprätthålla konfidentialiteten kring sådan information, såsom innehållet och de närmare uppgifterna i resolutionsplaner och resultatet av bedömningar som genomförts i det sammanhanget.
- (117) För att slå vakt om nämndarbetets konfidentialitet, bör dess ledamöter och personal, även den personal som utväxlas med eller utstationeras av de deltagande medlemsstaterna för resolutionsuppgifter omfattas av kravet på tystnadsplikt, även efter det att deras uppdrag har upphört. Det kravet bör också gälla andra personer som nämnden auktoriserat, personer som de nationella resolutionsmyndigheterna i medlemsstaterna auktoriserat eller utsett för att genomföra inspektioner på plats samt de observatörer som inbjudits att närvara vid möten i nämndens plenarsession och verkställande session och observatörer från icke-deltagande medlemsstater som deltar i interna resolutionsenheter. För utförandet av dess uppgifter enligt denna förordning bör nämnden på vissa villkor ges rätt att utbyta information med nationella myndigheter och organ eller unionens myndigheter och organ.
- (118) För att se till att nämnden införlivas i det europeiska systemet för finansiell tillsyn, bör förordning (EU) nr 1093/2010 ändras så att nämnden ingår i de behöriga myndigheterna enligt den förordningen. Ett sådant likställande av nämnden och behöriga myndigheter enligt förordning (EU) nr 1093/2010 är förenligt med EBA:s uppgifter enligt artikel 25 i förordning (EU) nr 1093/2010, nämligen att bidra till och aktivt delta i utvecklingen och samordningen av återhämtnings- och resolutionsplaner och att underlätta resolutionen av fallerande enheter och särskilt gränsöverskridande koncerner.
- (119) Tills nämnden är fullt verksam, bör kommissionen ansvara för den inledande verksamheten inklusive utnämningen av en tillförordnad ordförande som kan godkänna nämndens alla nödvändiga betalningar.
- (120) I den gemensamma resolutionsmekanismen samlas nämnden, rådet, kommissionen, och resolutionsmyndigheterna i de deltagande medlemsstaterna. Domstolen har jurisdiktion att pröva lagenligheten i de beslut nämnden, rådet och kommissionen antar, i enlighet med artikel 263 i EUF-fördraget, liksom för att bestämma deras utomobligatoriska ansvar. I enlighet med artikel 267 i EUF-fördraget har dessutom domstolen behörighet att meddela förhandsavgöranden på begäran från nationella rättsliga myndigheter om giltigheten och tolkningen av rättsakter som beslutats av unionens institutioner, organ eller byråer. Nationella rättsliga myndigheter bör ha behörighet i enlighet med sin nationella rätt att pröva lagenligheten i de beslut som antas av resolutionsmyndigheterna i de deltagande medlemsstaterna i samband med utövandet av de befogenheter som de tilldelats enligt denna förordning, samt för att bestämma deras utomobligatoriska ansvar.

- (121) Denna förordning står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter, friheter och principer som erkänns i synnerhet istadgan, och i synnerhet rätten till egendom, skydd av personuppgifter, näringsfrihet, rätten till ett effektivt rättsmedel och till en opartisk domstol och rätten till försvar, och bör genomföras i enlighet med dessa rättigheter och principer.
- (122) Eftersom målen för denna förordning, nämligen att inrätta en effektiv gemensam europeisk ram för resolution av enheter och säkerställa en konsekvent tillämpning av resolutionsregler, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget). I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (123) Kommissionen bör granska tillämpningen av denna förordning för att bedöma dess effekter på den inre marknaden och avgöra huruvida eventuella ändringar eller ytterligare utveckling behövs för att förbättra effektiviteten och ändamålsenligheten i den gemensamma resolutionsmekanismen, i synnerhet huruvida bankunionen behöver kompletteras med en harmonisering på unionsnivå av insolvensförfarandena för fallerade institut.
- (124) Överföringen av de bidrag som insamlats på nationell nivå enligt denna förordning bör göra det möjligt för fonden att drivas och därmed också att resolutionsverktygen tillämpas på ett effektivt sätt. Därför bör bestämmelserna i denna förordning om resolutionsverktygen och bidragen tillämpas från och med den 1 januari 2016. Från och med december 2015 bör det vara möjligt att senarelägga det datumet med en månad åt gången när de villkor som möjliggör överföring av bidragen som insamlats på nationell nivå inte har uppfyllts.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

DEL I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Syfte

I denna förordning fastställs enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av de enheter som avses i artikel 2 och som är etablerade i de deltagande medlemsstater som avses i artikel 4.

De enhetliga reglerna och förfarandena ska tillämpas av den gemensamma resolutionsnämnden som inrättas i enlighet med artikel 42 (nedan kallad *nämnden*) tillsammans med rådet och kommissionen och de nationella resolutionsmyndigheterna, inom ramen för den gemensamma resolutionsmekanism som inrättas genom denna förordning. Den gemensamma resolutionsmekanismen ska stödjas av en gemensam resolutionsfond (nedan kallad *fonden*).

Användningen av fonden ska vara villkorat av att ett avtal mellan de deltagande medlemsstaterna har trätt i kraft (nedan kallat *avtalet*) om överföring till fonden av de medel som insamlats på nationell nivå samt om en gradvis sammanslagning av olika medel som insamlats på nationell nivå för tilldelning till nationella delar av fonden.

Artikel 2

Tillämpningsområde

Förordningen ska tillämpas på

- kreditinstitut som är etablerade i en deltagande medlemsstat,
- moderföretag, inbegripet finansiella holdingföretag och blandade finansiella holdingbolag, som är etablerade i en deltagande medlemsstat, när de omfattas av gruppbaserad tillsyn av ECB i enlighet med artikel 4.1 g i förordning (EU) nr 1024/2013,
- värdepappersföretag och finansiella institut som är etablerade i en deltagande medlemsstat när de omfattas av gruppbaserad tillsyn av ECB över moderföretaget i enlighet med artikel 4.1 g i förordning (EU) nr 1024/2013.

Artikel 3

Definitioner

1. I denna förordning gäller följande definitioner:

- 1) *nationell behörig myndighet*: varje nationell behörig myndighet enligt definitionen i artikel 2.2 i förordning (EU) nr 1024/2013.
- 2) *behörig myndighet*: en behörig myndighet enligt definitionen i artikel 4.2 i i förordning (EU) nr 1093/2010.
- 3) *nationell resolutionsmyndighet*: den myndighet som en deltagande medlemsstat har utsett i enlighet med artikel 3 i direktiv 2014/59/EU.
- 4) *berörd nationell resolutionsmyndighet*: den nationella resolutionsmyndigheten i en deltagande medlemsstat i vilken en enhet eller en koncernenhet är etablerad.
- 5) *villkor för resolution*: villkor som avses i artikel 18.1.
- 6) *resolutionsplan*: en plan som upprättats i enlighet med artikel 8 eller 9.
- 7) *koncernresolutionsplan*: en plan för koncernresolution som upprättats i enlighet med artikel 8 och 9.
- 8) *resolutionsmål*: de mål som avses i artikel 14.
- 9) *resolutionsverktyg*: ett resolutionsverktyg som avses i artikel 22.2.
- 10) *resolutionsåtgärd*: beslutet att placera en enhet som avses i artikel 2 under resolution enligt artikel 18, tillämpningen av ett resolutionsverktyg eller utövandet av en eller flera resolutionsbefogenheter.
- 11) *garanterade insättningar*: insättningar enligt definitionen i artikel 2.1.5 i direktiv 2014/49/EU.
- 12) *kvalificerade insättningar*: kvalificerade insättningar enligt definitionen i artikel 2.1.4 i direktiv 2014/49/EU.
- 13) *institut*: ett kreditinstitut eller värdepappersföretag som omfattas av gruppbaserad tillsyn i enlighet med artikel 2 c.
- 14) *institut under resolution*: en enhet som avses i artikel 2 som omfattas av en resolutionsåtgärd.
- 15) *finansiellt institut*: ett finansiellt institut enligt definitionen i artikel 4.1.26 i förordning (EU) nr 575/2013.
- 16) *finansiellt holdingföretag*: ett finansiellt holdingföretag enligt definitionen i artikel 4.1.20 i förordning (EU) nr 575/2013.
- 17) *blandat finansiellt holdingföretag*: ett blandat finansiellt holdingföretag enligt definitionen i artikel 4.1.21 i förordning (EU) nr 575/2013.
- 18) *finansiellt moderholdingföretag inom unionen*: ett finansiellt moderholdingföretag inom unionen enligt definitionen i artikel 4.1.31 i förordning (EU) nr 575/2013.
- 19) *moderinstitut inom unionen*: ett moderinstitut inom unionen enligt definitionen i artikel 4.1.29 i förordning (EU) nr 575/2013.
- 20) *moderföretag*: ett moderföretag enligt definitionen i artikel 4.1.15 a i förordning (EU) nr 575/2013.
- 21) *dotterföretag*: ett dotterföretag enligt definitionen i artikel 4.1.16 i förordning (EU) nr 575/2013.
- 22) *filial*: en filial enligt definitionen i artikel 4.1.17 i förordning (EU) nr 575/2013.

- 23) *koncern*: ett moderföretag och dess dotterföretag som är enheter som avses i artikel 2.
- 24) *gränsöverskridande koncern*: koncern som har enheter som avses i artikel 2 som är etablerade i mer än en deltagande medlemsstat.
- 25) *konsoliderad situation*: en konsoliderad situation enligt definitionen i artikel 4.1.47 i förordning (EU) nr 575/2013.
- 26) *samordnande tillsynsmyndighet*: en samordnande tillsynsmyndighet enligt definitionen i artikel 4.1.41 i förordning (EU) nr 575/2013.
- 27) *resolutionsmyndighet på koncernnivå*: en resolutionsmyndighet i den deltagande medlemsstat där institutet eller moderföretaget som är föremål för samordnande tillsyn på högsta nivån för samordnande inom de deltagande medlemsstaterna i enlighet med artikel 111 i direktiv 2013/36/EU är beläget.
- 28) *institutionella skyddssystem*: ett arrangemang som uppfyller kraven som fastställs i artikel 113.7 i förordning (EU) nr 575/2013.
- 29) *extraordinärt offentligt finansiellt stöd*: statligt stöd i den mening som avses i artikel 107.1 i EUF-fördraget, eller något annat offentligt finansiellt stöd på överstatlig nivå som skulle utgöra statligt stöd om det gavs på nationell nivå, vilket ges för att bevara eller återställa bärkraften, likviditeten eller solvensen hos en enhet som avses i artikel 2 i denna förordning eller en koncern vilken en sådan enhet tillhör.
- 30) *försäljningsverktyget*: mekanism för en resolutionsmyndighets genomförande av överföring av äganderättsinstrument som emitterats av ett institut under resolution, eller tillgångar, rättigheter eller skulder i ett institut under resolution till en köpare som inte är ett broinstitut, i enlighet med artikel 24.
- 31) *broinstitutverktyget*: mekanism för överföring av äganderättsinstrument som emitterats av ett institut under resolution, eller tillgångar, rättigheter eller skulder i ett institut under resolution, till ett broinstitut, i enlighet med artikel 25.
- 32) *verktyget för avskiljande av tillgångar*: mekanism för genomförande av överföring av tillgångar, rättigheter eller skulder i ett institut under resolution till en tillgångsförvaltningsenhet i enlighet med artikel 26.
- 33) *skuldnedskrivningsverktyget*: mekanism för genomförande av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter med avseende på skulder i ett institut under resolution i enlighet med artikel 27.
- 34) *tillgängliga finansiella medel*: kontanter, insättningar, tillgångar och indrivningsbara betalningsåtaganden som står till fondens förfogande för de ändamål som förtecknas i artikel 76.1.
- 35) *målnivå*: de tillgängliga finansiella medel som ska uppnås enligt artikel 69.1.
- 36) *avtalet*: avtalet om överföring av och ömsesidighet för bidrag till fonden.
- 37) *övergångsperiod*: den period från och med tillämpningsdatumet för denna förordning enligt vad som fastställs i artikel 99.2 och 99.6 fram till dess att fonden når målnivån eller den 1 januari 2024, beroende på vilket som infaller först.
- 38) *finansiella instrument*: finansiellt instrument enligt definitionen i artikel 4.1.50 i förordning (EU) nr 575/2013.
- 39) *skuldinstrument*: obligationer och andra former av överlåtbara skuldförbindelser, instrument som skapar eller bekräftar en skuld samt instrument som ger rätt att förvärva skuldinstrument.
- 40) *kapitalbas*: kapitalbas enligt definitionen i artikel 4.1.118 i förordning (EU) nr 575/2013.
- 41) *kapitalbaskrav*: krav som fastställs i artikel 92–98 i förordning (EU) nr 575/2013.

- 42) *avveckling*: realisering av tillgångar hos en enhet som avses i artikel 2.
- 43) *derivativ*: ett derivativ enligt definitionen i artikel 2.5 i förordning (EU) nr 648/2012.
- 44) *nedskrivning och konverteringsbefogenheter*: de befogenheter som avses i artikel 21.
- 45) *kärnprimärkapitalinstrument*: kapitalinstrument som uppfyller villkoren som fastställs i artiklarna 28.1–28.4, 29.1–29.5 eller 31.1 i förordning (EU) nr 575/2013.
- 46) *övriga primärkapitalinstrument*: kapitalinstrument som uppfyller villkoren som fastställs i artikel 52.1 i förordning (EU) nr 575/2013.
- 47) *supplementärkapitalinstrument*: kapitalinstrument eller efterställda lån som uppfyller villkoren som fastställs i artikel 63 i förordning (EU) nr 575/2013.
- 48) *sammanlagt belopp*: sammanlagt belopp som resolutionsmyndigheten har bedömt att kvalificerade skulder ska skrivas ned eller konverteras med i enlighet med artikel 27.13.
- 49) *kvalificerade skulder*: skulder och kapitalinstrument som inte uppfyller kraven för kärnprimärkapitalinstrument, övriga primärkapitalinstrument eller supplementärkapitalinstrument för en enhet som avses i artikel 2 som inte är uteslutet från omfattningen av skuldnedskrivningsverktyget enligt artikel 27.3.
- 50) *insättningsgarantisystem*: ett insättningsgarantisystem som införts och officiellt erkänts av en medlemsstat enligt artikel 4 i direktiv 2014/49/EU.
- 51) *relevanta kapitalinstrument*: övriga primärkapitalinstrument och supplementärkapitalinstrument.
- 52) *säkerställd obligation*: ett instrument som avses i artikel 52.4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG ⁽¹⁾.
- 53) *insättare*: en insättare enligt definitionen i artikel 2.1.6 i direktiv 2014/49/EU.
- 54) *investerare*: investerare i den mening som avses i artikel 1.4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 97/9/EG ⁽²⁾.

2. I avsaknad av en relevant definition i punkt 1 i den här artikeln, ska definitionerna som avses i artikel 2 i direktiv 2014/59/EU tillämpas. I avsaknad av en relevant definition i punkt 1 i den här artikeln eller i artikel 2 i direktiv 2014/59/EU, ska definitionerna som avses i artikel 3 i direktiv 2013/36/EU tillämpas.

Artikel 4

Deltagande medlemsstater

1. Deltagande medlemsstater i den mening som avses i artikel 2 i förordning (EU) nr 1024/2013 ska anses vara deltagande medlemsstater enligt denna förordning.
2. När ett nära samarbete mellan en medlemsstat och ECB tillfälligt avbryts eller avslutas i enlighet med artikel 7 i förordning (EU) nr 1024/2013, ska enheter etablerade i den medlemsstaten inte längre omfattas av denna förordning från tillämpningsdagen för beslutet om tillfälligt avbrott eller avslutande av nära samarbete.
3. När det nära samarbete med ECB som en medlemsstat som inte har euron som valuta har avslutas i enlighet med artikel 7 i förordning (EU) nr 1024/2013, ska nämnden inom tre månader efter antagandet av beslutet om avslutande av det nära samarbetet besluta, i överenskommelse med den medlemsstaten om formerna för återbetalningen av de bidrag som den berörda medlemsstaten har överfört till fonden och eventuella tillämpliga villkor.

Återbetalningar ska innefatta den andel av den berörda medlemsstatens del som inte har gjorts ömsesidig. Om återbetalningen under övergångsperioden, enligt avtalet, av den del som inte har gjorts ömsesidig inte är tillräcklig för att möjliggöra finansiering av inrättandet av den berörda medlemsstatens nationella finansieringsarrangemang i enlighet med

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG av den 13 juli 2009 om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) (EUT L 302, 17.11.2009, s. 32).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 97/9/EG av den 3 mars 1997 om system för ersättning till investerare (EGT L 84, 26.3.1997, s. 22).

direktiv 2014/59/EU, ska återbetalningen också innefatta hela eller delar av medlemsstatens del som gjorts ömsesidig i enlighet med avtalet eller på annat sätt, efter övergångsperioden, hela eller delar av de bidrag som överförts av den berörda medlemsstaten under det nära samarbetet, till ett belopp som är tillräckligt för att möjliggöra finansiering av det nämnda nationella finansieringsarrangemanget.

Vid bedömningen av det belopp som ska återbetalas från fonden från den del som har gjorts ömsesidig eller, efter övergångsperioden ska följande ytterligare kriterier tas i beaktande:

- a) På vilket sätt det nära samarbetet med ECB har avslutats, om det var frivilligt i enlighet med artikel 7.6 i förordning (EU) nr 1024/2013 eller inte.
- b) Förekomsten av pågående resolutionsinsatser vid tidpunkten för avslutandet.
- c) Konjunkturcykeln i medlemsstaten som berörs av avslutandet.

Återbetalningar ska genomföras under en begränsad period som är proportionell mot längden på det nära samarbetet. Den berörda medlemsstatens del av de finansiella medlen från fonden som används till resolutionssåtgärder under perioden för nära samarbete ska dras av från de återbetalningarna.

4. Denna förordning ska fortsätta att gälla för resolutionsförfaranden som pågår på tillämpningsdagen för ett beslut som avses i punkt 2.

Artikel 5

Förhållande till direktiv 2014/59/EU och tillämplig nationell rätt

1. När enligt denna förordning nämnden utför uppgifter och utövar befogenheter som enligt direktiv 2014/59/EU ska utföras eller utövas av den nationella resolutionsmyndigheten, ska nämnden vid tillämpningen av denna förordning och av direktiv 2014/59/EU anses som den berörda nationella resolutionsmyndigheten eller som relevant nationell resolutionsmyndighet på koncernnivå vid gränsöverskridande resolution på koncernnivå.

2. Nämnden, rådet och kommissionen och, i tillämpliga fall, de nationella resolutionsmyndigheterna ska fatta beslut under iakttagande av och i enlighet med den tillämpliga unionsrätten och i synnerhet rätts- och icke-rättsakter, inbegripet dem som avses i artiklarna 290 och 291 i EUF-fördraget.

Nämnden, rådet och kommissionen ska omfattas av bindande tekniska standarder för tillsyn och tekniska standarder för genomförande som utarbetats av EBA och som antagits av kommissionen i enlighet med artiklarna 10–15 i förordning (EU) nr 1093/2010 och alla riktlinjer och rekommendationer som antagits av EBA enligt artikel 16 i den förordningen. De ska göra sitt yttersta för att efterleva de riktlinjer och rekommendationer som utfärdats av EBA som avser uppgifter av det slag som ska utföras av de organen. Om de inte efterlever eller inte har för avsikt att efterleva sådana riktlinjer eller rekommendationer ska EBA underrättas om detta i enlighet med artikel 16.3 i den förordningen. Nämnden, rådet och kommissionen ska samarbeta med EBA vid tillämpningen av artiklarna 25 och 30 i den förordningen. Nämnden ska även omfattas av alla eventuella beslut som fattas av EBA i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1093/2010 om sådana beslut föreskrivs i direktiv 2014/59/EU.

Artikel 6

Allmänna principer

1. Inga åtgärder, förslag eller riktlinjer från nämnden, rådet, kommissionen eller en nationell resolutionsmyndighet får på grund av deras nationalitet eller driftsställe diskriminera enheter, insättare, investerare eller andra borgenärer som är etablerade i unionen.

2. Alla åtgärder, förslag eller policy från nämnden, rådet, kommissionen eller en nationell resolutionsmyndighet inom ramen för den gemensamma resolutionsmekanismen ska vidtas med fullständig hänsyn till och skyldighet att beakta den inre marknadens enhet och integritet.
3. Vid beslutsfattande eller vidtagande av åtgärder som kan ha påverkan i mer än en medlemsstat, och särskilt vid beslutsfattande om koncerner som är etablerade i två eller flera medlemsstater ska vederbörlig hänsyn tas till de resolutionsmål som avses i artikel 14 och till samtliga följande faktorer:
 - a) De intressen som medlemsstater med en där verksam koncern har, och särskilt effekterna av beslut eller åtgärder eller brist på åtgärder på den finansiella stabiliteten, skatteresurserna, ekonomin, finansieringsarrangemangen, insättningsgarantisystemet eller ersättningssystemet för investerare i någon av de medlemsstaterna och på fonden.
 - b) Målet att balansera de olika berörda medlemsstaternas intressen och undvika att orättvist inkräkta på eller främja en medlemsstats intressen.
 - c) Behovet av att minimera negativ inverkan på någon del av en koncern där en enhet som avses i artikel 2 som är föremål för resolution ingår.
4. Vid beslutsfattande eller vidtagande av åtgärder, i synnerhet när det gäller enheter eller koncerner etablerade både i deltagande medlemsstat och icke-deltagande medlemsstat, ska eventuella negativa effekter för icke-deltagande medlemsstater, inbegripet för enheter etablerade i de medlemsstaterna, beaktas.
5. Nämnden, rådet och kommissionen ska väga de faktorer som avses i punkt 3 mot resolutionsmålen som avses i artikel 14, beroende på vad som är lämpligt i enlighet med varje enskilt falls natur och omständigheter, och ska efterleva de beslut som kommissionen fattat enligt artikel 107 i EUF-fördraget och artikel 19 i denna förordning.
6. Beslut eller åtgärder från nämnden, rådet eller kommissionen ska varken ålägga medlemsstaterna att ge extraordinaryt offentligt finansiellt stöd eller inkräkta på medlemsstaternas budgetsuveränitet och finanspolitiska ansvar.
7. Om nämnden fattar ett beslut som är riktat till en nationell resolutionsmyndighet, ska den nationella resolutionsmyndigheten ha rätt att närmare specificera vilka åtgärder som ska vidtas. Sådana specifikationer ska vara förenliga med nämndens ifrågakarande beslut.

Artikel 7

Fördelning av uppgifter inom den gemensamma resolutionsmekanismen

1. Nämnden ska vara ansvarig för att den gemensamma resolutionsmekanismen fungerar på ett effektivt och konsekvent sätt.
2. Om inte annat följer av de bestämmelser som avses i artikel 31.1 ska nämnden vara ansvarig för att utarbeta resolutionsplaner och anta alla beslut relaterade till resolutionen:
 - a) För de enheter som avses i artikel 2 och som inte utgör en del av en koncern och för koncerner
 - i) som anses vara betydande i enlighet med artikel 6.4 i förordning (EU) nr 1024/2013, eller
 - ii) för vilka ECB i enlighet med artikel 6.5 b i förordning (EU) nr 1024/2013 har beslutat att direkt utöva alla relevanta befogenheter, och
 - b) för andra gränsöverskridande koncerner.
3. När det gäller andra enheter och koncerner än dem som avses i punkt 2 ska de nationella resolutionsmyndigheterna, utan att det påverkar nämndens ansvar för de uppgifter den gets genom denna förordning, utföra och vara ansvariga för följande uppgifter:
 - a) Anta resolutionsplaner och göra en bedömning av resolutionsmöjligheterna i enlighet med artiklarna 8 och 10 och det förfarande som fastställs i artikel 9.
 - b) Anta åtgärder under ett tidigt ingripande i enlighet med artikel 13.3.

- c) Tillämpa förenklade krav eller bevilja undantag från kravet att utarbeta en resolutionsplan, i enlighet med artikel 11.
- d) Fastställa nivån för minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder, i enlighet med artikel 12.
- e) Anta de resolutionsbeslut och tillämpa de resolutionsverktyg som avses i denna förordning, i enlighet med relevanta förfaranden och skyddsåtgärder, förutsatt att resolutionsåtgärden inte kräver något utnyttjande av fonden och uteslutande finansieras med de verktyg som avses i artiklarna 21 och 24–27 och/eller insättningsgarantisystemet, i enlighet med artikel 79, och med det förfarande som föreskrivs i artikel 31.
- f) Skriva ned eller konvertera relevanta kapitalinstrument enligt artikel 21, i enlighet med det förfarande som fastställs i artikel 31.

Om resolutionsåtgärden kräver utnyttjande av fonden ska nämnden anta resolutionsordningen.

De nationella resolutionsmyndigheterna ska när de antar resolutionsbeslutet beakta och följa den resolutionsplan som avses i artikel 9, såvida de inte med beaktande av omständigheterna i fallet gör bedömningen att resolutionsmålen kommer att uppnås effektivare med hjälp av åtgärder som inte föreskrivs i resolutionsplanen.

De nationella resolutionsmyndigheterna ska när de utför de uppgifter som avses i denna punkt tillämpa de relevanta bestämmelserna i denna förordning. Alla hänvisningar till nämnden i artiklarna 5.2, 6.5, 8.6, 8.8, 8.12 och 8.13, 10.1–10.10, 11–14, 15.1, 15.2 och 15.3, 16, 18.1 första stycket, 18.2 och 18.6, 20, 21.1–21.7, 21.8 andra stycket, 21.9 och 21.10, 22.1, 22.3 och 22.6, 23, 24, 25.3, 27.1–27.15 och 27.16 andra stycket andra meningen, 27.16 tredje stycket och 27.16 fjärde stycket första, tredje och fjärde meningen, och 32 ska läsas som hänvisningar till de nationella resolutionsmyndigheterna när det gäller koncerner eller enheter som avses i första stycket. I enlighet med det ska de nationella resolutionsmyndigheterna utöva de befogenheter de tilldelats enligt nationell rätt som genomför direktivet 2014/59/EU i enlighet med de villkor som fastställs i nationell rätt.

De nationella resolutionsmyndigheterna ska informera nämnden om de åtgärder som avses i denna punkt som ska vidtas och nära samordna med nämnden vid vidtagandet av avar de åtgärderna.

Nationella resolutionsmyndigheten ska till nämnden överlämna de resolutionsplaner som avses i artikel 9, liksom alla uppdateringar, åtföljda av en motiverad bedömning av möjligheten till resolution av den berörda enheten eller koncernen i enlighet med artikel 10.

4. Nämnden får vid behov, för att säkra en enhetlig tillämpning av höga resolutionsstandarder enligt denna förordning

- a) efter det att nationell resolutionsmyndighet anmält en åtgärd enligt punkt 3 i den här artikeln enligt artikel 31.1, inom en lämplig tidsram med hänsyn till hur brådskande omständigheterna är, utfärda en varning till den berörda nationella resolutionsmyndigheten om nämnden anser att förslaget till beslut rörande en enhet eller koncern som avses i punkt 3 i den här artikeln inte är förenligt med denna förordning eller med nämndens allmänna instruktioner som avses i artikel 31.1 a,
- b) när som helst besluta, i synnerhet om den varning som avses i led a inte hanterats korrekt, på eget initiativ efter samråd med den berörda nationella resolutionsmyndigheten eller på begäran av den berörda nationella resolutionsmyndigheten, att direkt utöva alla relevanta befogenheter enligt denna förordning, även med hänsyn till enheter eller koncerner som avses i punkt 3 i den här artikeln.

5. Utan hinder av vad som anges i punkt 3 i den här artikeln får deltagande medlemsstater besluta att nämnden utövar alla de relevanta befogenheter och det ansvar den getts genom denna förordning med avseende på andra enheter och koncerner än dem som avses i punkt 2 som är etablerade på deras territorium. Om så är ska punkterna 3 och 4 i den här artikeln, artiklarna 9, 12.2 och 31.1 inte tillämpas. Medlemsstater som har för avsikt att utnyttja detta alternativ ska anmäla detta till nämnden och kommissionen. Anmälan ska bli gällande samma dag som den offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*.

DEL II

SÄRSKILDA BESTÄMMELSER

AVDELNING I

DEN GEMENSAMMA RESOLUTIONSMEKANISMENS FUNKTIONER OCH FÖRFARANDEREGLER

KAPITEL 1

Resolutionsplanering

Artikel 8

Resolutionsplaner utarbetade av nämnden

1. Nämnden ska upprätta och anta resolutionsplaner för de enheter och koncerner som avses i artikel 7.2, och de enheter och koncerner som avses i artikel 7.4 b och 7.5 när villkoren för tillämpningen av de punkterna uppfylls.
2. Nämnden ska upprätta resolutionsplanerna efter samråd med ECB eller de berörda nationella behöriga myndigheterna och de nationella resolutionsmyndigheterna, inklusive resolutionsmyndigheten på koncernnivå, i de deltagande medlemsstater där enheterna är etablerade och resolutionsmyndigheterna i icke-deltagande medlemsstater där betydande filialer är belägna i den mån det är relevant för den betydande filialen. För det ändamålet får nämnden ålägga de nationella resolutionsmyndigheterna att utarbeta och till nämnden överlämna förslag till resolutionsplaner och resolutionsmyndigheten på koncernnivå att utarbeta och till nämnden överlämna ett förslag till resolutionsplan för koncernen.
3. För att säkerställa en ändamålsenlig och enhetlig tillämpning av denna artikel ska nämnden utfärda riktlinjer och ge instruktioner till de nationella resolutionsmyndigheterna för utarbetandet av förslag till resolutionsplaner och förslag till resolutionsplaner på koncernnivå med avseende på särskilda enheter eller koncerner.
4. Vid tillämpningen av punkt 1 i den här artikeln ska de nationella resolutionsmyndigheterna lämna all information till nämnden som krävs för att utforma och genomföra resolutionsplaner och som de ska erhålla i enlighet med artiklarna 11 och 13.1 i direktiv 2014/59/EU, utan att det påverkar tillämpningen av kapitel 5 i denna avdelning.
5. I resolutionsplanen ska alternativ anges, för användningen av denna förordnings resolutionsverktyg och utövandet av resolutionsbefogenheter på enheter och koncerner som avses i punkt 1.
6. Resolutionsplanen ska avse de resolutionsåtgärder som nämnden får vidta, om en enhet eller koncern som avses i punkt 1 uppfyller resolutionsvillkoren.

Den information som avses i punkt 9 ska meddelas den berörda enheten.

Nämnden ska när den upprättar och uppdaterar resolutionsplanen identifiera alla väsentliga hinder för möjlighet till resolution och när så är nödvändigt och proportionerligt, beskriva relevanta åtgärder för hur de hindren ska kunna undanröjas, i enlighet med artikel 10.

I resolutionsplanen ska relevanta scenarier beaktas, inklusive att fallissemangshändelsen kan vara en isolerad händelse eller kan inträffa i en tid av mer omfattande finansiell instabilitet eller övergripande systempåverkande händelser.

Resolutionsplanen får inte förutsätta något av följande:

- a) Extraordinärt offentligt finansiellt stöd, förutom användning av fonden i enlighet med artikel 67.
- b) Akut likviditetsstöd från centralbanker.
- c) Likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser.

7. Resolutionsplanen ska innehålla en analys av hur och när ett institut, i enlighet med de villkor som anges i planen, får ansöka om att få utnyttja centralbanksfaciliteter och ska identifiera de tillgångarna som kan förväntas godtas som säkerhet.
8. Nämnden får begära att instituten bistår den vid utarbetandet och uppdateringen av planerna.
9. Enheters resolutionsplaner ska innehålla följande, kvantifierat när så är lämpligt och möjligt:
- a) En sammanfattning av huvudinslagen i planen.
 - b) En sammanfattning av de väsentliga förändringar för institutet som inträffat sedan den senaste resolutionsinformationen lämnades in.
 - c) En beskrivning av hur kritiska funktioner och kärnaffärsområden, i den utsträckning som krävs, skulle kunna avskiljas juridiskt och ekonomiskt från övriga funktioner för att säkerställa fortsatt verksamhet efter institutets fallissemang.
 - d) En uppskattning av tidsramen för att genomföra varje väsentlig del av planen.
 - e) En detaljerad beskrivning av den bedömning av möjligheterna till resolution som gjorts i enlighet med artikel 10.
 - f) En beskrivning av alla åtgärder som krävs enligt artikel 10.7 för att åtgärda eller avlägsna identifierade hinder för resolution som ett resultat av den bedömning som gjorts i enlighet med artikel 10.
 - g) En detaljerad beskrivning av förfarandena för att fastställa värdet och möjligheten att sälja ut institutets kritiska funktioner, kärnaffärsområden och tillgångar.
 - h) En detaljerad beskrivning av arrangemangen för att säkerställa att den begärda informationen enligt artikel 11 i direktiv 2014/59/EU är aktuell och att den alltid är tillgänglig för resolutionsmyndigheterna.
 - i) En förklaring från resolutionsmyndigheten av hur resolutionsalternativen skulle kunna finansieras utan ett antagande om något av följande:
 - i) Extraordinärt offentligt finansiellt stöd, förutom användning av fonden som inrättats i enlighet med artikel 67.
 - ii) Akut likviditetsstöd från centralbanker.
 - iii) Likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser.
 - j) En detaljerad beskrivning av de olika resolutionsstrategier som skulle kunna tillämpas enligt de olika möjliga scenarierna samt de tillämpliga tidsramarna.
 - k) En beskrivning av kritiska ömsesidiga beroenden.
 - l) En beskrivning av handlingsalternativen för att bevara tillgång till betalnings- och clearingtjänster och annan infrastruktur och en bedömning av överförbarheten för kundpositioner.
 - m) En analys av planens effekter på institutets anställda, inbegripet en bedömning av därmed förknippade kostnader, och en beskrivning av planerade förfaranden för samråd med personalen under resolutionsprocessen, i tillämpliga fall med beaktande av nationella system för dialog mellan arbetsmarknadens parter.
 - n) En plan för kommunikation med media och allmänheten.
 - o) Minimikravet för kapitalbasen och de kvalificerade skulderna enligt artikel 12, och i förekommande fall en tidsfrist för att nå avsedd nivå.
 - p) Minimikravet för kapitalbasen och instrumenten för avtalsenlig skuldnedskrivning enligt artikel 12, och i förekommande fall en tidsfrist för att nå avsedd nivå.
 - q) En beskrivning av grundläggande verksamhet och system för kontinuerlig drift av institutets operativa processer.
 - r) I förekommande fall eventuella yttranden från institutet om resolutionsplanen.

10. Koncernresolutionsplaner ska inbegripa en plan för resolution av koncernen som helhet när dess moderföretag är ett moderföretag inom unionen, etablerat i en deltagande medlemsstat, endera genom resolution på nivån för moderföretaget inom unionen eller genom uppdelning och resolution av dotterföretagen. I koncernresolutionsplanen ska åtgärder anges för resolution av

- a) moderföretaget inom unionen,
- b) de dotterföretag som utgör en del av koncernen och som är etablerade inom unionen,
- c) de enheter som avses i artikel 2 b, och
- d) om inte annat följer av artikel 33, de dotterföretag som utgör en del av koncernen och som är etablerade utanför unionen.

11. Koncernresolutionsplanen ska

- a) fastställa de resolutionsåtgärder som ska vidtas med avseende på koncernenheter, både genom resolutionsåtgärder för de enheter som avses i artikel 2 b och dotterinstituten samt genom samordnade resolutionsåtgärder med avseende på dotterinstitut, i de scenarier som föreskrivs i punkt 6,
- b) undersöka i vilken utsträckning det skulle vara möjligt att använda resolutionsverktyg och utöva resolutionsbefogenheter på ett samordnat sätt på koncernenheter etablerade i unionen, inklusive åtgärder för att underlätta tredje mans köp av hela koncernen eller enskilda affärsområden eller aktiviteter som tillhandahålls av ett flertal koncernenheter, eller av särskilda koncernenheter, samt identifiera eventuella potentiella hinder för en samordnad resolution,
- c) inbegripa en detaljerad beskrivning av den bedömning av möjligheterna till resolution som gjorts i enlighet med artikel 10,
- d) om en koncern inbegriper enheter med säte i tredjeland, identifiera lämpliga arrangemang för samarbete och samordning med de relevanta myndigheterna i dessa tredjeland och följderna av resolutionen inom unionen,
- e) identifiera åtgärder som är nödvändiga för att underlätta koncernresolution när villkoren för resolution är uppfyllda, inklusive att juridiskt och ekonomiskt avskilja särskilda funktioner eller affärsområden,
- f) identifiera hur koncernresolutionsåtgärderna skulle kunna finansieras och, där fonden och de finansieringsarrangemang från icke-deltagande medlemsstater som inrättats i enlighet med artikel 100 i direktiv 2014/59/EU skulle behövas, ange principer för att dela upp ansvaret för den finansieringen mellan finansieringskällor i olika deltagande och icke-deltagande medlemsstater. Resolutionsplanen får inte förutsätta något av följande:
 - i) Extraordinärt offentligt finansiellt stöd, förutom användning av fonden som inrättats i enlighet med artikel 67 i denna förordning och de finansieringsarrangemang från icke-deltagande medlemsstater som inrättats i enlighet med artikel 100 i direktiv 2014/59/EU.
 - ii) Akut likviditetsstöd från centralbanker.
 - iii) Likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser.

Dessa principer ska fastställas på grundval av rättvisa och välvägdade kriterier och ska särskilt beakta artikel 107.5 i direktiv 2014/59/EU och effekterna på den finansiella stabiliteten i alla berörda medlemsstaterna.

Koncernresolutionsplaner ska inte ha en oproportionell påverkan på någon medlemsstat.

12. Nämnden ska fastställa datum för när den första resolutionsplanen ska vara utarbetad. Resolutionsplaner och koncernresolutionsplaner ska ses över, och i tillämpliga fall uppdateras, minst en gång om året och efter varje väsentlig förändring som avser den juridiska eller organisatoriska strukturen eller affärsverksamheten eller den finansiella ställningen inom enheten, eller när det gäller koncernresolutionsplaner, inom koncernen, inbegripet koncernenheter, som skulle kunna ha en väsentlig inverkan på planens effektivitet eller som på annat sätt framtvingar en översyn av resolutionsplanen.

När det gäller översyner eller uppdateringar av resolutionsplaner enligt första stycket ska instituten, ECB eller de nationella behöriga myndigheterna omedelbart informera nämnden om alla förändringar som kräver en sådan översyn eller uppdatering.

13. Nämnden ska översända resolutionsplanerna och eventuella ändringar av dessa till ECB eller de berörda nationella behöriga myndigheterna.

Artikel 9

Resolutionsplaner upprättade av nationella resolutionsmyndigheter

1. De nationella resolutionsmyndigheterna ska utarbeta och anta resolutionsplaner för andra enheter och koncerner än dem som avses i artikel 7.2, 7.4 b och 7.5 i enlighet med artikel 8.5–8.13.
2. De nationella resolutionsmyndigheterna ska efter samråd med de berörda nationella behöriga myndigheterna och de nationella resolutionsmyndigheterna i deltagande och i icke-deltagande medlemsstater där betydande filialer är belägna – i den mån det är relevant för den betydande filialen – utarbeta resolutionsplaner.

Artikel 10

Bedömning av resolutionsmöjligheterna

1. Vid utarbetande och uppdatering av resolutionsplaner i enlighet med artikel 8 ska nämnden efter samråd med behöriga myndigheter, inbegripet ECB, samt resolutionsmyndigheterna i icke-deltagande medlemsstater där betydande filialer är belägna – i den mån det är relevant för den betydande filialen – göra en bedömning av i vilken grad institut och koncerner kan försättas i resolution utan ett antagande om något av följande:
 - a) Extraordinärt offentligt finansiellt stöd, förutom användning av fonden som inrättats i enlighet med artikel 67.
 - b) Akut likviditetsstöd från centralbanker.
 - c) Likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser.
 2. ECB eller den berörda nationella behöriga myndigheten ska tillhandahålla nämnden en återhämtningsplan eller en koncernåterhämtningsplan. Nämnden ska granska återhämtningsplanen i syfte att identifiera eventuella åtgärder i återhämtningsplanen som skulle kunna inverka negativt på institutets eller koncernens möjlighet till resolution och lämna rekommendationer till ECB eller den nationella behöriga myndigheten i de frågorna.
 3. Vid utarbetandet av en resolutionsplan ska nämnden göra en bedömning av om en sådan enhet kan försättas i resolution i enlighet med denna förordning. En enhet ska anses kunna försättas i resolution, om det är rimligt och trovärdigt att nämnden antingen kan likvidera den enligt normala insolvensförfaranden eller kan försätta den i resolution med tillämpning av resolutionsverktygen och utövandet av resolutionsbefogenheterna samtidigt som väsentliga negativa konsekvenser för de finansiella systemen, inklusive mer omfattande instabila finansiella förhållanden eller systemomfattande händelser, i största möjliga mån undviks, i den medlemsstat i vilken enheten är belägen, eller i andra medlemsstater eller i unionen och för att säkerställa att institutets kritiska funktioner kan upprätthållas.
- Nämnden ska informera EBA i tid när en resolution av ett institut inte anses vara möjlig.
4. En koncern ska anses vara möjlig att försättas i resolution om det är rimligt och trovärdigt att nämnden antingen kan likvidera koncernenheter enligt normala insolvensförfaranden eller försätta koncernenheter i resolution med tillämpning av resolutionsverktygen och utövande av resolutionsbefogenheterna i förhållande till koncernenheter samtidigt som väsentliga negativa konsekvenser för de finansiella systemen i störstamöjliga mån undviks, inklusive mer omfattande instabila finansiella förhållanden eller systemomfattande händelser, i de medlemsstater i vilka koncernenheter är etablerade, eller i andra medlemsstater eller i unionen och för att säkerställa att koncernens kritiska funktioner kan upprätthållas när de utan svårigheter kan avskiljas vid lämplig tidpunkt eller på annat sätt.

Nämnden ska informera EBA i tid när en resolution av en koncern inte anses vara möjlig.

5. Vid tillämpningen av punkterna 3, 4 och 10 avses med väsentliga negativa konsekvenser för det finansiella systemet eller hot mot den finansiella stabiliteten en situation där det finansiella systemet konkret eller potentiellt utsätts för en störning som kan ge upphov till finansiella svårigheter som kan äventyra inre marknadens, ekonomins eller det finansiella systemets korrekta funktion, effektivitet och integritet i en eller flera medlemsstater. Vid fastställande av väsentliga negativa konsekvenser ska nämnden ta hänsyn till relevanta varningar och rekommendationer från ESRB och de relevanta kriterier som utarbetats av EBA med hänsyn till identifiering och mätning av systemrisk.

6. Vid den bedömning som avses i denna artikel ska nämnden beakta de frågeställningar som förtecknas i avsnitt C i bilagan till direktiv 2014/59/EU.

7. Om nämnden efter samråd med de behöriga myndigheterna, inbegripet ECB, i enlighet med punkterna 3 eller 4 bedömer att det finns potentiella väsentliga hinder för en enhets eller koncerns möjlighet till resolution, ska nämnden i samarbete med de behöriga myndigheterna utarbeta en rapport riktad till institutet eller moderföretaget med en analys av de väsentliga hindren för en effektiv tillämpning av resolutionsverktyg och utövandet av resolutionsbefogenheter. Rapporten ska beakta effekterna på institutets affärsmodell och rekommendera proportionerliga och riktade åtgärder som, enligt nämndens uppfattning, är nödvändiga eller lämpliga för att avlägsna de hindren i enlighet med punkt 10.

8. Rapporten ska också delges de behöriga myndigheterna och resolutionsmyndigheterna i icke-deltagande medlemsstater där betydande filialer av institut som inte är delar av en koncern är belägna. Den ska underbyggas med motiven till bedömningen eller avgörandet i fråga och ska ange hur bedömningen eller avgörandet uppfyller kravet på proportionell tillämpning som fastställs i artikel 6.

9. Inom fyra månader från dagen för rapportmottagandet ska enheten eller moderföretaget föreslå nämnden möjliga åtgärder för att hantera eller avlägsna de väsentliga hinder som konstaterats i rapporten. Åtgärder som enheten eller moderföretaget föreslår ska nämnden delge de behöriga myndigheterna, EBA och, om betydande filialer av institut som inte är delar av en koncern är belägna i icke-deltagande medlemsstater, till resolutionsmyndigheterna i de medlemsstaterna.

10. Nämnden ska, efter samråd med de behöriga myndigheterna, bedöma huruvida de åtgärder som avses i punkt 9 effektivt minskar eller avlägsnar de väsentliga hindren i fråga. Om de åtgärder som enheten eller moderföretaget föreslår inte effektivt minskar eller avlägsnar resolutionshindren, ska nämnden fatta beslut efter samråd med de behöriga myndigheterna, i förekommande fall även den utsedda makrotillsynsmyndigheten, och ange att de föreslagna åtgärderna inte effektivt minskar eller avlägsnar resolutionshindren samt ge de nationella resolutionsmyndigheterna i uppdrag att kräva att institutet, moderföretaget eller ett dotterföretag i koncernen vidtar någon av åtgärderna som förtecknas i punkt 11.

När nämnden identifierar alternativa åtgärder ska den visa på vilket sätt de av institutet föreslagna åtgärderna inte skulle kunna avlägsna hindren för möjligheten till resolution och hur de föreslagna alternativa åtgärderna är proportionerliga för att avlägsna hindren. Nämnden ska beakta det hot som de hindren för möjligheten till resolution innebär för den finansiella stabiliteten samt den inverkan åtgärderna har på institutets verksamhet, dess stabilitet och dess förmåga att bidra till ekonomin, på den inre marknaden för finansiella tjänster, på den finansiella stabiliteten i andra medlemsstater och i unionen som helhet.

Nämnden ska även ta hänsyn till behovet av att undvika en påverkan på det berörda institutet eller koncernen som skulle gå utöver vad som är nödvändigt för att undanröja resolutionshindren eller skulle vara oproportionella.

11. Vid tillämpningen av punkt 10 ska nämnden, i förekommande fall, ge de nationella resolutionsmyndigheterna i uppdrag att vidta någon av följande åtgärder:

a) Kräva att enheten ser över koncerninterna finansieringsarrangemang eller omprövar avsaknaden av sådana, eller upprättar serviceavtal (antingen koncerninterna eller med tredjeman) för att säkra tillhandahållandet av kritiska funktioner.

b) Kräva att enheten begränsar sina maximala enskilda och sammanlagda exponeringar.

- c) Införa särskilda eller regelbundna kompletterande informationskrav som är relevanta för resolutionsändamål.
- d) Kräva att enheten avyttrar vissa tillgångar.
- e) Kräva att enheten begränsar eller upphör med vissa befintliga eller föreslagna verksamheter.
- f) Begränsa eller förhindra utveckling av nya eller befintliga affärsområden eller försäljning av nya eller befintliga produkter.
- g) Kräva förändringar av de juridiska eller operativa strukturerna för enheten eller varje koncernenhet som direkt eller indirekt står under deras kontroll så att komplexiteten minskas för att kunna säkerställa att det kan gå att juridiskt och operativt avskilja kritiska funktioner från övriga funktioner genom tillämpningen av resolutionsverktygen.
- h) Kräva att en enhet bildar ett finansiellt moderholdingbolag i en medlemsstat eller ett finansiellt moderholdingföretag inom unionen.
- i) Kräva att en enhet ger ut kvalificerade skulder för att uppfylla kraven i artikel 12.
- j) Kräva att en enhet vidtar andra åtgärder för att uppfylla de krav som avses i artikel 12, även genom att i synnerhet försöka omförhandla alla kvalificerade skulder, övriga primärkapitalinstrument eller supplementärkapitalinstrument det har utfärdat, för att säkerställa att nämndens beslut om att skriva ned eller konvertera de förbindelserna eller instrumenten kan ske enligt nationell rätt som rör de förbindelserna eller instrumenten.

De nationella resolutionsmyndigheterna ska i förekommande fall direkt vidta de åtgärder som avses i leden a–j i första stycket.

12. De nationella resolutionsmyndigheterna ska verkställa nämndens uppdrag i enlighet med artikel 29.

13. Ett beslut enligt punkterna 10 och 11 ska uppfylla följande krav:

- a) Det ska underbyggas med angivande av motiven till bedömningen eller fastställandet i fråga.
- b) Det ska ange hur bedömningen eller fastställandet uppfyller kravet på proportionalitet i tillämpningen som föreskrivs i punkt 10.

Artikel 11

Förenklade skyldigheter för vissa institut

1. Nämnden får på eget initiativ efter samråd med en nationell resolutionsmyndighet eller på förslag av den nationella resolutionsmyndigheten tillämpa förenklade krav på utarbetandet av resolutionsplaner som avses i artikel 8 eller får bevilja undantag från kravet på att utarbeta dem i enlighet med punkterna 3–9 i den här artikeln.
2. Nationella resolutionsmyndigheter får föreslå nämnden att tillämpa förenklade krav på institut eller koncerner enligt punkterna 3 och 4 eller att bevilja undantag från kravet på att utarbeta resolutionsplaner enligt punkt 7. Det förslaget ska motiveras och styrkas med relevanta handlingar.
3. Efter att ha mottagit ett förslag om att tillämpa förenklade krav enligt punkt 2 i den här artikeln eller på eget initiativ, ska nämnden göra en bedömning av det berörda institutet eller den berörda koncernen, och den ska tillämpa förenklade krav om institutets eller koncernens fallissemang sannolikt inte skulle få väsentliga negativa konsekvenser för det finansiella systemet eller hota den finansiella stabiliteten, i den mening som avses i artikel 10.5.

För detta ändamål ska nämnden beakta följande:

- a) Arten av den affärsverksamhet som institutet eller koncernen bedriver, dess aktieägarstruktur, juridiska form, riskprofil, storlek och juridiska ställning, graden av sammanlänkning med andra institut eller med finanssystemet i allmänhet, omfattningen och komplexiteten hos dess verksamheter.
- b) Institutets medlemskap i ett institutionellt skyddssystem eller någon annan form av system för solidariskt ansvar som avses i artikel 113.7 i förordning (EU) nr 575/2013.

- c) Eventuellt tillhandahållande av investeringstjänster eller verksamheter enligt definitionen i artikel 4.1.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU ⁽¹⁾.
- d) Huruvida dess fallissemang och därpå följande avveckling enligt normala insolvensförfaranden sannolikt skulle få en betydande negativ påverkan på finansmarknaderna, andra institut, finansieringsvillkor eller ekonomin i stort.

Nämnden ska göra den bedömning som avses i första stycket, om så är lämpligt efter samråd med det nationella makrotillsynsorganet och, om så är lämpligt ESRB.

4. Vid tillämpning av förenklade krav ska nämnden fastställa följande:

- a) Innehåll och närmare uppgifter i resolutionsplaner som föreskrivs i artikel 8.
- b) Det datum före vilket de första resolutionsplanerna ska upprättas och de intervall med vilka resolutionsplaner ska uppdateras, vilket kan vara kortare än det som föreskrivs i artikel 8.12.
- c) Innehåll och närmare uppgifter i den information som institut är skyldiga att lämna enligt artikel 8.9 i denna förordning och i avsnitt B i bilagan till direktiv 2014/59/EU.
- d) Detaljnivån på den bedömning av möjligheten till resolution som föreskrivs i artikel 10 i denna förordning och i avsnitt C i bilagan till direktiv 2014/59/EU.

5. Tillämpningen av förenklade krav ska inte i sig påverka nämndens befogenheter att vidta resolutionsåtgärder.

6. När förenklade krav tillämpas ska nämnden alltid införa fullständiga icke-förenklade krav om någon av de omständigheter som motiverade dem inte längre föreligger.

7. Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 9 och 31, ska nämnden efter att ha mottagit ett förslag om att bevilja undantag från kravet att utarbета resolutionsplaner enligt punkt 2 i den här artikeln, eller på eget initiativ, enligt punkt 3 i den här artikeln, bevilja undantag från tillämpningen av kravet på att utarbета resolutionsplaner för institut som är underställda ett centralt organ och helt eller delvis är befriade från tillsynskraven i nationell rätt i enlighet med artikel 10 i förordning (EU) nr 575/2013.

Om ett undantag beviljas i enlighet med första stycket ska kravet på att utarbета resolutionsplanen tillämpas på konsoliderad basis på den centrala företagsenheten och institut som är underställda denna i enlighet med artikel 10 i förordning (EU) nr 575/2013. I det syftet ska varje hänvisning till en koncern i detta kapitel omfatta en central företagsenhet och institut som är underställda denna i den mening som avses i artikel 10 i förordning (EU) nr 575/2013 och deras dotterföretag, och varje hänvisning till moderföretag eller institut som är föremål för gruppbaserad tillsyn enligt artikel 111 i direktiv 2013/36/EU ska omfatta den centrala företagsenheten.

8. Institut som står under direkt tillsyn av ECB enligt artikel 6.4 i förordning (EU) nr 1024/2013 eller som utgör en betydande andel av en deltagande medlemsstats finansiella system ska bli föremål för enskilda resolutionsplaner.

Vid tillämpningen av denna punkt ska verksamheten i ett institut anses utgöra en betydande andel av den deltagande medlemsstats finansiella system när:

- a) Det totala värdet av dess tillgångar överstiger 30 000 000 000 EUR.
- b) Andelen av dess totala tillgångar i förhållande till etableringsmedlemsstatens BNP överstiger 20 %, såvida det totala värdet av dess tillgångar inte understiger 5 000 000 000 EUR.

9. Om i enlighet med punkt 2 förenklade krav eller beviljande av undantag har föreslagits av en nationell resolutionsmyndighet och den anser att detta beslut ska återkallas, ska den föreslå nämnden detta. I sådana fall ska nämnden besluta om förslaget om återkallande och fullt ut beakta den motivering till återkallande som den nationella resolutionsmyndigheten framfört mot bakgrund av faktorerna eller omständigheterna som avses i punkten 3 eller i punkterna 7 och 8.

10. Nämnden ska informera EBA om tillämpningen av denna artikel.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU av den 15 maj 2014 om marknader för finansiella instrument och om ändring av direktiv 2002/92/EG och av direktiv 2011/61/EU (EUT L 173, 12.6.2014, s. 349).

Artikel 12

Minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder

1. Nämnden ska efter samråd med behöriga myndigheter, inbegripet ECB, fastställa minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder som avses i punkt 4 och som omfattas av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter, som de enheter och koncerner som avses i artikel 7.2, och de enheter och koncerner som avses i artikel 7.4 b och 7.5, när villkoren för tillämpningen av dessa punkter är uppfyllda, alltid är skyldiga att uppnå.

2. Vid utarbetandet av resolutionsplaner i enlighet med artikel 9 ska nationella resolutionsmyndigheter, efter samråd med behöriga myndigheter, fastställa minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder som avses i punkt 4 som omfattas av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter som de enheter som avses i artikel 7.3 alltid är skyldiga att uppnå. I det avseendet ska det förfarande som fastställs i artikel 31 tillämpas.

3. För att garantera en ändamålsenlig och enhetlig tillämpning av denna artikel ska nämnden utfärda riktlinjer och ge instruktioner till de nationella resolutionsmyndigheterna med avseende på särskilda enheter eller koncerner.

4. Minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder ska beräknas som ett belopp för kapitalbas och kvalificerade skulder uttryckt som en procentandel av de totala skulderna och kapitalbasen i institutet.

Vid tillämpningen av det första stycket ska derivatskulder inkluderas i de totala skulderna på basis av att nettningsrättigheter gentemot motparter erkänns fullt ut.

5. Trots vad som sägs i punkt 1 ska nämnden göra undantag för hypoteksinstitut, som finansieras genom säkerställda obligationer och som enligt nationell rätt inte tillåts ta emot insättningar, från kravet att alltid uppfylla minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder eftersom

- a) de instituten kommer att avvecklas genom nationella insolvensförfaranden eller andra typer av förfaranden som genomförs i enlighet med artiklarna 38, 40 eller 42 i direktiv 2014/59/EU och som är utformade för de instituten, och
- b) sådana nationella insolvensförfaranden eller andra typer av förfaranden kommer att säkerställa att borgenärer i de instituten, inbegripet innehavare av säkerställda obligationer i förekommande fall, kommer att åsamkas förluster på ett sätt som uppfyller resolutionsmålen.

6. Det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som avses i punkt 4 ska inte överstiga det belopp för kapitalbas och kvalificerade skulder som är tillräckligt för att säkerställa, om skuldnedskrivningsverktyget skulle användas, att skulderna i ett institut eller i ett moderföretag som avses i artikel 2, samt i det institutets yttersta moderföretag och alla institut eller finansiella institut som omfattas av koncernredovisningen för det yttersta moderföretaget, skulle kunna absorberas, och för att kärnprimärkapitalrelation för de enheterna skulle kunna återställas till den nivå som krävs för att de ska kunna fortsätta uppfylla villkoren för auktorisation och fortsätta bedriva de verksamheter för vilka de auktoriserats enligt direktiv 2013/36/EU eller motsvarande lagstiftning, och för att ett tillfredsställande marknadsförtroende ska kunna upprätthållas för det institut eller det moderföretag som avses i artikel 2 och för det yttersta moderföretaget för det institutet eller moderföretaget och alla institut eller finansiella institut som omfattas av koncernredovisningen för det yttersta moderföretaget.

När det i resolutionsplanen förutses att vissa kategorier kvalificerade skulder skulle kunna komma att undantas från skuldnedskrivning enligt artikel 27.5, eller att vissa kategorier kvalificerade skulder skulle kunna komma att överföras i sin helhet till en mottagande enhet inom ramen för en delvis överföring, ska det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som avses i punkt 4 inte överstiga det kapitalbasbelopp och belopp för kvalificerade skulder som är nödvändigt för att säkerställa att det institut eller det moderföretag som avses i artikel 2 har tillräckligt med andra kvalificerade skulder för att säkerställa att förlusterna i det institutet eller det moderföretaget som avses i artikel 2, samt i det

institutets eller moderföretaget yttersta moderföretag och alla institut eller finansiella institut som omfattas av koncernredovisningen för det yttersta moderföretaget, skulle kunna absorberas, och för att kärnprimärkapitalrelationen för alla de enheterna skulle kunna återställas till den nivå som krävs för att de ska kunna fortsätta uppfylla villkoren för auktorisation och fortsätta bedriva de verksamheter för vilka de auktoriserats enligt direktiv 2013/36/EU eller motsvarande lagstiftning, och för att ett tillfredsställande marknadsförtroende ska kunna upprätthållas för det institut eller det moderföretag och för det yttersta moderföretaget för det institutet eller moderföretaget och alla institut eller finansiella institut som omfattas av koncernredovisningen för det yttersta moderföretaget.

Det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som avses i punkt 4 ska inte understiga det totala beloppet för något av kapitalbaskraven och buffertkraven enligt förordning (EU) nr 575/2013 och direktiv 2013/36/EU.

7. I syfte att säkerställa att en enhet som avses i artikel 2 kan sättas i resolution genom tillämpning av resolutionsverktygen, inbegripet om så är lämpligt, skuldnedskrivningsverktyget, på ett sätt som uppfyller resolutionsmålen, ska fastställandet enligt punkt 1 i den här artikeln göras på basis av följande kriterier, inom ramen för de gränser som fastställs i punkt 6 i den här artikeln:

- a) Institutets och moderföretagets, som avses i artikel 2, storlek, affärsmodell, finansieringsmodell och riskprofil.
- b) I vilken utsträckning insättningsgarantisystemet kan bidra till att finansiera resolutionen, i enlighet med artikel 79.
- c) I vilken mån fallissemang i det institut och det moderföretag som avses i artikel 2 skulle få väsentliga negativa konsekvenser för det finansiella systemet eller skulle hota den finansiella stabiliteten, i den mening som avses i artikel 10.5, inbegripet spridning till andra institut till följd av institutets koppling till dessa eller till resten av det finansiella systemet.

8. Fastställandet ska avse det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som instituten vart och ett ska uppfylla och som moderföretaget ska uppfylla på konsoliderad basis. Det sammanlagda beloppet enligt minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder på konsoliderad nivå för ett moderföretag inom unionensom är etablerat i en deltagande medlemsstat ska bestämmas av nämnden, efter samråd med den samordnande tillsynsmyndigheten, på grundval av de kriterier som fastställs i punkt 7 och huruvida koncernens dotterföretag i tredjeland ska försättas i resolution separat i enlighet med resolutionsplanen.

9. Nämnden ska fastställa det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som ska tillämpas på koncernens dotterföretag på individuell basis. De minimikraven för kapitalbas och kvalificerade skulder ska sättas på en lämplig nivå för dotterföretaget med beaktande av

- a) de kriterier som räknas upp i punkt 7, särskilt dotterföretagets storlek, affärsmodell, och riskprofil, inklusive dess kapitalbas, och
- b) det konsoliderade krav som fastställts för koncernen.

10. Nämnden får besluta att bevilja ett moderinstitut undantag från minimikraven för kapitalbas och kvalificerade skulder på individuell nivå, under förutsättning att villkoren som fastställs i artikel 45.11 a och b i direktiv 2014/59/EU är uppfyllda. Nämnden får besluta att bevilja ett dotterföretag undantag från minimikraven för kapitalbas och kvalificerade skulder på individuell nivå, under förutsättning att villkoren som fastställs i artikel 45.12 a, b och c i direktiv 2014/59/EU är uppfyllda.

11. Nämnden får på eget initiativ efter samråd med den nationella resolutionsmyndigheten eller på förslag från en nationell resolutionsmyndighet, besluta att det minimikrav på kapitalbas och kvalificerade skulder som avses i punkt 1 delvis ska uppfyllas på koncernnivå eller enskild nivå genom kontraktuella skuldnedskrivningsinstrument, med uppfyllande till fullo av de kriterier som fastställs i punkt 5 första och andra stycket och i punkt 7.

12. För godkännande som ett kontraktuellt skuldnedskrivningsinstrument enligt punkt 11 måste nämnden vara förvissad om att det

- a) innehåller ett avtalsvillkor som föreskriver att om nämnden beslutar att använda skuldnedskrivningsverktyget på det institutet, ska instrumentet skrivas ned eller omvandlas i nödvändig utsträckning innan andra kvalificerade skulder skrivs ned eller omvandlas, och
- b) är föremål för ett avtal, ett åtagande eller en bestämmelse om efterställelse som är bindande och innebär att det vid normala insolvensförfaranden har lägre prioritet än andra kvalificerade skulder och inte kan återbetalas förrän andra då utestående skulder har reglerats.

13. Nämnden ska fatta beslut som avses i punkt 1 i den här artikeln och, i tillämpliga fall, enligt punkt 11 i den här artikeln, parallellt med utarbetandet och upprätthållandet av resolutionsplanerna enligt artikel 8.

14. Nämnden ska rikta sitt beslut till de nationella resolutionsmyndigheterna. De nationella resolutionsmyndigheterna ska genomföra nämndens uppdrag i enlighet med artikel 29. Nämnden ska kräva att de nationella resolutionsmyndigheterna kontrollerar och säkerställer att institut och moderföretag uppfyller minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder som fastställs i punkt 1 i den här artikeln.

15. Nämnden ska informera ECB och EBA om det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som den för varje institut och moderföretag har fastställt enligt punkt 1, och i tillämpliga fall de krav som fastställs i punkt 11.

16. Kvalificerade skulder, inbegripet efterställda skuldinstrument och efterställda lån som inte räknas som tillskott av övriga primärkapitalinstrument- eller supplementära kapitalinstrument ska ingå i det belopp av kapitalbas och kvalificerade skulder som avses i punkt 1 endast om de uppfyller följande villkor:

- a) Instrumentet är emitterat och fullt betalt.
- b) Skulden är inte till det egna institutet och institutet har inte ställt någon säkerhet eller garanti för skulden.
- c) Förvärvet av instrumentet har inte vare sig direkt eller indirekt finansierats av institutet.
- d) Skuldens återstående löptid är minst ett år.
- e) Skulden hänför sig inte till ett derivat.
- f) Skulden hänför sig inte till en insättning som är prioriterad i den nationella rangordningen vid insolvens i enlighet med artikel 108 i direktiv 2014/59/EU.

I de fall där en skuld ger ägaren rätt till förskottsutbetalning ska vid tillämpning av led d i första stycket förfallodagen för den skulden vara den första dag då en sådan rätt uppkommer.

17. I de fall där en skuld regleras av rätten i en jurisdiktion utanför unionen får nämnden ge de de nationella resolutionsmyndigheterna i uppdrag att kräva att institutet visar att ett eventuellt beslut från nämnden att skriva ner eller konvertera den skulden skulle verkställas enligt rätten i den jurisdiktionen, med hänsyn till villkoren i det avtal som reglerar skulden, internationella avtal om erkännande av resolutionsförfaranden och andra relevanta frågor. Om nämnden inte är övertygad om att ett eventuellt beslut skulle verkställas enligt rätten i den jurisdiktionen ska den skulden inte räknas med när det gäller minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder.

18. Om kommissionen lägger fram ett lagstiftningsförslag enligt artikel 45.18 i direktiv 2014/59/EU ska den, om så är lämpligt, lägga fram ett lagstiftningsförslag om ändring av denna förordning på motsvarande sätt.

KAPITEL 2

Tidigt ingripande

Artikel 13

Tidigt ingripande

1. ECB eller nationella behöriga myndigheter ska informera nämnden om alla åtgärder som de ålägger ett institut eller en koncern att vidta eller som de själva vidtar enligt artikel 16 i förordning (EU) nr 1024/2013, artiklarna 27.1 eller 28 eller 29 i direktiv 2014/59/EU eller artikel 104 i direktiv 2013/36/EU.

Nämnden ska till kommissionen överlämna alla uppgifter som den har mottagit enligt första stycket.

2. Nämnden kan förbereda en resolution av institutet eller koncernen i fråga från dagen för mottagandet av uppgifterna som avses i punkt 1, utan påverkan på ECB:s och de nationella behöriga myndigheternas befogenheter i enlighet med annan unionsrätt.

I samarbete med nämnden ska ECB eller den berörda nationella behöriga myndigheten för tillämpningen av första stycket noga övervaka institutets eller moderföretagets omständigheter och om de vidtagit en åtgärd för tidigt ingripande som de ålagts.

ECB eller den berörda nationella behöriga myndigheten ska tillhandahålla nämnden all den information som krävs för att uppdatera resolutionsplanen och förbereda en möjlig resolution av institutet och en värdering av institutets tillgångar och skulder i enlighet med artikel 20.1–20.15.

3. Nämnden ska ha befogenhet att ålägga institutet eller moderföretaget att kontakta presumtiva köpare som förberedelse för en resolution av institutet, förutsatt att de kriterier som fastställs i artikel 39.2 i direktiv 2014/59/EU och de krav på tystnadsplikt som fastställs i artikel 88 i denna förordning iakttas.

Nämnden ska även ha befogenhet att kräva att den berörda nationella resolutionsmyndigheten utarbetar ett förslag till preliminär resolutionsordning för institutet eller koncernen i fråga.

Nämnden ska informera ECB, de berörda nationella behöriga myndigheterna och de berörda nationella resolutionsmyndigheterna om alla insatser som den gör enligt denna punkt.

4. Om ECB eller de nationella behöriga myndigheterna avser att ålägga ett institut eller en koncern ytterligare åtgärder enligt artikel 16 i förordning (EU) nr 1024/2013, artiklarna 27.1, 28 eller 29 i direktiv 2014/59/EU eller artikel 104 i direktiv 2013/36/EU, innan enheten eller koncernen fullt ut har vidtagit den första åtgärd som anmälts till nämnden, ska de underrätta nämnden innan en sådan ytterligare åtgärd åläggs institutet eller koncernen i fråga.

5. ECB eller den nationella behöriga myndigheten, nämnden och de berörda nationella resolutionsmyndigheterna ska se till att den ytterligare åtgärden som avses i punkt 4 och varje åtgärd av nämnden för att förbereda en resolution enligt punkt 2 är konsekventa.

KAPITEL 3

Resolution

Artikel 14

Resolutionsmål

1. När de följer resolutionsförfarandet som avses i artikel 18, ska nämnden, rådet kommissionen och, i tillämpliga fall, nationella resolutionsmyndigheter – inom ramen för sina respektive befogenheter – med hänsyn till resolutionsmålen välja de resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter som ur deras synvinkel bäst kan uppfylla de för omständigheterna relevanta resolutionsmålen.

2. De resolutionsmål som avses i punkt 1 är följande:

- a) Säkerställa att kritiska funktioner upprätthålls.
- b) Undvika betydande negativa effekter på den finansiella stabiliteten, i synnerhet genom att förebygga spridningseffekter, även på marknadsinfrastruktur, och genom att upprätthålla marknadsdisciplin.
- c) Skydda offentliga medel genom att minimera beroendet av extraordinärt offentligt finansiellt stöd.
- d) Skydda insättare som omfattas av direktiv 2014/49/EU och investerare som omfattas av direktiv 97/9/EG.
- e) Skydda kundmedel och kundtillgångar.

För att uppnå de mål som avses i första stycket ska nämnden, rådet, kommissionen och, i tillämpliga fall, de nationella resolutionsmyndigheterna sträva efter att minimera resolutionskostnaden och undvika värdeförstörelse såvida detta inte krävs för att uppnå resolutionsmålen.

3. Med förbehåll för olika bestämmelser i denna förordning är resolutionsmålen likvärdiga och en lämplig avvägning ska göras mellan dem beroende på arten av och omständigheterna i varje enskilt fall.

Artikel 15

Allmänna resolutionsprinciper

1. När de följer resolutionsförfarandet som avses i artikel 18 ska nämnden, rådet, kommissionen och, i tillämpliga fall, nationella resolutionsmyndigheter vidta alla lämpliga åtgärder för att säkerställa att resolutionsinsatser följer följande principer:

- a) Aktieägarna i institutet under resolution ska bära de första förlusterna.
- b) Borgenärer i institutet under resolution ska bära förluster efter aktieägarna i enlighet med deras fordringars prioritetsordning enligt artikel 17, utom om det uttryckligen föreskrivs något annat i denna förordning.
- c) Ledningsorganet och den verkställande ledningen för institutet under resolution ska ersättas, utom i de fallen då det anses nödvändigt att helt eller delvis, beroende på omständigheterna, behålla ledningsorganet och den verkställande ledningen för att kunna uppfylla resolutionsmålen.
- d) Ledningsorganet och den verkställande ledningen för institutet under resolution ska bistå med all hjälp som krävs för att uppfylla resolutionsmålen.
- e) fysiska och juridiska personer ska enligt civil- eller straffrätt göras ansvariga i överensstämmelse med nationell rätt för sitt ansvar för att institutet under resolution har fallerat.
- f) Om inte annat anges i denna förordning ska borgenärer i samma klass behandlas likvärdigt.
- g) Ingen borgenär ska åsamkas större förluster än om enheten som avses i artikel 2 hade avvecklats genom normala insolvensförfaranden i enlighet med de skyddsåtgärder som anges i artikel 29.
- h) Garanterade insättningar ska skyddas helt och hållet.
- i) Resolutionsåtgärder vidtas i enlighet med skyddsåtgärderna i denna förordning.

2. Om institutet är en koncernenhet ska nämnden, rådet och kommissionen, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 14 när de beslutar om tillämpningen av resolutionsverktygen och utövandet av resolutionsbefogenheterna, agera på ett sätt som minimerar påverkan på andra koncernenheter och på koncernen som helhet och minimerar de negativa effekterna på den finansiella stabiliteten i unionen och dess medlemsstater, särskilt i de länder där koncernen är verksam.

3. Om försäljningsverktyget, broinstitutverktyget eller verktyget för avskiljande av tillgångar tillämpas på en enhet som avses i artikel 2 i denna förordning, ska den enheten anses vara föremål för konkursförfarande eller motsvarande insolvensförfarande i den mening som avses i artikel 5.1 i rådets direktiv 2001/23/EG ⁽¹⁾.

4. Nämnden ska, när den beslutar om tillämpningen av resolutionsverktygen och utövandet av resolutionsbefogenheterna, ge de de nationella resolutionsmyndigheterna i uppdrag att vid behov informera och samråda med arbetstagarrepresentanter.

Detta ska inte påverka tillämpningen av bestämmelser om arbetstagarrepresentation i ledningsorgan i enlighet med nationell rätt eller praxis.

Artikel 16

Resolution av finansiella institut och moderföretag

1. Nämnden ska besluta om en resolutionsåtgärd på ett finansiellt institut etablerat i en deltagande medlemsstat, om villkoren som fastställs i artikel 18.1 uppfylls både för det finansiella institutet och moderföretaget som är föremål för gruppbaserad tillsyn.

2. Nämnden ska vidta en resolutionsåtgärd gentemot ett moderföretag som avses i artikel 2 b, när villkoren som fastställs i artikel 18.1 uppfylls både för moderföretaget och ett eller flera dotterföretag som är institut, eller om dotterföretaget inte är etablerat i unionen, den tredjelandsmyndighet som har fastställt att den uppfyller villkoren för resolution enligt rätten i det tredjelandet.

3. Genom undantag från punkt 2 och trots att ett moderföretag inte uppfyller villkoren enligt artikel 18.1, får nämnden besluta om resolutionsåtgärder gentemot moderföretaget om ett eller flera av dess dotterföretag som är institut uppfyller villkoren enligt artikel 18.1, 18.4 och 18.5, och deras tillgångar och skulder är sådana att ett fallissemang hotar ett institut eller koncernen som helhet, och resolutionsåtgärderna gentemot det moderföretaget är nödvändigt för resolutionen av sådana dotterföretag som är institut eller för resolutionen av koncernen som helhet. När en nationell resolutionsmyndighet informerar nämnden om att insolvensrätten i medlemsstaten föreskriver att koncernerna behandlas som en helhet och att resolutionsåtgärderna gentemot moderföretaget är nödvändig för resolutionen av sådana dotterföretag som är institut eller för resolutionen av koncernen som helhet, får nämnden även besluta om resolutionsåtgärder gentemot moderföretaget.

Vid tillämpningen av första stycket får nämnden, vid bedömningen av huruvida villkoren i artikel 18.1 är uppfyllda för ett eller flera dotterföretag som är institut, bortse från koncerninterna överföringar av kapital eller förluster mellan enheter, inbegripet utövandet av nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheter.

Artikel 17

Prioritetsordning

1. Vid användning av skuldnedskrivningsverktyget på en enhet som avses i artikel 2 i denna förordning – och utan att detta påverkar skulder som är undantagna från verktyget enligt artikel 27.3 i denna förordning ska nämnden, kommissionen eller, i tillämpliga fall, de nationella resolutionsmyndigheterna fatta beslut om utövande av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter, inbegripet en eventuell tillämpning av artikel 27.5 i denna förordning, och de nationella resolutionsmyndigheterna ska utöva de befogenheterna i enlighet med artiklarna 47 och 48 i direktiv 2014/59/EU samt i enlighet med den omvända prioritetsordning för fordringar som fastställs i deras nationella rätt, inbegripet bestämmelserna för införlivande av artikel 108 i det direktivet.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2001/23/EG av den 12 mars 2001 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skydd för arbetstagares rättigheter vid överlåtelse av företag, verksamheter eller delar av företag eller verksamheter (EGT L 82, 22.3.2001, s. 16).

2. Deltagande medlemsstater ska den 1 juli varje år eller omedelbart när rangordningen ändrats, underrätta kommissionen och nämnden om rangordningen av fordringar mot de enheter som avses i artikel 2 inom ramen för nationella insolvensförfaranden.

När skuldnedskrivningsverktyget tillämpas ska det relevanta insättningsgarantisystemet vara ansvarigt enligt de villkor som föreskrivs i artikel 79.

Artikel 18

Resolutionsförfarande

1. Nämnden ska anta en resolutionsordning enligt punkt 6 för de enheter och koncerner som avses i artikel 7.2, och för de enheter och koncerner som avses i artikel 7.4 b och 7.5, när villkoren för att tillämpa de punkterna är uppfyllda och endast när den i sin verkställande session bedömer, efter att ha mottagit ett meddelande enligt fjärde stycket, eller på eget initiativ, att följande villkor är uppfyllda:

- a) Enheten fallerar eller kommer sannolikt att fallera.
- b) Det finns, med beaktande av tidsaspekter och andra relevanta omständigheter, inga rimliga utsikter att några alternativa åtgärder från den privata sektorn, inbegripet åtgärder av ett institutionellt garantisystem, eller tillsynsåtgärder, inbegripet åtgärder för tidigt ingripande eller nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument i enlighet med artikel 21, avseende enheten inom rimlig tid skulle kunna förhindra fallissemang.
- c) En resolutionsåtgärd är nödvändig av hänsyn till allmänintresset enligt punkt 5.

En bedömning av villkoret som avses i första stycket a ska fastställas av ECB, efter samråd med nämnden. Nämnden får i sin verkställande session göra en sådan bedömning endast efter att ha underrättat ECB om sin avsikt och endast om ECB inom tre kalenderdagar efter mottagandet av den informationen inte gör en sådan bedömning. ECB ska utan dröjsmål lämna all relevant information till nämnden som denna begär för att kunna underbygga sin bedömning.

Om ECB bedömer att villkoren som avses i första stycket led a uppfylls av en enhet eller koncern som avses i första stycket, ska den omgående lämna denna bedömning till kommissionen och nämnden.

En bedömning av villkoret som avses i första stycket b ska göras av nämnden i dess verkställande session, eller i förekommande fall, av de nationella resolutionsmyndigheterna i nära samarbete med ECB. ECB får även informera nämnden eller de berörda nationella resolutionsmyndigheterna att den anser att villkoret i det ledet är uppfyllt.

2. Utan att det påverkar de fall då ECB har beslutat att själv direkt utföra tillsynsuppgifter avseende kreditinstitut enligt artikel 6.5 b i förordning (EU) nr 1024/2013, ska nämnden i fall av mottagande av ett meddelande enligt punkt 1, eller om nämnden har för avsikt att göra en bedömning enligt punkt 1 på eget initiativ rörande en enhet eller en koncern som avses i artikel 7.3, utan dröjsmål underrätta ECB om sin bedömning.

3. Tidigare vidtagna åtgärder enligt artikel 16 i förordning (EU) nr 1024/2013, artiklarna 27.1 eller 28 eller 29 i direktiv 2014/59/EU, eller artikel 104 i direktiv 2013/36/EU, är inte en förutsättning för att vidta resolutionsåtgärd.

4. Vid tillämpningen av punkt 1 a ska en enhet anses fallera eller sannolikt komma att fallera, om en eller flera av följande omständigheter föreligger:

- a) Enheten uppfyller inte eller det föreligger objektiva faktorer till stöd för fastställandet av att den inte inom den närmaste framtiden kommer att kunna uppfylla kraven på fortsatt auktorisation, så att ECB kan föranledas dra in auktorisationen, bland annat för att enheten har drabbats eller sannolikt kommer att drabbas av förluster som kommer att förbruka hela eller ett betydande belopp av dess egna kapital.
- b) Enhetens tillgångar underskrider dess skulder eller det finns objektiva faktorer till stöd för fastställandet av att dess tillgångar inom den närmaste framtiden kommer att göra det.

- c) Enheten kan inte eller det finns objektiva faktorer till stöd för fastställandet av att enheten inom den närmaste framtiden inte kommer att kunna betala sina skulder eller andra åtaganden när de förfaller till betalning.
- d) Extraordinärt offentligt finansiellt stöd krävs, utom när sådant stöd ges i någon av följande former för att avhjälpa en allvarlig störning i en medlemsstats ekonomi och bevara den finansiella stabiliteten:
 - i) En statlig garanti för att garantera likviditetsfaciliteter som tillhandahålls av centralbanker på dessas villkor.
 - ii) En statlig garanti för nya skuldförbindelser.
 - iii) Ett tillskott av kapitalbas eller köp av kapitalinstrument till priser och på villkor som inte medför fördelar för enheten, när varken omständigheterna som avses i leden a, b och c i denna punkt eller omständigheterna som avses i artikel 21.1 föreligger vid tidpunkten för beviljande av det offentliga stödet.

För vart och ett av fallen som avses i första stycket led d i, ii och iii ska garantiåtgärderna eller motsvarande åtgärder som avses där begränsas till solida enheter och ska förutsätta ett slutligt godkännande enligt reglerna om statligt stöd. De åtgärderna ska vara av förebyggande och tillfällig natur och ska vara proportionerliga för att avhjälpa följderna av den allvarliga störningen och får inte användas för att kompensera förluster som enheten har ådragit sig eller sannolikt kommer att ådra sig inom den närmaste framtiden.

Stödåtgärder enligt första stycket led d iii ska begränsas till tillskott som krävs för att åtgärda kapitalunderskott som fastställs i stresstest på nationell nivå, unionsnivå eller inom ramen för den gemensamma tillsynsmekanismen, översyn av tillgångarnas kvalitet eller motsvarande genomgångar som ECB, EBA eller nationella myndigheter genomfört och som i förekommande fall bekräftats av den behöriga myndigheten.

Om kommissionen lägger fram ett lagstiftningsförslag enligt artikel 32.4 i direktiv 2014/59/EU ska den, om så är lämpligt, lägga fram ett lagstiftningsförslag om ändring av denna förordning på motsvarande sätt.

5. Vid tillämpningen av punkt 1 c i den här artikeln ska en resolutionsåtgärd anses ligga i allmänintresset om den är nödvändig för att uppfylla och står i proportion till ett eller flera av de resolutionsmål som avses i artikel 14 och en avveckling av institutet enligt normala insolvensförfaranden inte skulle uppfylla dessa resolutionsmål i samma utsträckning.

6. Om de villkor som fastställs enligt punkt 1 uppfylls, ska nämnden anta en resolutionsordning. Resolutionsordningen ska

- a) försätta enheten i resolution,
- b) fastställa tillämpningen av resolutionsverktygen på det institut under resolution som avses i artikel 22.2, i synnerhet eventuella undantag från tillämpningen av skuldnedskrivningen i enlighet med artikel 27.5 och 27.14,
- c) fastställa utnyttjandet av fonden till stöd för resolutionsåtgärden i enlighet med artikel 76 och i enlighet med ett kommissionsbeslut som fattats i enlighet med artikel 19.

7. Omedelbart efter antagandet av resolutionsordningen ska nämnden överlämna den till kommissionen.

Inom 24 timmar från det att nämnden överlämnat resolutionsordningen ska kommissionen antingen godkänna resolutionsordningen eller invända mot den med avseende på de skönsrättsliga aspekterna av resolutionsordningen i de fall som inte omfattas av tredje stycket i denna punkt.

Inom 12 timmar efter det att nämnden överlämnat resolutionsordningen får kommissionen föreslå att rådet

- a) invänder mot resolutionsordningen på grund av att den resolutionsordning som antagits av nämnden inte uppfyller de kriterier för allmänintresse som avses i punkt 1 c,
- b) godkänner eller invänder mot en väsentlig ändring av det belopp från fonden som fastställs i nämndens resolutionsordning.

Vid tillämpningen av tredje stycket ska rådet besluta med enkel majoritet.

Resolutionsordningen träder i kraft endast om varken rådet eller kommissionen har gjort invändningar inom en period på 24 timmar efter det att den överlämnats av nämnden.

Rådet eller i förekommande fall kommissionen ska redovisa för skälen till sitt utövande av befogenheten att invända.

Om rådet, inom 24 timmar efter det att nämnden överlämnat resolutionsordningen, har godkänt kommissionens förslag till ändring av resolutionsordningen på de grunder som avses i tredje stycket led b eller om kommissionen har invänt mot ordningen i enlighet med andra stycket, ska nämnden inom åtta timmar ändra resolutionsordningen i enlighet med de framförda skälen.

När det i den resolutionsordning som antagits av nämnden fastställs att vissa skulder ska undantas under de exceptionella omständigheter som avses i artikel 27.5, och när ett sådant undantag kräver ett bidrag från fonden eller en alternativ finansieringskälla för att skydda den inre marknadens integritet, får kommissionen förbjuda eller kräva ändringar av det föreslagna undantaget med angivande av adekvata skäl grundade på överträdelse av de krav som fastställs i artikel 27 och i de delegerade akter som kommissionen antagit på basis av artikel 44.11 i direktiv 2014/59/EU.

8. Om rådet invänder mot beslutet att ett institut ska bli föremål för resolution med hänvisning till att kriteriet för allmänintresse som avses i punkt 1 c inte uppfylls, ska den aktuella enheten avvecklas under ordnade former i enlighet med tillämplig nationell rätt.

9. Nämnden ska säkerställa att nödvändiga resolutionsåtgärder görs för att de berörda nationella resolutionsmyndigheterna ska genomföra resolutionsordningen. Resolutionsordningen ska riktas till de berörda nationella resolutionsmyndigheterna och ska ge dessa i uppdrag att vidta alla nödvändiga åtgärder för att genomföra det i enlighet med artikel 29, genom att utöva resolutionsbefogenheter. Om statligt stöd eller stöd från fonden har beviljats, ska nämnden agera i överensstämmelse med ett beslut om det statliga stödet som fattats av kommissionen.

10. Kommissionen ska ha rätt att från nämnden erhålla alla uppgifter som den finner relevanta för att utföra sina uppgifter enligt denna förordning. I enlighet med kapitel 5 i denna avdelning ska nämnden ha rätt att från alla personer erhålla alla uppgifter som krävs för att den ska kunna förbereda och besluta om en resolutionsåtgärd, inbegripet uppdateringar och kompletteringar av resolutionsplanernas uppgifter.

Artikel 19

Statligt stöd och stöd från fonden

1. När resolutionsåtgärder innebär beviljande av statligt stöd enligt artikel 107.1 i EUF-fördraget eller stöd från fonden i enlighet med punkt 3 i den här artikeln, ska antagandet av resolutionsordningen enligt artikel 18.6 i denna förordning inte äga rum förrän kommissionen har antagit ett positivt eller villkorligt beslut om huruvida utnyttjandet av sådant stöd är förenligt med den inre marknaden.

Unionens institutioner ska vid utförandet av de uppgifter som de getts enligt artikel 18 i denna förordning agera i enlighet med de principer som fastställs i artikel 3.3 i direktiv 2014/59/EU och ska i detta hänseende på lämpligt sätt offentliggöra all relevant information om sin interna organisation.

2. Om nämnden då den får ett meddelande enligt artikel 18.1 i denna förordning eller då den agerar på eget initiativ finner att resolutionsåtgärder kan utgöra statligt stöd enligt artikel 107.1 i EUF-fördraget, ska den uppmana den deltagande medlemsstaten eller de berörda medlemsstaterna att omedelbart anmäla de planerade åtgärderna till kommissionen enligt artikel 108.3 i EUF-fördraget. Nämnden ska meddela kommissionen alla fall där den uppmanar en eller flera medlemsstater att göra en anmälan enligt artikel 108.3 i EUF-fördraget.

3. Om nämndens föreslagna resolutionsåtgärd innebär en användning av fonden ska nämnden underrätta kommissionen om det föreslagna utnyttjandet av fonden. Nämndens underrättelse ska inbegripa alla de uppgifter som är nödvändiga för att kommissionen ska kunna göra sina bedömningar enligt denna punkt.

Underrättelsen enligt denna punkt ska föranleda en preliminär utredning utförd av kommissionen och under vilken kommissionen får begära ytterligare uppgifter från nämnden. Kommissionen ska bedöma huruvida utnyttjandet av fonden skulle snedvrída eller hota att snedvrída konkurrensen genom att gynna stödmottagaren eller något annat företag så att, i den utsträckning som handeln mellan medlemsstaterna skulle påverkas, detta skulle vara oförenligt med den inre marknaden. Kommissionen ska för utnyttjandet av fonden tillämpa de kriterier som fastställts för tillämpning av reglerna om statligt stöd enligt artikel 107 i EUF-fördraget. Nämnden ska tillhandahålla kommissionen den information som kommissionen anser vara nödvändig för att göra den bedömningen.

Om kommissionen allvarligt tvivlar på förenligheten av det föreslagna utnyttjandet av fonden med den inre marknaden, eller om nämnden inte kunnat tillhandahålla nödvändig information på basis av en begäran från kommissionen enligt andra stycket, ska kommissionen inleda en djupgående utredning och underrätta nämnden om detta. Kommissionen ska offentliggöra sitt beslut att inleda en djupgående utredning i *Europeiska unionens officiella tidning*. Nämnden, alla medlemsstater eller personer, företag eller föreningar vars intressen kan komma att påverkas av utnyttjandet av fonden får lämna in kommentarer till kommissionen inom den tidsfrist som anges i meddelandet. Nämnden får lägga fram synpunkter på de kommentarer som lämnats in av medlemsstaterna och berörda tredjeparter inom en tidsfrist som fastställs av kommissionen. Efter avslutad utredning ska kommissionen göra sin bedömning av huruvida utnyttjandet av fonden är förenligt med den inre marknaden.

Kommissionen ska, när den gör sina bedömningar och utredningar enligt denna punkt, rätta sig efter alla relevanta förordningar som antagits enligt artikel 109 i EUF-fördraget samt relevanta meddelanden, riktlinjer och åtgärder som kommissionen antagit i samband med tillämpningen av fördragets bestämmelser om statligt stöd som är i kraft vid tidpunkten för bedömningen. De åtgärderna ska tillämpas som om de var hänvisningar till den medlemsstat som ansvarar för att anmäla stödet var hänvisningar till nämnden, och med andra eventuella ändringar som krävs.

Kommissionen ska anta ett beslut om huruvida utnyttjandet av fonden är förenligt med den inre marknaden, vilket ska riktas till nämnden och den berörda eller de berörda medlemsstaternas nationella resolutionsmyndigheter. Det beslutet kan kräva att den stödmottagande enheten uppfyller villkor, åtaganden eller förpliktelser.

Beslutet får även förskriva skyldigheter för nämnden, den nationella resolutionsmyndigheterna i den eller de berörda deltagande medlemsstaterna eller den stödmottagande enheten, för att underlätta övervakningen av efterlevnaden av beslutet. Detta får innebära krav på att utse en förvaltare eller annan oberoende person med uppgift att bistå vid övervakningen. En förvaltare eller annan oberoende person får utföra sådana uppgifter som får specificeras i kommissionens beslut.

Alla beslut som fattas enligt denna punkt ska offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Kommissionen får utfärda ett negativt beslut, riktat till nämnden, om den beslutat att det föreslagna utnyttjandet av fonden skulle vara oförenligt med den inre marknaden och inte kan genomföras i den av nämnden föreslagna formen. Efter att ha mottagit ett sådant beslut ska nämnden ompröva sin resolutionsordning och förbereda en reviderad resolutionsordning.

4. Om kommissionen allvarligt tvivlar på att dess beslut enligt punkt 3 efterlevs ska den göra nödvändiga utredningar. För det ändamålet får kommissionen utöva de befogenheter som den har i enlighet med de förordningar och övriga åtgärder som avses i punkt 3 fjärde stycket och rätta sig efter dessa.

5. Om kommissionen, på basis av sina utredningar och efter att de berörda parterna uppmanats att lämna kommentarer, anser att beslut enligt punkt 3 inte har efterlevts, ska den utfärda ett beslut till den berörda deltagande medlemsstatens nationella resolutionsmyndighet, vilket ålägger denna myndighet att återkräva de felaktigt använda beloppen inom en frist som ska fastställas av kommissionen. Det stöd från fonden som ska återkrävas enligt ett återkravsbeslut ska inkludera ränta enligt en lämplig räntesats som fastställs av kommissionen och ska betalas in till nämnden.

Nämnden ska till fonden betala in alla de belopp som erhållits enligt första stycket och ska ta sådana belopp i beaktande när bidrag fastställs i enlighet med artiklarna 70 och 71.

Det återkravsförfarande som avses i första stycket ska respektera de stödmottagandes rätt till god förvaltning och tillgång till handlingar, som föreskrivs i artiklarna 41 och 42 i stadgan.

6. Utan att det påverkar de rapporteringsskyldigheter som kommissionen får fastställa i sitt beslut enligt punkt 3 i den här artikeln ska nämnden förelägga kommissionen årliga rapporter för att bedöma huruvida utnyttjandet av fonden är förenligt med beslutet enligt den punkten, för utarbetandet av dessa rapporter ska nämnden utnyttja sina befogenheter enligt artikel 34.
7. Alla medlemsstater eller personer, företag eller föreningar vars intressen kan komma att påverkas av utnyttjandet av fonden, i synnerhet de enheter som avses i artikel 2, ska ha rätt att informera kommissionen om eventuella misstankar om ett felaktigt utnyttjande av fonden som skulle vara oförenligt med beslutet enligt punkt 3 i den här artikeln.
8. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter enligt artikel 93 med avseende på närmare bestämmelser om förfaranden som berör
- a) beräkningen av den räntesats som ska tillämpas vid ett återkravsbeslut i enlighet med punkt 5,
- b) garantierna för rätten till god förvaltning och rätten till tillgång till handlingar som avses i punkt 5.
9. När kommissionen, till följd av en rekommendation från nämnden eller på eget initiativ, anser att tillämpningen av resolutionsverktygen och resolutionsåtgärderna inte är i linje med de kriterier som dess ursprungliga beslut enligt punkt 3 byggde på, får kommissionen ompröva detta beslut och anta lämpliga ändringar.
10. Genom undantag från punkt 3 får rådet, på ansökan av en medlemsstat, enhälligt besluta att utnyttjandet av fonden ska anses vara förenligt med den inre marknaden, om ett sådant beslut är motiverat av exceptionella omständigheter. Om rådet inte har tagit ställning till nämnda ansökan inom sju dagar efter det att den lämnats in, ska kommissionen fatta beslut i ärendet.
11. Deltagande medlemsstater ska se till att deras nationella resolutionsmyndigheter har de befogenheter som behövs för att säkerställa efterlevnad av de villkor som fastställs i kommissionens beslut enligt punkt 3 och för att återkräva felaktigt använda belopp enligt kommissionens beslut enligt punkt 5.

Artikel 20

Värdering i resolutionssyfte

1. Innan beslut om en resolutionsåtgärd eller om utövandet av befogenheten att skriva ned eller konvertera berört kapitalinstrument utövas, ska nämnden se till att en skälig, försiktig och realistisk värdering av tillgångar och skulder i en enhet som avses i artikel 2 görs av en person som är oberoende av offentliga myndigheter, inbegripet nämnden och den nationella resolutionsmyndigheten och enheten i fråga.
2. Om inte annat följer av punkt 15 och om samtliga krav som fastställs i punkterna 1 och 4–9 uppfylls, ska värderingen betraktas vara definitiv.
3. Om en oberoende värdering i enlighet med punkt 1 inte är möjlig, får nämnden i enlighet med punkt 10 i den här artikeln genomföra en preliminär värdering av tillgångar och skulder i enheten som avses i artikel 2.
4. Syftet med värderingen ska vara att bedöma värdet på tillgångar och skulder i en enhet som avses i artikel 2 som uppfyller villkoren för resolution i artiklarna 16 och 18.
5. Värderingen ska ha följande syften:
- a) Den ska fungera som underlag vid fastställandet av huruvida villkoren för resolution eller villkoren för nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument är uppfyllda.
- b) Om villkoren för resolution uppfylls, ska den fungera som underlag för beslutet om lämplig resolutionsinsats för en enhet som avses i artikel 2.
- c) När befogenheten att skriva ned eller konvertera berört kapitalinstrument tillämpas, ska den fungera som underlag för beslutet om omfattningen av indragning eller utspädning av äganderättsinstrument, och omfattningen av nedskrivning eller konvertering av berörda kapitalinstrument.
- d) När skuldnedskrivningsverktyget används ska den fungera som underlag för beslutet om omfattningen av nedskrivning eller konvertering av kvalificerade skulder.

- e) När broinstitutverket eller verket för avskiljande av tillgångar används ska den fungera som underlag för beslutet om vilka tillgångar, rättigheter, skulder eller äganderättsinstrument som ska överföras och beslutet om värdet av en eventuell ersättning som ska betalas till institutet under resolution eller, allt efter omständigheterna, till ägare till äganderättsinstrument,
- f) När försäljningsverket används ska den fungera som underlag för beslutet om vilka tillgångar, rättigheter, skulder eller äganderättsinstrument som ska överföras och fungera som underlag för nämndens bedömning av vad som utgör affärsmässiga villkor vid tillämpning av artikel 24.2 b,
- g) I samtliga fall för att säkerställa att eventuella förluster avseende tillgångarna i en enhet som avses i artikel 2 till fullo erkänns vid den tidpunkt då resolutionsverket används eller befogenheten att skriva ned eller konvertera berörda kapitalinstrument utövas.

6. Utan att det i förekommande fall påverkar tillämpningen av unionens regler om statligt stöd ska värderingen grundas på försiktiga antaganden, inbegripet vad gäller andelen nödlidande lån och förlusternas storlek. Värderingen får inte förutsätta potentiellt framtida tillhandahållande av extraordinärt offentligt finansiellt stöd, akut likviditetsstöd från centralbanker, eller annat likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor för säkerheter, löptider och räntesatser, till den enhet som avses i artikel 2 från och med den tidpunkt då resolutionsåtgärder vidtas eller befogenheten att skriva ned eller konvertera berörda kapitalinstrument utövas. Dessutom ska, om ett resolutionsverktyg tillämpas, värderingen beakta att

- a) nämnden kan få ersättning från institutet under resolution för rimliga, regelrätta kostnader som uppstår, i enlighet med artikel 22.6,
- b) fonden får ta ut ränta eller avgifter i samband med eventuella lån eller garantier som tillhandahållits institutet under resolution, i enlighet med artikel 76.

7. Värderingen ska kompletteras med följande information, såsom den anges i räkenskaperna och bokföringen för den enhet som avses i artikel 2:

- a) En uppdaterad balansräkning och en rapport över den finansiella ställningen i en enhet som avses i artikel 2.
- b) En analys och en uppskattning av tillgångarnas bokförda värde.
- c) En förteckning över utestående skulder i och utanför balansräkningen som tagits upp i räkenskaperna och bokföringen för en enhet som avses i artikel 2, med en angivelse av respektive krediter och prioriteringsordning för fordringar som avses i artikel 17.

8. När så är lämpligt, för att bidra med underlag för de beslut som avses i punkt 5 e och f i den här artikeln, kan informationen i punkt 7 b i den här artikeln kompletteras med en analys och uppskattning av värdet av tillgångarna och skulderna i en enhet som avses i artikel 2 baserat på marknadsvärde.

9. Värderingen ska innehålla en uppdelning av borgenärerna i kategorier i enlighet med den prioritering av fordringar som avses i artikel 17 och en uppskattning av vilken behandling varje kategori av aktieägare och borgenärer skulle ha förväntats få, om en enhet som avses i artikel 2 skulle ha avvecklats enligt normala insolvensförfaranden. Den värderingen ska inte påverka tillämpning av principen om "inte sämre villkor för borgenär" som avses i artikel 15.1 g.

10. Om det, på grund av brådskande omständigheter i fallet, antingen inte är möjligt att uppfylla kraven som fastställs i punkterna 7 och 9, eller om punkt 3 är tillämplig, ska en preliminär värdering genomföras. Den preliminära värderingen ska uppfylla kraven i punkt 4 och i så långt praktiskt möjligt med tanke på omständigheterna kraven i punkterna 1, 7 och 9.

Den preliminära värdering som avses i första stycket ska inkludera en buffert för ytterligare förluster, med lämplig motivering.

11. En värdering som inte uppfyller alla de villkor som fastställs i punkterna 1 och 4–9 ska betraktas vara preliminär tills en oberoende person som avses i punkt 1 har utfört en värdering som fullt ut uppfyller alla de villkor som fastställs i de punkterna. Den definitiva efterhandsvärderingen ska genomföras så snart det är praktiskt möjligt. Den får antingen genomföras separat från värderingen som avses i punkterna 16, 17 och 18 eller samtidigt som denna värdering och av samma oberoende person som den värderingen, men den ska vara fristående.

Den definitiva efterhandsvärderingen ska syfta till att

- a) säkerställa att alla förluster av en enhets tillgångar som avses i artikel 2 är fullt ut upptagna i den enhetens redovisning,
- b) fungera som underlag för ett beslut om att återföra borgenärers fordringar eller öka värdet av den ersättning som betalas, i enlighet med punkt 12 i den här artikeln.

12. Om det uppskattade substansvärdet i den definitiva värderingen i efterhand av en enhet som avses i artikel 2 är högre än den preliminära värderingens uppskattning av substansvärdet av den enheten får nämnden begära att den nationella myndigheten ska göra följande:

- a) Utöva sin befogenhet att öka värdet av fordringar från borgenärer eller ägare till tillämpliga kapitalinstrument som har skrivits ned enligt skuldnedskrivningsverktyget.
- b) Ge ett broinstitut eller en tillgångsförvaltningsenhet i uppdrag att göra en ytterligare utbetalning av ersättning med avseende på tillgångarna, rättigheterna eller skulderna till ett institut under resolution, eller, i förekommande fall, med avseende på äganderättsinstrumenten till ägarna till de äganderättsinstrumenten.

13. Trots punkt 1 ska en preliminär värdering som utförs i enlighet med punkterna 10 och 11 utgöra en giltig grund för nämnden att besluta om resolutionsåtgärder, inbegripet att ge de nationella resolutionsmyndigheter i uppdrag att ta kontroll över ett fallerande institut, eller om utövandet av befogenheten att skriva ned eller konvertera berört kapitalinstrument.

14. Nämnden ska fastställa och upprätthålla arrangemang för att säkerställa att bedömningen inför tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget i enlighet med artikel 27 och den värdering som avses i punkterna 1–15 i den här artikeln grundas på så aktuella och omfattande uppgifter som möjligt om tillgångarna och skulderna i institutet under resolution.

15. Värderingen ska vara en integrerad del av beslutet om tillämpning av ett resolutionsverktyg eller utövande av en resolutionsbefogenhet eller av beslutet om utövande av befogenheten att skriva ned eller konvertera kapitalinstrumenten. Själva värderingen ska inte vara föremål för en separat rätt till överklagan utan får endast vara föremål för ett överklagande tillsammans med nämndens beslut.

16. För bedömningen av huruvida aktieägare och borgenärer skulle ha behandlats bättre om institutet under resolution hade inlett ett normalt insolvensförfarande, ska nämnden säkerställa att en värdering utförs av en oberoende person som avses i punkt 1, så snart som möjligt efter det att resolutionsåtgärden eller resolutionsåtgärderna har vidtagits. Den värderingen ska skilja sig från värderingen som utförs enligt punkterna 1–15.

17. Den värdering som avses i punkt 16 ska fastställa följande:

- a) Vilken behandling aktieägare och borgenärer, eller berörda insättningsgarantisystem, skulle ha fått om en enhet under resolution och som resolutionsåtgärden eller resolutionsåtgärderna berör skulle ha inlett ett normalt insolvensförfarande vid den tidpunkt då resolutionsåtgärden vidtogs.
- b) Den faktiska behandling som aktieägare och borgenärer har fått i resolutionen av det institut under resolution.
- c) Om det är någon skillnad mellan behandlingen som avses i led a i den här punkten och behandlingen som avses i led b i den här punkten.

18. Den värdering som avses i punkt 16 ska

- a) anta att ett institut under resolution och som resolutionsåtgärden eller resolutionsåtgärderna berör skulle ha inlett ett normalt insolvensförfarande vid den tidpunkt då beslutet om resolutionsåtgärden fattades,
- b) anta att resolutionsåtgärden eller resolutionsåtgärderna inte hade genomförts,
- c) bortse från eventuellt extraordinärt offentligt finansiellt stöd till ett institut under resolution.

Artikel 21

Nedskrivning och konvertering av kapitalinstrument

1. Nämnden ska utöva befogenheten att skriva ned och konvertera berörda kapitalinstrument enligt detförfarande som fastställs i artikel 18 för de enheter och koncerner som avses i artikel 7.2, och för de enheter och koncerner som avses i artikel 7.4 b och 7.5, när villkoren för tillämpning av de punkterna är uppfyllda och endast under förutsättning att nämnden i sin verkställande session bedömer, efter att ha mottagit ett meddelande enligt andra stycket, eller på eget initiativ, att följande villkor är uppfyllda:

- a) Det har fastställts att de villkor för resolution som anges i artiklarna 16 och 18 är uppfyllda, innan någon resolutionsåtgärd vidtas.
- b) Enheten kommer inte längre att vara bärkraftig om inte det berörda kapitalinstrumenten skrivs ned eller konverteras till aktier.
- c) I fall av tillämpliga kapitalinstrument som emitterats av ett dotterföretag och som bedöms fullgöra kraven på kapitalbas individuellt och gruppbaserat: om inte befogenheten att skriva ned eller konvertera de instrumenten utövas, koncernen inte längre kommer att vara bärkraftig.
- d) I fall av tillämpliga kapitalinstrument som emitterats på moderföretagsnivå och när dessa tillämpliga kapitalinstrument bedöms fullgöra kraven på kapitalbas på individuell basis med avseende på moderföretaget eller på gruppbasis: om inte befogenheten att skriva ned eller konvertera dessa instrument utövas, koncernen inte längre kommer att vara bärkraftig.
- e) Enheten eller koncernen kräver extraordinärt offentligt finansiellt stöd, utom i någon av de fall som fastställs i artikel 18.4 d iii.

Villkoren som avses i leden a, c och d i första stycket ska bedömas av ECB, efter samråd med nämnden. Även nämnden, i sin verkställande session, får göra en sådan bedömning.

2. När det gäller bedömningen av huruvida enheten eller koncernen är bärkraftig får nämnden i sin verkställande session göra en sådan bedömning endast efter att ha underrättat ECB om sin avsikt och endast om ECB inom tre kalenderdagar efter mottagandet av denna information inte gör en sådan bedömning. ECB ska utan dröjsmål lämna all den relevanta information till nämnden som nämnden begär för att kunna underbygga sin bedömning.

3. Vid tillämpningen av punkt 1 i den här artikeln ska en enhet som avses i artikel 2 eller en koncern anses inte längre ha förmåga att överleva endast om de båda följande villkoren är uppfyllda:

- a) Enheten eller koncernen har fallerat eller kommer sannolikt att falla.
- b) Med beaktande av tidsaspekten och andra relevanta omständigheter, finns det inte någon rimlig utsikt för att några som helst andra åtgärder, inbegripet alternativa åtgärder från den privata sektorns sida eller tillsynsåtgärder, inklusive åtgärder för tidigt ingripande, än nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument, självständigt eller i förening med resolutionsåtgärder, skulle kunna förhindra att den enheten eller koncernen inom en rimlig tidsram fallerar.

4. Vid tillämpningen av punkt 3 a i den här artikeln ska den enhet anses falla eller vara sannolik att falla om en eller flera av de omständigheter som avses i artikel 18.4 föreligger.

5. Vid tillämpning av punkt 3 a ska en koncern anses falla eller sannolikt falla om koncernen inte uppfyller eller det finns objektiva faktorer till stöd för att fastslå att koncernen, i den närmaste framtiden, inte kommer att uppfylla sina konsoliderade tillsynskrav på ett sätt som skulle motivera ECB eller den nationella behöriga myndigheten att vidta åtgärder, inbegripet men inte enbart, till följd av att koncernen har drabbats av förluster eller sannolikt kommer att drabbas av förluster som skulle förbruka hela eller en betydande del av dess egna kapitalbas.

6. Ett tillämpligt kapitalinstrument som emitterats av ett dotterföretag ska inte skrivas ned eller konverteras enligt artikel 59.3 c i direktiv 2014/59/EU i större utsträckning eller till sämre villkor än kapitalinstrument med samma rangordning på moderföretagsnivå som har skrivits ned eller konverterats.

7. Om ett eller fler av de villkor som avses i punkt 1 är uppfyllda ska nämnden i enlighet med förfarandet som fastställs i artikel 18 fastslå huruvida befogenheter att skriva ned eller konvertera berört kapitalinstrument ska utövas självständigt eller, i enlighet med förfarandet i artikel 18, i kombination med en resolutionsåtgärd.

8. Om nämnden enligt förfarandet som fastställs i artikel 18 i denna förordning konstaterar att ett eller flera av de villkor som avses i punkt 1 i den här artikeln är uppfyllda, men att villkoren för resolution i enlighet med artikel 18.1 i denna förordning inte är uppfyllda, ska nämnden utan dröjsmål ge i uppdrag åt de nationella resolutionsmyndigheterna att utöva nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheterna i enlighet med artiklarna 59 och 60 i direktiv 2014/59/EU.

Nämnden ska se till att det, innan nationella resolutionsmyndigheter utövar befogenheten att skriva ner eller konvertera berört kapitalinstrument, görs en värdering av tillgångarna och skulderna i en enhet som avses i artikel 2 eller en koncern i enlighet med artikel 20.1–20.15. Den värderingen ska ligga till grund för beräkningen av den nedskrivning som ska tillämpas på de tillämpliga kapitalinstrumenten i syfte att absorbera förluster samt den konverteringsnivå som ska tillämpas på tillämpliga kapitalinstrument i syfte att rekapitalisera den enheten som avses i artikel 2 eller den koncernen.

9. I de fall ett eller flera av de villkor som avses i punkt 1 är uppfyllda och de villkor som avses i artikel 18.1 även är uppfyllda, ska det förfarande som föreskrivs i artikel 18.6, 18.7 och 18.8 tillämpas.

10. Nämnden ska se till att nationella resolutionsmyndigheter utövar nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheterna utan dröjsmål i enlighet med den prioritetsordning som fastställs enligt artikel 17 och på ett sätt som ger följande resultat:

- a) Poster i kärnprimärkapitalet minskas först i proportion till förlusterna och upp till omfattningen av deras kapacitet.
- b) Kapitalbeloppet för övriga primärkapitaltillskottsinstrument skrivs ned eller konverteras till kärnprimärkapitalinstrument, eller bådadera, i den utsträckning som krävs för att uppfylla de resolutionsmål som fastställs i artikel 14 eller upp till omfattningen av de tillämpliga kapitalinstrumentens kapacitet, beroende på vilket som är lägst.
- c) Kapitalbeloppet för supplementärkapitalinstrument skrivs ned eller konverteras till kärnprimärkapitalinstrument, eller bådadera, i den utsträckning som krävs för att uppfylla de resolutionsmål som fastställs i artikel 14 eller upp till omfattningen av de tillämpliga kapitalinstrumentens kapacitet, beroende på vilket som är lägst.

11. De nationella resolutionsmyndigheterna ska genomföra de uppdrag nämnden ger dem och genomföra nedskrivningen eller konverteringen av berörda kapitalinstrument i enlighet med artikel 29.

Artikel 22

Allmänna principer för resolutionsverktyg

1. I de fall nämnden beslutar att använda ett resolutionsverktyg gentemot en enhet eller koncern som avses i artikel 7.2 eller gentemot en enhet eller koncern som avses i artikel 7.4 b och 7.5 när villkoren för att tillämpa dessa punkter är uppfyllda, och den resolutionsåtgärden skulle resultera i att förluster får bäras av borgenärer eller att deras fordringar konverteras, ska nämnden ge de nationella resolutionsmyndigheterna i uppdrag att utöva befogenheten att skriva ned och konvertera berörda kapitalinstrument i enlighet med artikel 21 omedelbart innan eller samtidigt som resolutionsverktyget används.

2. De resolutionsverktyg som avses i artikel 18.6 b är följande:

- a) Verktyget för försäljning av affärsverksamhet.
- b) Broinstitutverktyget.
- c) Verktyget för avskiljande av tillgångar.
- d) Skuldnedskrivningsverktyget.

3. När nämnden antar den resolutionsordning som avses i artikel 18.6 ska den beakta följande faktorer:

- a) Tillgångarna och skulderna i institutet under resolution baserat på värderingen enligt artikel 20.
- b) Likviditetssituationen i institutet under resolution.

- c) Säljbarheten av franchisevärdet i institutet under resolution mot bakgrund av konkurrensvillkoren och de ekonomiska villkoren på marknaden.
- d) Den tid som står till förfogande.

4. Resolutionsverktygen ska användas i syfte att uppfylla de resolutionsmål som anges i artikel 14, i enlighet med de resolutionsprinciper som anges i artikel 15. De får tillämpas antingen individuellt eller i förening, med undantag av verktyget för avskiljande av tillgångar som endast får tillämpas tillsammans med andra resolutionsverktyg.

5. När de resolutionsverktyg som avses i punkt 2 a eller b i den här artikeln används för att överföra endast delar av tillgångar, rättigheter eller skulder i institutet under resolution, ska den resterande del som avses i artikel 2 varifrån tillgångarna, rättigheterna eller skulderna har överförts avvecklas enligt normala insolvensförfaranden.

6. Nämnden kan få ersättning för rimliga, regelrätta kostnader som uppstår i samband med användningen av resolutionsverktygen på ett eller flera av följande sätt:

- a) I form av ett avdrag från en eventuell ersättning som en mottagande enhet betalar till institutet under resolution eller, alltefter omständigheterna, till ägarna till andra äganderättsinstrument.
- b) Som prioriterad borgenär från institutet under resolution.
- c) Som prioriterad borgenär från eventuella inkomster som uppkommer till följd av att broinstitutets eller tillgångsförvaltningsenhetens verksamhet avslutas.

Alla intäkter som de nationella resolutionsmyndigheterna erhåller i samband med utnyttjandet av fonden ska återbetalas till nämnden.

Artikel 23

Resolutionsordning

Den resolutionsordning som nämnden antagit enligt artikel 18 ska, i enlighet med varje beslut om statligt stöd eller om stöd från fonden, innehålla detaljerade uppgifter om de resolutionsverktyg som planeras att tillämpas på institutet under resolution avseende minst de åtgärder som avses i artiklarna 24.2, 25.2, 26.2 och 27.1, som ska genomföras av de nationella resolutionsmyndigheterna i enlighet med de relevanta bestämmelserna i direktiv 2014/59/EU såsom de genomförts i nationell rätt, och ange de specifika belopp och ändamål för vilka fonden ska användas.

Resolutionsordningen ska beskriva de resolutionsåtgärder som nämnden bör vidta med avseende på moderföretaget inom unionen eller särskilda koncernenheter som etablerats i de deltagande medlemsstaterna i syfte att uppfylla resolutionsmålen och principerna för resolution som avses i artiklarna 14 och 15.

Nämnden, rådet och kommissionen ska när de antar resolutionsordningen beakta och följa de resolutionsplaner som avses i artikel 8, såvida nämnden inte med beaktande av omständigheterna i fallet gör bedömningen att resolutionsmålen skulle uppnås effektivare med hjälp av åtgärder som inte föreskrivs i resolutionsplanen.

Under resolutionsförfarandet får nämnden ändra och uppdatera resolutionsordningen på lämpligt sätt i ljuset av omständigheterna i ärendet. Vid ändringar och uppdateringar ska det förfarande som fastställs i artikel 18 tillämpas.

Resolutionsordningen ska dessutom föreskriva att de nationella resolutionsmyndigheterna, när detta är lämpligt, ska utse en särskild förvaltare för institutet under resolution enligt artikel 35 i direktiv 2014/59/EU. Nämnden får besluta att samma särskilda förvaltare ska utses för alla enheter som tillhör en koncern om det är nödvändigt i syfte att underlätta lösningar för att återställa de berörda institutens sunda finansiella ställning.

Artikel 24

Verktyget för försäljning av affärsverksamhet

1. Inom ramen för resolutionsordningen ska verktyget för försäljning av affärsverksamhet bestå av överföringen till en köpare som inte är ett broinstitut av följande:

- a) Äganderättsinstrument som utfärdats av ett institut under resolution.
- b) Alla eller vissa tillgångar, rättigheter eller skulder i ett institut under resolution.

2. Beträffande verktyget för försäljning av affärsverksamhet ska resolutionsordningen särskilt fastställa:

- a) De instrument, tillgångar, rättigheter och skulder som den nationella resolutionsmyndigheten ska överföra i enlighet med artikel 38.1 och 38.7–38.11 i direktiv 2014/59/EU.
- b) De affärsmässiga villkor enligt vilka, med beaktande av omständigheterna och de kostnader och utgifter som uppkommit under resolutionsförfarandet, den nationella resolutionsmyndigheten ska verkställa överföringen i enlighet med artikel 38.2, 38.3 och 38.4 i direktiv 2014/59/EU.
- c) Huruvida de nationella resolutionsmyndigheterna får utöva överföringsbefogenheterna mer än en gång i enlighet med artikel 38.5 och 38.6 i direktiv 2014/59/EU.
- d) Formerna för den nationella resolutionsmyndighetens utbudande till försäljning av den enheten eller de instrumenten, tillgångarna, rättigheterna och skulderna i enlighet med artikel 39.1 och 39.2 i direktiv 2014/59/EU.
- e) Huruvida den nationella resolutionsmyndighetens efterlevnad av saluföringskraven sannolikt undergräver resolutionsmålen i enlighet med punkt 3 i den här artikeln.

3. Nämnden ska tillämpa verktyget för försäljning av affärsverksamhet utan att iaktta de saluföringskrav som fastställs i punkt 2 e om den finner att iakttagande av de kraven sannolikt skulle undergräva ett eller flera av resolutionsmålen och särskilt om följande villkor är uppfyllda:

- a) Den anser att det föreligger ett reellt hot mot den finansiella stabiliteten som orsakas eller förvärras av att institutet under resolution har fallerat eller sannolikt kommer att falla.
- b) Den anser att efterlevnad av de kraven sannolikt undergräver effektiviteten i verktyget för försäljning av affärsverksamhet när det gäller att hantera det hotet eller uppnå det resolutionsmålet som anges i artikel 14.2 b.

Artikel 25

Broinstitutverktyget

1. Inom ramen för resolutionsordningen ska broinstitutverktyget bestå av överföringen till ett broinstitut av något av följande:

- a) Äganderättsinstrument som emitterats av ett eller flera institut under resolution.
- b) Alla eller vissa tillgångar, rättigheter eller skulder i ett eller flera institut under resolution.

2. Med beaktande av broinstitutverktyget ska resolutionsordningen fastställa följande:

- a) De instrument, tillgångar, rättigheter och skulder som den nationella resolutionsmyndigheten ska överföra till ett broinstitut i enlighet med artikel 40.1–40.12 i direktiv 2014/59/EU.
- b) Formerna för den nationella resolutionsmyndighetens inrättande, drift och avveckling av broinstitutet i enlighet med artikel 41.1, 41.2, 41.3 och 41.5–41.9 i direktiv 2014/59/EU.
- c) Formerna för den nationella resolutionsmyndighetens saluföring av broinstitutet eller dess tillgångar eller skulder i enlighet med artikel 41.4 i direktiv 2014/59/EU.

3. Nämnden ska säkerställa att det totala värdet av de skulder som den nationella resolutionsmyndigheten överför till broinstitutet inte överstiger det totala värdet av de rättigheter och tillgångar som överförs från institutet under resolution eller som tillhandahållits från andra källor.

Artikel 26

Verktyget för avskiljande av tillgångar

1. Inom ramen för resolutionsordningen ska verktyget för avskiljande av tillgångar bestå av överföringen av tillgångar, rättigheter eller skulder i ett institut under resolution eller ett broinstitut till en eller flera tillgångsförvaltningsenheter.
2. Beträffande verktyget för avskiljande av tillgångar ska resolutionsordningen särskilt ange följande:
 - a) De tillgångar, rättigheter och skulder som den nationella resolutionsmyndigheten ska överföra till en tillgångsförvaltningsenhet i enlighet med artikel 42.1–42.5 och 42.8–42.13 i direktiv 2014/59/EU.
 - b) Den ersättning mot vilken den nationella resolutionsmyndigheten ska överföra tillgångarna, rättigheterna och skulderna till tillgångsförvaltningsenheten, i enlighet med de principer som fastställs i artikel 20 i denna förordning, med artikel 42.7 i direktiv 2014/59/EU och med unionens regler om statligt stöd.

Första stycket b ska inte hindra att ersättningen kan vara ett symboliskt eller negativt belopp.

Artikel 27

Skuldnedskrivningsverktyget

1. Skuldnedskrivningsverktyget får användas för något av följande ändamål:
 - a) För att rekapitalisera en enhet som avses i artikel 2 i denna förordning som uppfyller villkoren för resolution i den utsträckning som krävs för att återställa dess möjligheter att uppfylla villkoren för auktorisation (i den mån de villkoren är tillämpliga på enheten) och att fortsätta att bedriva de verksamheter för vilka det har auktorisation enligt direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU, när enheten är auktoriserad enligt de direktiven samt att bevara ett tillräckligt marknadsförtroende för institutet eller enheten.
 - b) För att omvandla till eget kapital eller minska kapitalbeloppet av fordringar eller skuldinstrument som överförs
 - i) till ett broinstitut i syfte att tillhandahålla kapital till det broinstitutet, eller
 - ii) inom ramen för verktyget för försäljning av affärsverksamhet eller verktyget för avskiljande av tillgångar.

Inom ramen för resolutionsordningen, beträffande skuldnedskrivningsverktyget, ska följande fastställas:

- a) Det sammanlagda belopp med vilket kvalificerade skulder måste minskas eller omvandlas, i enlighet med punkt 13.
 - b) De skulder som får uteslutas i enlighet med punkterna 5–14.
 - c) Målen och minimiinnehållet för den omstruktureringsplan för verksamheten som ska lämnas in i enlighet med punkt 16.
2. Skuldnedskrivningsverktyget får användas för det ändamål som avses i punkt 1 a endast om det finns rimliga utsikter för att användningen av det verktyget i förening med andra relevanta åtgärder, däribland åtgärder som vidtas i enlighet med den omstruktureringsplan för verksamheten som krävs enligt artikel 16, förutom att uppnå relevanta resolutionsmål, kommer att återställa den ifrågavarande enhetens sunda finansiella ställning och långsiktiga bärkraft.

Något av de resolutionsverktyg som avses i artikel 22.2 a, b och c och det skuldnedskrivningsverktyg som avses i led d i den punkten ska tillämpas, beroende på vad som är lämpligt när villkoren som fastställs i första stycket inte är uppfyllda.

3. Följande skulder, oavsett om de regleras av en medlemsstats eller ett tredjelands rätt, ska inte bli föremål för nedskrivning eller konvertering:
 - a) Garanterade insättningar.
 - b) Skulder med säkerhet inbegripet säkerställda obligationer och skulder i form av finansiella instrument som används för att säkra tillgångar som ingår som en integrerad del av säkerhetspoolen och som enligt nationell rätt är säkrade på ett liknande sätt som säkerställda obligationer.

- c) Skulder som hänför sig till kundtillgångar eller kundmedel hos ett institut eller en enhet som avses i artikel 2 i denna förordning, inbegripet kundtillgångar eller kundmedel som innehas på uppdrag av fondföretag enligt definitionen i artikel 1.2 i direktiv 2009/65/EG eller AIF-fonder enligt definitionen i artikel 4.1 a i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU ⁽¹⁾, under förutsättning att en sådan kund är skyddad enligt tillämplig insolvensrätt.
- d) Skulder som hänför sig till en förtroenderelation mellan en enhet som avses i artikel 2 (som förvaltare) och en annan person (som mottagare), under förutsättning att en sådan mottagare är skyddad enligt tillämplig insolvensrätt eller civilrätt.
- e) Skulder till institut, med undantag för enheter inom en och samma koncern, med en ursprunglig löptid på mindre än sju dagar.
- f) Skulder med en återstående löptid på mindre än sju dagar som hänför sig till system eller operatörer av system som är utformade för ändamålen i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG ⁽²⁾ eller till deras deltagare och som uppstår till följd av deltagandet i ett sådant system.
- g) En skuld till någon av följande:
 - i) En anställd, vad avser intjänad lön, intjänade pensionsförmåner eller annan fast ersättning, med undantag av den rörliga delen av ersättning som inte är reglerad i lag eller kollektivavtal.
 - ii) En borgenär inom affärs- eller handelssektor, där skulden hänför sig till att det institut eller den enhet som avses i artikel 2 tillhandahållits varor eller tjänster som är kritiska för dess löpande verksamhet, däribland IT-tjänster, försörjningstjänster och hyra, förvaltning och underhåll av lokaler.
 - iii) Skatte- och socialförsäkringsmyndigheter, förutsatt att de skulderna är prioriterade enligt tillämplig rätt.
 - iv) Insättningsgarantisystem till följd av bidrag som ska betalas i enlighet med direktiv 2014/49/EU.

Punkt g i i första stycket är inte tillämpligt på den rörliga delen av ersättning till risktagare med väsentlig inverkan enligt definitionen i artikel 92.2 i direktiv 2013/36/EU.

4. Tillämpningsområdet för det skuldnedskrivningsverktyg som avses i punkt 3 i den här artikeln får, i tillämpliga fall, inte förhindra att skuldnedskrivningsbefogenheterna utövas på den del av en skuld med säkerhet eller en skuld för vilken säkerhet har ställts som överstiger värdet på de tillgångar, den pantsättning, den företagsinteckning eller det hypotek som ställts som säkerhet för skulden eller ett insättningsbelopp som överstiger det täckningsbelopp som föreskrivs i artikel 6 i direktiv 2014/49/EU.

Nämnden ska säkerställa att alla säkrade tillgångar som hänför sig till säkerställda obligationer i en täckt säkerhetsmassa inte påverkas och förblir separerade med tillräcklig finansiering.

Utan att det påverkar reglerna om stora exponeringar i förordning (EU) nr 575/2013 och direktiv 2013/36/EU och för att möjliggöra resolution av enheter och koncerner, ska nämnden ge de nationella resolutionsmyndigheterna i uppdrag att begränsa, i enlighet med artikel 10.11 b i den här förordningen, hur mycket kvalificerade skulder för skuldnedskrivningsverktyg, andra institut innehar, utom skulder som innehas hos enheter som tillhör samma koncern.

5. Om synnerliga skäl föreligger, när skuldnedskrivningsverktyget tillämpas, får vissa skulder uteslutas eller delvis uteslutas från tillämpningen av nedskrivnings- eller konverteringsbefogenheterna i något av följande fall:

- a) Det är trots de ansträngningar som i god tro görs av den berörda nationella resolutionsmyndigheten inte möjligt att skriva ned den skulden inom rimlig tid.
- b) Undantaget är absolut nödvändigt och står i proportion till uppnåendet av kontinuitet i kritiska funktioner och kärnaffärsområden på ett sätt som gör att institutet under resolution kan fortsätta med centrala verksamheter, tjänster och transaktioner.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU av den 8 juni 2011 om förvaltare av alternativa investeringsfonder samt om ändring av direktiv 2003/41/EG och 2009/65/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 1095/2010 (EUT L 174, 1.7.2011, s. 1).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG av den 19 maj 1998 om slutgiltig avveckling i system för överföring av betalningar och värdepapper (EGT L 166, 11.6.1998, s. 45).

- c) Undantaget är absolut nödvändigt och står i proportion till insatserna för att undvika omfattande spridningseffekter, särskilt när det gäller ersättningsberättigade insättningar som gjorts av fysiska personer och mikroföretag samt små och medelstora företag, som allvarligt skulle störa finansiella marknadens funktion, inbegripet finansiell marknadsinfrastruktur, på ett sätt som allvarligt skulle störa ekonomin i en medlemsstat eller unionen.
- d) Tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget på de skulderna skulle leda till en sådan värdeförstörelse att förlusterna för andra borgenärer skulle bli högre än om de skulderna undantogs från skuldnedskrivning.

När en kvalificerad skuld eller klass av kvalificerade skulder är undantagen eller delvis undantagen enligt denna punkt, får den nedskrivnings- eller konverteringsnivå som tillämpas på andra kvalificerade skulder ökas för att ta hänsyn till sådana undantag, under förutsättning att den nedskrivnings- och konverteringsnivå som tillämpas på andra kvalificerade skulder följer principen som fastställs i artikel 15.1 g.

6. I de fall en kvalificerad skuld eller klass av kvalificerade skulder undantas eller delvis undantas enligt punkt 5, och de förluster som skulle ha burits av dessa skulder inte har överförts fullt ut till andra fordringsägare, får ett bidrag från fonden ges till institutet under resolution för att göra ett eller flera av följande:

- a) Täcka eventuella förluster som inte har absorberats av kvalificerade skulder och återställa substansvärdet i institutet under resolution till noll i enlighet med punkt 13 a.
- b) Köpa äganderättsinstrument eller kapitalinstrument i institutet under resolution, i syfte att rekapisalisera institutet i enlighet med punkt 13 b.

7. Fonden får ge ett bidrag som avses i punkt 6 endast när

- a) ett bidrag till förlustabsorbering och rekapisalering motsvarande ett belopp som minst motsvarar 8 % av de sammanlagda skulderna, inklusive kapitalbasen i institutet under resolution, beräknat vid tidpunkten för resolutionsåtgärden i överensstämmelse med den värdering som föreskrivs i artikel 20.1–20.15, har gjorts av aktieägare, innehavare av tillämpliga kapitalinstrument och andra kvalificerade skulder genom nedskrivning, konvertering eller på annat sätt, och
- b) bidraget från fonden inte överstiger 5 % av de sammanlagda skulderna, inklusive kapitalbasen i institutet under resolution, beräknat vid tidpunkten för resolutionsåtgärden i enlighet med den värdering som föreskrivs i artikel 20.1–20.15.

8. Fondens bidrag som avses i punkt 7 i den här artikeln får finansieras på följande sätt:

- a) Genom det belopp som är tillgängligt för fonden och som har insamlats genom bidrag från enheter som avses i artikel 2 i denna förordning i enlighet med regler som fastställs i direktiv 2014/59/EU och i artiklarna 67.4 och 70 och 71 i denna förordning.
- b) I de fall beloppen som avses i led a i denna punkt är otillräckliga, genom belopp som har anskaffats från alternativa finansieringsmedel i enlighet med artiklarna 73 och 74.

9. I undantagsfall får ytterligare finansiering anskaffas från alternativa finansieringsmedel efter det att

- a) den gräns på 5 % som anges i punkt 7 b har uppnåtts, och
- b) alla oprioriterade skulder utan säkerheter, förutom kvalificerade insättningar, fullt ut har skrivits ner eller konverterats.

10. När de villkor som fastställs i punkt 9 a och b har uppfyllts, får, som ett alternativ eller dessutom, ett bidrag ges från medel som har insamlats genom förhandsbidrag i enlighet med artikel 70 och som ännu inte har använts.

11. I denna förordning ska artikel 44.8 i direktiv 2014/59/EU inte tillämpas.

12. När beslut som avses i punkt 5 fattas ska vederbörlig hänsyn tas till:

- a) Principen att förluster bör bäras i första hand av aktieägare och därefter, generellt, av borgenärer i institutet under resolution i prioritetsordning.
- b) Den nivå på förlustabsorberingskapaciteten som skulle återstå i institutet under resolution om skulden eller skuldslaget undantogs.
- c) Behovet av att bibehålla tillräckliga medel för resolutionsfinansiering.

13. Nämnden ska utifrån en värdering som överensstämmer med kraven i artikel 20.1–20.15 bedöma huruvida det sammanlagda

- a) beloppet, i förekommande fall, med vilket kvalificerade skulder måste skrivas ned för att säkerställa att substansvärdet i institutet under resolution är lika med noll, och
- b) beloppet, i förekommande fall, med vilket kvalificerade skulder måste konverteras till aktier eller andra typer av kapitalinstrument för att kärnprimärkapitalrelationen ska kunna återställas hos antingen
 - i) institutet under resolution eller
 - ii) broinstitutet.

Den bedömning som avses i första stycket ska fastställa det belopp med vilket kvalificerade skulder behöver skrivas ned eller konverteras för att återställa kärnprimärkapitalrelation i institutet under resolution, eller i tillämpliga fall fastställa kvoten för broinstitutet, med hänsyn till alla eventuella kapitalbidrag från fonden i enlighet med artikel 76.1 d och för att bevara ett tillräckligt marknadsförtroende för institutet under resolution eller broinstitutet och göra det möjligt för institutet att under åtminstone ett år fortsätta att uppfylla villkoren för auktorisation och fortsätta att bedriva de verksamheter för vilka det har auktoriserats enligt direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU.

När nämnden avser att använda verktyget för avskiljande av tillgångar som avses i artikel 26, ska det belopp som de kvalificerade skulderna måste minskas med fastställas med hänsyn till en försiktig uppskattning av tillgångsförvaltningsenhetens kapitalbehov om lämpligt.

14. Undantag enligt punkt 5 får tillämpas antingen för att helt undanta en skuld från nedskrivning eller för att begränsa nivån av den nedskrivning som tillämpas på skulden.

15. Nedskrivnings- och konverteringsbefogenheterna ska följa de krav på prioritering av fordringar som fastställs i artikel 17 i den här förordningen.

16. Den nationella resolutionsmyndigheten ska omedelbart till nämnden vidarebefordra den omstruktureringsplan för verksamheten som erhållits i enlighet med artikel 52.1, 52.2 och 52.3 i direktiv 2014/59/EU från ledningsorganet eller den eller de personer som tillsatts i enlighet med artikel 72.1 i det direktivet.

Inom två veckor från dagen för översändandet av omstruktureringsplanen för verksamheten ska den berörda nationella resolutionsmyndigheten förse nämnden med bedömningen av planen. Inom en månad från dagen för översändandet av omstruktureringsplanen för verksamheten ska nämnden bedöma sannolikheten för att planen, om den genomförs, kommer att återställa långsiktig bärkraft i en enhet som avses i artikel 2. Bedömningen ska slutföras i samförstånd med den nationella behöriga myndigheten eller i förekommande fall, ECB.

Om nämnden finner att planen skulle uppnå det målet ska den tillåta den nationella resolutionsmyndigheten att godkänna planen i enlighet med artikel 52.7 i direktiv 2014/59/EU. Om nämnden inte finner att planen skulle uppnå det målet ska den ge den nationella resolutionsmyndigheten i uppdrag att underrätta ledningsorganet eller den eller de personer som tillsatts i enlighet med artikel 72.1 i det direktivet om sina betänkligheter och begära att planen ändras på ett sätt som bemöter de betänkligheterna i enlighet med artikel 52.8 i det direktivet. Detta ska i båda fallen ske i samförstånd med den nationella behöriga myndigheten eller ECB, när detta är lämpligt.

Ledningsorganet eller den eller de personer som tillsatts i enlighet med artikel 72.1 i direktiv 2014/59/EU ska inom två veckor från det datum då underrättelsen mottogs lägga fram en ändrad omstruktureringsplan för den nationella resolutionsmyndighetens godkännande. Den nationella resolutionsmyndigheten ska överlämna den ändrade planen till nämnden tillsammans med sin bedömning av den. Nämnden ska granska den ändrade planen och ge den ge den nationella resolutionsmyndigheten i uppdrag att inom en vecka underrätta ledningsorganet eller den eller de personer som tillsatts i enlighet med artikel 72.1 i direktiv 2014/59/EU om huruvida den finner att den ändrade planen åtgärdar de betänkligheter som framförts eller om det krävs ytterligare ändringar.

Nämnden ska överlämna koncernens omstruktureringsplan för verksamheten till EBA.

Artikel 28

Nämndens övervakning

1. Nämnden ska noga övervaka hur de nationella resolutionsmyndigheterna utövar resolutionsordningen. I detta syfte ska de nationella resolutionsmyndigheterna

- a) samarbeta med och bistå nämnden i utförandet av dess övervakningsplikt,
- b) med regelbundna intervall, som fastställs av nämnden, tillhandahålla rättvisande, tillförlitliga och fullständiga uppgifter om genomförandet av resolutionsordningen, tillämpningen av resolutionsverktygen och utövandet av resolutionsbefogenheterna, som nämnden skulle kunna begära, bland annat om följande:
 - i) Verksamheten och den finansiella ställningen i institutet under resolution, broinstitutet och tillgångsförvaltningsenheten.
 - ii) Hur aktieägare och borgenärer skulle ha behandlats vid en likvidation av institutet enligt normala insolvensförfaranden.
 - iii) Eventuella pågående domstolsförfaranden som avser likvidationen av tillgångarna i institutet under resolution, invändningar mot resolutionsbeslutet och värderingen eller som avser ansökningar om ersättning som lämnas in av aktieägare eller borgenärer.
 - iv) Tillsättning, avsättning eller ersättning av värderare, förvaltare, revisorer, advokater och andra yrkesspecialister som kan krävas för att bistå den nationella resolutionsmyndigheten, och om hur de har utfört sina arbetsuppgifter.
 - v) Andra frågor som är relevanta för genomförandet av resolutionsordningen, inbegripet alla eventuella överträdelser av de skyddsåtgärder som föreskrivs i direktiv 2014/59/EU som nämnden får hänvisa till.
 - vi) I vilken utsträckning och på vilket sätt de befogenheter för de nationella resolutionsmyndigheterna som avses i artiklarna 63–72 i direktiv 2014/59/EU utövas av dem.
 - vii) Den ekonomiska bärkraft i, genomförbarhet av, och genomförande av den omstruktureringsplan för verksamheten som föreskrivs i artikel 27.16.

De nationella resolutionsmyndigheterna ska till nämnden överlämna en slutrapport om verkställandet av resolutionsordningen.

2. På grundval av de uppgifter som lämnats kan nämnden utfärda instruktioner till de nationella resolutionsmyndigheterna rörande alla aspekter av genomförandet av resolutionsordningen, särskilt de delar som avses i artikel 23 samt rörande utövandet av resolutionsbefogenheterna.

3. Om så är nödvändigt för att uppnå resolutionsmålen, får resolutionsordningen ändras. Det förfarande som fastställs i artikel 18 ska tillämpas.

Artikel 29

Genomförande av beslut enligt denna förordning

1. Nationella resolutionsmyndigheter ska vidta nödvändiga åtgärder för att genomföra de beslut som avses i denna förordning, särskilt genom att utöva kontroll över de enheter och koncerner som avses i artikel 7.2, och de enheter och koncerner som avses i artikel 7.4 b och 7.5 om villkoren för tillämpningen av de punkterna uppfylls, genom att vidta de åtgärder som krävs i enlighet med artiklarna 35 eller 72 i direktiv 2014/59/EU och genom att se till att de skyddsåtgärder som föreskrivs i det direktivet följs. Nationella resolutionsmyndigheter ska genomföra alla beslut som nämnden riktar till dem.

I de syftena ska de, enligt denna förordning, utöva sina befogenheter enligt nationell rätt som införlivar direktiv 2014/59/EU och i enlighet med de villkor som fastställs i nationell rätt. Nationella resolutionsmyndigheter ska fullt ut informera nämnden om utövandet av de befogenheterna. De åtgärder de vidtar ska följa nämndens beslut enligt denna förordning.

Vid genomförandet av de besluten ska de nationella resolutionsmyndigheterna säkerställa att tillämpliga skyddsåtgärder enligt direktiv 2014/59/EU efterlevs.

2. Om en nationell resolutionsmyndighet inte har tillämpat eller inte följer ett beslut som fattats av nämnden enligt denna förordning, eller har tillämpat det på ett sätt som utgör ett hot mot något av resolutionsmålen enligt artikel 14 eller mot ett effektivt genomförande av resolutionsordningen, får nämnden ålägga ett institut under resolution att

- a) vid åtgärder enligt artikel 18, överföra till en annan person specifika rättigheter, tillgångar eller skulder i ett institut under resolution,
- b) vid åtgärder enligt artikel 18, kräva konvertering av varje skuldinstrument som innehåller ett avtalsvillkor om konvertering under de omständigheter som anges i artikel 21,
- c) anta alla andra åtgärder som krävs för att följa det berörda beslutet.

Nämnden ska anta ett beslut som avses i led c i första stycket endast om åtgärden i hög grad minskar hotet mot det berörda resolutionsmålet eller mot ett effektivt genomförande av resolutionsordningen.

Innan den fattar beslut om att vidta någon åtgärd ska nämnden underrätta de berörda nationella resolutionsmyndigheterna och kommissionen om den åtgärd den avser vidta. Den underrättelsen ska omfatta uppgifter om de planerade åtgärderna, skälen till de åtgärderna och uppgifter om när de avser träda i kraft.

Underrättelsen ska göras minst 24 timmar innan åtgärden ska träda i kraft. Under exceptionella omständigheter då underrättelsen inte kan lämnas 24 timmar i förväg, får nämnden lämna underrättelsen mindre än 24 timmar innan åtgärden ska träda i kraft.

3. Institutet under resolution ska följa varje fattat beslut som avses i punkt 2. De besluten ska ha företräde framför varje tidigare beslut som antagits av de nationella resolutionsmyndigheterna i samma ärende.

4. När nationella resolutionsmyndigheter vidtar åtgärder avseende frågor som är föremål för ett beslut enligt punkt 2 ska de följa det beslutet.

5. Nämnden ska på sin officiella webbplats offentliggöra antingen en kopia av resolutionsordningen eller en underrättelse som sammanfattar effekterna av resolutionsåtgärden och särskilt effekterna för slutkunder. De nationella resolutionsmyndigheterna ska följa de tillämpliga förfarandekrav som fastställs i artikel 83 i direktiv 2014/59/EU.

KAPITEL 4

Samarbete

Artikel 30

Skyldighet att samarbeta och utbyta information inom den gemensamma resolutionsmekanismen

1. Nämnden ska informera kommissionen om alla åtgärder den vidtar för att förbereda för resolution. Med beaktande av alla uppgifter som erhållits från nämnden ska ledamöterna av rådet, kommissionen och rådets och kommissionens personal omfattas av de krav på tystnadsplikt som fastställs i artikel 88.

2. I utövandet av sina respektive åligganden enligt denna förordning, ska nämnden, rådet, kommissionen, ECB och de nationella resolutionsmyndigheterna och de nationella behöriga myndigheterna samarbeta nära, särskilt i resolutionsplaneringen, i fasen för tidigt ingripande och resolutionsfasen enligt artiklarna 8–29. De ska förse varandra med all information de behöver för att kunna utföra sina uppgifter.

3. ECB eller de nationella behöriga myndigheterna ska överlämna de avtal om finansiellt stöd inom koncerner som godkänts och alla ändringar av dessa till nämnden och de nationella resolutionsmyndigheterna.

4. Vid tillämpningen av denna förordning får ECB bjuda in nämndens ordförande att delta som observatör i ECB:s tillsynsnämnd som inrättats i enlighet med artikel 19 i förordning (EU) nr 1024/2013. När detta anses lämpligt, får nämnden utse en annan representant som ska ersätta ordföranden för det ändamålet.

5. Vid tillämpningen av denna förordning ska nämnden utse en företrädare som ska delta i EBA:s resolutionskommitté, inrättad i enlighet med artikel 127 i direktiv 2014/59/EU.

6. Nämnden ska sträva efter att samarbeta nära med alla offentliga finansiella stödfaciliteter, inbegripet Europeiska finansiella stabiliseringsfaciliteten (EFSF) och Europeiska stabilitetsmekanismen (ESM), särskilt i de särskilda fall som avses i artikel 27.9 och när en sådan facilitet har beviljat eller sannolikt kommer att bevilja direkt eller indirekt finansiellt stöd till enheter som är etablerade i en deltagande medlemsstat.

7. Vid behov ska nämnden ingå ett samförståndsavtal med ECB och de nationella resolutionsmyndigheterna och de nationella behöriga myndigheterna som i allmänna ordalag beskriver hur de kommer att samarbeta enligt punkterna 2 och 4 vid utförandet av deras respektive uppgifter enligt unionsrätten. Samförståndsavtalet ska ses över regelbundet och ska offentliggöras med förbehåll för krav på tystnadsplikt.

Artikel 31

Samarbete inom den gemensamma resolutionsmekanismen

1. Nämnden ska utföra sina uppgifter i nära samarbete med nationella resolutionsmyndigheter. Nämnden ska i samarbete med nationella resolutionsmyndigheter godkänna och offentliggöra ett ramverk för de praktiska arrangemangen för genomförandet av denna artikel.

För att säkerställa en effektiv och konsekvent tillämpning av denna artikel

- a) ska nämnden utfärda riktlinjer och allmänna instruktioner till nationella resolutionsmyndigheter för hur dessa myndigheter ska utföra uppgifterna och anta resolutionsbeslut,
- b) får nämnden när som helst utöva de befogenheter som avses i artiklarna 34–37,
- c) får nämnden vid behov eller kontinuerligt begära information från de nationella resolutionsmyndigheterna om utförandet av de uppgifter som dessa utför enligt artikel 7.3,
- d) ska nämnden erhålla från de nationella resolutionsmyndigheterna förslag till beslut, om vilka nämnden får uttala sig och, framför allt, ange vilka inslag i förslagen till beslut som inte följer denna förordning eller nämndens allmänna uppdrag.

I syfte att utvärdera av resolutionsplaner får nämnden begära att de nationella resolutionsmyndigheterna lämnar all nödvändig information till nämnden som de ska erhålla i enlighet med artiklarna 11 och 13.1 i direktiv 2014/59/EU, utan påverkan på tillämpningen av kapitel 5 i denna avdelning.

2. Artikel 13.4–13.10 och artiklarna 88–92 i direktiv 2014/59/EU ska inte tillämpas på relationer mellan nationella resolutionsmyndigheter. Det gemensamma beslutet och alla beslut som fattas i avsaknad av ett gemensamt beslut som avses i artikel 45.9–45.13 i direktiv 2014/59/EU ska inte tillämpas. De relevanta bestämmelserna i denna förordning ska i stället tillämpas.

Artikel 32

Samråd och samarbete med icke-deltagande medlemsstater och tredjeland

1. Om en koncern inkluderar enheter som är etablerade i deltagande medlemsstater liksom även i icke-deltagande medlemsstater eller tredjeland ska nämnden, med förbehåll för att eventuellt godkännande av rådet eller kommissionen krävs enligt denna förordning, företräda de nationella resolutionsmyndigheterna i de deltagande medlemsstaterna, i samråds- och samarbets syfte med icke-deltagande medlemsstater eller tredjeland i enlighet med artiklarna 7, 8, 12, 13, 16, 18, 55 och 88–92 i direktiv 2014/59/EU.

Om en koncern inkluderar enheter som är etablerade i deltagande medlemsstater och dotterföretag som är etablerade i eller betydande filialer som är belägna i icke-deltagande medlemsstater, ska nämnden överlämna alla planer, beslut eller åtgärder som avses i artiklarna 8, 10, 11, 12, och 13, som är relevanta för koncernen, till de behöriga myndigheterna och/eller resolutionsmyndigheterna i den icke-deltagande medlemsstaten, i förekommande fall.

2. Nämnden, ECB och resolutionsmyndigheterna och de behöriga myndigheterna i icke-deltagande medlemsstater ska ingå ett samförståndsavtal som i allmänna ordalag beskriver hur de avser att samarbeta med varandra vid utförandet av sina uppgifter enligt direktiv 2014/59/EU.

Nämnden ska, utan att det påverkar tillämpningen av första stycket, ingå ett samförståndsavtal med resolutionsmyndigheten i varje icke-deltagande medlemsstat där åtminstone ett globalt systemviktigt institut, enligt definitionen i artikel 131 i direktiv 2013/36/EU, hör hemma.

3. Varje samförståndsavtal ska ses över regelbundet och offentliggöras med beaktande av kravet på tystnadsplikt.
4. Nämnden ska, för de deltagande medlemsstaternas nationella resolutionsmyndigheters räkning, ingå icke-bindande samarbetsarrangemang i linje med EBA:s ramavtal för samarbete som avses i artikel 97.2 i direktiv 2014/59/EU. Nämnden ska underrätta EBA om alla sådana samarbetsarrangemang.

Artikel 33

Erkännande och verkställighet av resolutionsförfaranden i tredjeland

1. Denna artikel ska tillämpas på resolutionsförfaranden i tredjeland såvida inte och fram till dess att ett internationellt avtal som avses i artikel 93.1 i direktiv 2014/59/EU träder i kraft med det berörda tredjelandet. Den ska även tillämpas efter ikraftträdandet av ett internationellt avtal som avses i artikel 93.1 i det direktivet med det berörda tredjelandet i den mån som erkännandet och verkställigheten av resolutionsförfaranden i tredjeland inte regleras av det avtalet.

2. Nämnden ska utvärdera och utfärda en rekommendation till de nationella resolutionsmyndigheterna om erkännandet och verkställigheten av resolutionsförfaranden som utförs av resolutionsmyndigheter i tredjeland avseende ett tredjelandsinstitut eller ett moderföretag i tredjeland som har

- a) ett eller flera dotterföretag inom unionen som är etablerade i en eller flera deltagande medlemsstater, eller
- b) tillgångar, rättigheter eller skulder i en eller flera deltagande medlemsstater eller som regleras av rätten i deltagande medlemsstater.

Nämnden ska utföra sin utvärdering efter samråd med de nationella resolutionsmyndigheterna och, i det fall ett europeiskt resolutionskollegium har inrättats enligt artikel 89 i direktiv 2014/59/EU, med resolutionsmyndigheterna i icke-deltagande medlemsstater.

Utvärderingen ska vederbörligen beakta intressena i varje enskild deltagande medlemsstat där ett tredjelandsinstitut eller ett moderföretag verkar, särskilt de potentiella effekterna av erkännandet och verkställigheten av tredjelandets resolutionsförfarande för andra delar av koncernen och på den finansiella stabiliteten i de medlemsstaterna.

3. Nämnden ska rekommendera att vägra erkännandet eller verkställighet av det resolutionsförfarande som avses i punkt 1 om den anser att

- a) tredjelandets resolutionsförfarande skulle ha negativt effekt på den finansiella stabiliteten i en deltagande medlemsstat,
- b) borgenärer, särskilt insättare som är etablerade eller ska betalas i en deltagande medlemsstat, inte skulle få samma behandling som borgenärer och insättare i tredjeland med liknande rättigheter enligt resolutionsförfaranden i det egna tredjelandet,
- c) erkännandet eller verkställigheten av tredjelandets resolutionsförfaranden skulle ha väsentliga budgetkonsekvenser för den deltagande medlemsstaten, eller
- d) effekterna av ett sådant erkännande eller en sådan verkställighet skulle strida mot den nationella rätten i den deltagande medlemsstaten.

4. De nationella resolutionsmyndigheterna ska genomföra nämndens rekommendation och be om erkännande eller verkställande av resolutionsförfarandena på deras respektive territorier, eller förklara i ett motiverat uttalande till nämnden varför de inte kan genomföra nämndens rekommendation.

5. När de utövar resolutionsbefogenheter avseende enheter i tredjeland, ska de nationella resolutionsmyndigheterna där så är relevant utöva de befogenheter som de tilldelas på grundval av bestämmelserna som avses i artikel 94.4 i direktiv 2014/59/EU.

KAPITEL 5

Utredningsbefogenheter

Artikel 34

Begäran om information

1. För att kunna utföra sina uppgifter enligt denna förordning får nämnden, antingen direkt eller genom de nationella resolutionsmyndigheterna, efter att ha informerat dem, med fullt utnyttjande av all information som står till förfogande för ECB eller nationella behöriga myndigheter, ålägga följande juridiska eller fysiska personer att lämna all information som krävs för att den ska kunna utföra de uppgifter som den getts enligt denna förordning:

a) Enheter som avses i artikel 2.

b) Anställda vid de enheter som avses i artikel 2.

c) Tredje parter till vilka de enheter som avses i artikel 2 har utkontrakterat funktioner eller verksamheter.

2. De enheter och personer som avses i punkt 1 ska lämna information som begärs enligt den punkten. Krav på tystnadsplikt får inte leda till att de enheterna och personer undantas från skyldigheten att lämna den informationen. Att tillhandahålla den begärda informationen ska inte anses utgöra en överträdelse av kraven på tystnadsplikt.

3. Om nämnden får in information direkt från sådana enheter och personer ska den göra den informationen tillgänglig för de berörda nationella resolutionsmyndigheterna.

4. Nämnden ska ha möjlighet att, även på kontinuerlig basis, få sådan information som är nödvändig för utövandet av dess uppgifter enligt denna förordning, i synnerhet om kapital, likviditet, tillgångar och skulder för varje institut som omfattas av dess resolutionsbefogenhet.

5. Nämnden, ECB, de nationella behöriga myndigheterna och de nationella resolutionsmyndigheterna får utarbeta samförståndsavtal med ett förfarande för informationsutbyte. Utbytet av information mellan nämnden, ECB, de nationella behöriga myndigheterna och de nationella resolutionsmyndigheterna ska inte betraktas som en överträdelse av kraven på tystnadsplikt.

6. Nationella behöriga myndigheter, däribland ECB där så är relevant, och nationella resolutionsmyndigheter ska samarbeta med nämnden för att kontrollera huruvida delar av eller all den information som begärs redan finns tillgänglig. Om sådan information finns tillgänglig ska de nationella behöriga myndigheterna – inklusive ECB i relevanta fall – eller de nationella resolutionsmyndigheterna lämna den informationen till nämnden.

Artikel 35

Allmänna utredningar

1. I syfte att kunna utföra sina uppgifter enligt denna förordning, och med förbehåll för eventuella andra villkor som fastställs i tillämplig unionsrätt, får nämnden genom de nationella resolutionsmyndigheterna eller direkt efter att ha informerat dessa, utföra alla nödvändiga utredningar av alla juridiska eller fysiska personer som avses i artikel 34.1 och som är etablerade eller bosatta i en deltagande medlemsstat.

Nämnden ska för detta syfte få

a) begära inlämning av dokument,

b) granska räkenskaper och andra affärshandlingar för alla juridiska eller fysiska personer som avses i artikel 34.1 och ta kopior av eller utdrag ur de räkenskaperna och affärshandlingarna,

c) kräva in skriftliga eller muntliga förklaringar från alla juridiska eller fysiska personer som avses i artikel 34.1 eller deras företrädare eller personal,

d) höra alla andra fysiska eller juridiska personer som går med på att höras i syfte att samla in uppgifter som rör föremålet för utredningen.

2. De fysiska eller juridiska personer som avses i artikel 34.1 ska kunna omfattas av utredningar förutsatt att det finns ett beslut av nämnden.

Om en person hindrar genomförandet av en utredning ska de nationella resolutionsmyndigheterna i den deltagande medlemsstat där de relevanta lokalerna är belägna ge, i enlighet med nationell rätt, nödvändigt stöd, inbegripet möjliggöra tillgång för nämnden till de företagslokaler som tillhör de fysiska eller juridiska personer som avses i artikel 34.1, så att de rättigheterna kan utövas.

Artikel 36

Inspektioner på plats

1. I syfte att utföra de uppgifter som avses i denna förordning, och beroende på andra villkor som fastställs i tillämplig unionsrätt får nämnden, i enlighet med artikel 37 och förutsatt att förhandsanmälan görs till de nationella resolutionsmyndigheterna och de berörda nationella behöriga myndigheterna samt, när detta är lämpligt, i samarbete med dessa, genomföra alla nödvändiga inspektioner på plats i företagslokaler som tillhör de fysiska eller juridiska personer som avses i artikel 34.1. När inspektionernas korrekta genomförande och effektivitet så kräver får nämnden genomföra inspektionen på plats utan förhandsanmälan till de juridiska personerna.
2. De tjänstemän och andra personer som nämnden har bemyndigat att genomföra en inspektion på plats ska ha tillträde till alla företagslokaler och mark som tillhör de juridiska personer som är föremål för ett utredningsbeslut som antagits av nämnden enligt artikel 35.2, och de ska ha alla de befogenheter som avses i artikel 35.1.
3. De juridiska personer som avses i artikel 34.1 ska omfattas av inspektioner på plats om nämnden beslutar det.
4. Tjänstemän vid och andra medföljande personer som har bemyndigats eller utsetts av de nationella resolutionsmyndigheterna i de medlemsstater där inspektionen ska genomföras ska under ledning och samordning av nämnden aktivt bistå de tjänstemän och andra personer som bemyndigats av nämnden. De ska för det ändamålet ha de befogenheter som avses i punkt 2. Tjänstemän vid och andra medföljande personer som har bemyndigats eller utsetts av de nationella resolutionsmyndigheterna i de berörda deltagande medlemsstaterna ska också ha rätt att delta i inspektioner på plats.
5. Om tjänstemän eller andra medföljande personer som har bemyndigats eller utsetts av nämnden bedömer att en person motsätter sig en inspektion som har beslutats enligt punkt 1 ska de nationella resolutionsmyndigheterna från de berörda deltagande medlemsstaterna ge dem nödvändigt bistånd i enlighet med nationell rätt. Om det är nödvändigt för inspektionens genomförande ska det biståndet innefatta försegling av samtliga företagslokaler och räkenskaper eller affärshandlingar. Om de berörda nationella resolutionsmyndigheterna inte har den befogenheten ska de utöva sina befogenheter för att begära nödvändig assistans från andra nationella myndigheter.

Artikel 37

Tillstånd från en rättslig myndighet

1. Om en inspektion på plats enligt artikel 36.1 och 36.2 eller det bistånd som avses i artikel 36.5 i enlighet med nationella regler kräver tillstånd från en rättslig myndighet ska ansökan göras om sådant tillstånd.
2. Vid ansökan om tillstånd som avses i punkt 1 i den här artikeln ska den nationella rättsliga myndigheten kontrollera äktheten i nämndens beslut och att de planerade tvångsåtgärderna varken är godtyckliga eller alltför långtgående i förhållande till föremålet för inspektionen. Vid kontrollen av huruvida tvångsåtgärderna är proportionerliga får den nationella rättsliga myndigheten be nämnden om närmare förklaringar framför allt om de grunder på vilka nämnden misstänker att besluten som avses i artikel 29 har överträtts, hur allvarlig den misstänkta överträdelsen är, och på vilket sätt den person som är föremål för tvångsåtgärderna är inblandad. Den nationella rättsliga myndigheten ska dock inte ompröva behovet av inspektion eller begära att få tillgång till informationen i nämndens handlingar i ärendet. Prövning av lagenligheten av nämndens beslut är förbehållen domstolen.

KAPITEL 6

Sanktioner

Artikel 38

Sanktionsavgifter

1. Om nämnden bedömer att en enhet som avses i artikel 2 uppsåtligen eller av oaktsamhet har begått en av de överträdelser som förtecknas i punkt 2 ska den fatta beslut om sanktionsavgifter i enlighet med punkt 3.

En överträdelse som begåtts av en sådan enhet ska anses ha begåtts uppsåtligt om det finns objektiva omständigheter som visar att enheten eller dess ledningsorgan eller företagsledning har handlat med avsikt att begå överträdelsen.

2. Nämnden ska döma ut sanktionsavgifter till sådana enheter som avses i artikel 2 för följande överträdelser:

- a) När de inte lämnar de uppgifter som krävs i enlighet med artikel 34.
- b) När de inte samarbetar vid en allmän utredning i enlighet med artikel 35 eller vid en inspektion på plats i enlighet med artikel 36.
- c) När de inte följer ett beslut som nämnden riktat till dem enligt artikel 29.

3. Basbeloppet för de sanktionsavgifter som avses i punkt 1 i den här artikeln ska vara en procentandel av företagets totala årliga nettoomsättning, inbegripet bruttointäkter i form av ränteutgifter och liknande intäkter, intäkter från aktier och andra värdepapper med rörlig/fast avkastning och provisionsintäkter i enlighet med artikel 316 i förordning (EU) nr 575/2013 under det föregående verksamhetsåret eller, i medlemsstater som inte har euron som valuta, motsvarande värde i nationell valuta den 19 augusti 2014 samt inom nedanstående gränser:

- a) För de överträdelser som avses i punkt 2 a och 2 b ska basbeloppet uppgå till minst 0,05 % och får inte överstiga 0,15 %.
- b) För de överträdelser som avses i punkt 2 c ska basbeloppet uppgå till minst 0,25 % och får inte överstiga 0,5 %.

Vid bestämmande av huruvida basbeloppet för sanktionsavgifterna ska fastställas till skalans undre, mellersta eller övre del av de gränssnitt som avses i första stycket, ska nämnden beakta den berörda enhetens årliga omsättning under föregående räkenskapsår. Basbeloppet ska ligga i skalans undre del för enheter vilkas årliga omsättning understiger 1 000 000 000 EUR, i skalans mellersta del för enheters vilkas årliga omsättning uppgår till mellan 1 000 000 000 och 5 000 000 000 EUR och i skalans övre del för enheter vilkas årliga omsättning överstiger 5 000 000 000 EUR.

4. Det basbelopp som avses i punkt 3 ska vid behov justeras med beaktande av de försvårande eller förmildrande faktorer som avses i punkterna 5 och 6, i enlighet med de relevanta koefficienter som avses i punkt 9.

De relevanta förmildrande koefficienterna ska tillämpas var för sig på basbeloppet. Om mer än en förmildrande koefficient är tillämplig ska skillnaden mellan basbeloppet och det belopp som följer av tillämpningen av varje enskild förmildrande koefficient subtraheras från basbeloppet.

De relevanta försvårande koefficienterna ska tillämpas var för sig på basbeloppet. Om mer än en försvårande koefficient är tillämplig ska skillnaden mellan basbeloppet och det belopp som följer av tillämpningen av varje enskild försvårande koefficient adderas till basbeloppet.

5. Följande försvårande faktorer ska tillämpas på de sanktionsavgifter som avses i punkt 1:

- a) Överträdelsen har begåtts uppsåtligen.
- b) Överträdelsen har begåtts upprepade gånger.

- c) Överträdelsen har begåtts under en period som överstiger tre månader.
 - d) Överträdelsen har visat på systembrister i enhetens organisation, särskilt i dess förfaranden, ledningssystem eller interna kontroller.
 - e) Inga korrigerande åtgärder har vidtagits sedan överträdelsen konstaterades.
 - f) Enhetens verkställande ledning har inte samarbetat med nämnden i samband med dess utredningar.
6. Följande förmildrande faktorer ska tillämpas på de sanktionsavgifter som avses i punkt 1:
- a) Överträdelsen har begåtts under en period på mindre än tio arbetsdagar.
 - b) Enhetens verkställande ledning kan visa att den har vidtagit alla nödvändiga åtgärder för att förebygga överträdelsen.
 - c) Enheten har skyndsamt, ändamålsenligt och fullständigt uppmärksammat nämnden på överträdelsen.
 - d) Enheten har frivilligt vidtagit åtgärder för att se till att en liknande överträdelse inte kan begås på nytt.
7. Utan hinder av punkterna 2–6 får sanktionsavgifterna inte uppgå till mer än 1 % av den årliga omsättningen för den berörda enheten som avses i punkt 1 under närmast föregående verksamhetsår.

Genom undantag från första stycket, ska sanktionsavgiftsbeloppet, om enheten direkt eller indirekt har dragit ekonomiska fördelar genom överträdelsen och när de vinster som gjorts eller de förluster som undvikits genom överträdelsen, i fall där dessa kan fastställas, minst motsvara de ekonomiska fördelarna.

Om en handling eller en försummelse som en enhet som avses i punkt 1 har gjort sig skyldig till utgör mer än en av de överträdelser som förtecknas i punkt 2, ska endast det högre sanktionsavgiftsbelopp som har beräknats i enlighet med denna artikel och är hänförligt till en av överträdelserna tillämpas.

8. I de fall som inte omfattas av punkt 2, får nämnden rekommendera de nationella resolutionsmyndigheterna att vidta åtgärder för att säkerställa att lämpliga sanktionsavgifter påförs i enlighet med artiklarna 110–114 i direktiv 2014/59/EU och tillämplig nationell rätt.

9. Nämnden ska tillämpa följande justeringskoefficienter för försvårande faktorer vid beräkningen av sanktionsavgifterna:

- a) Om överträdelsen har begåtts upprepade gånger ska koefficienten 1,1 tillämpas för varje gång den upprepats.
- b) Om överträdelsen har begåtts under en period som överstiger tre månader ska koefficienten 1,5 tillämpas.
- c) Om överträdelsen har visat på systembrister i enhetens organisation, särskilt i dess förfaranden, ledningssystem eller interna kontroller, ska koefficienten 2,2 tillämpas.
- d) Om överträdelsen har begåtts uppsåtligen ska koefficienten 2 tillämpas.
- e) Om inga korrigerande åtgärder har vidtagits sedan överträdelsen konstaterades ska koefficienten 1,7 tillämpas.
- f) Om enhetens verkställande ledning inte har samarbetat med nämnden i samband med dess utredningar ska koefficienten 1,5 tillämpas.

Nämnden ska tillämpa följande justeringskoefficienter för förmildrande faktorer vid beräkningen av sanktionsavgifterna:

- a) Om överträdelsen har begåtts under en period på mindre än tio arbetsdagar ska koefficienten 0,9 tillämpas.
- b) Om enhetens verkställande ledning kan visa att den har vidtagit alla nödvändiga åtgärder för att förebygga överträdelsen ska en koefficient på 0,7 tillämpas.
- c) Om enheten skyndsamt, ändamålsenligt och fullständigt har uppmärksammat nämnden på överträdelsen ska koefficienten 0,4 tillämpas.
- d) Om enheten frivilligt har vidtagit åtgärder för att se till att en liknande överträdelse inte kan begås på nytt ska koefficienten 0,6 tillämpas.

Artikel 39

Viten

1. Nämnden ska genom ett beslut utdöma vite avseende en enhet som avses i artikel 2 i syfte att se till att
 - a) den enheten rättar sig efter ett beslut som fattats enligt artikel 34,
 - b) en person som avses i artikel 34.1 lägger fram de kompletta upplysningar som har krävts genom ett beslut enligt den artikeln,
 - c) en person som avses i artikel 35.1 accepterar att bli föremål för en utredning och särskilt att denne lägger fram kompletta affärshandlingar, fakta, proceduruppgifter eller allt annat material som kan krävas, samt kompletterar och i förekommande fall korregerar andra uppgifter som lagts fram inom ramen för en utredning som inletts genom beslut enligt den artikeln,
 - d) en person som avses i artikel 36.1 accepterar en inspektion på plats som har beslutats enligt den artikeln.
2. De vite som döms ut ska vara effektiva och proportionerliga. Vitena ska tillämpas per dag tills den enhet som avses i artikel 2 eller den berörda personen rättar sig efter det beslut som avses i punkt 1 a–d i den här artikeln.
3. Utan hinder av punkt 2, ska vitesbeloppet uppgå till 0,1 % av den genomsnittliga dagsomsättningen under det föregående verksamhetsåret. Vitesbeloppet ska beräknas från det datum som föreskrivs i beslutet om åläggande av vite.
4. Viten får åläggas för en period av högst sex månader från och med det att nämnden meddelar sitt beslut.

Artikel 40

Hörande av personer som är föremål för förfarandena

1. Innan beslut fattas om påförande av sanktionsavgifter och/eller vite enligt artiklarna 38 eller 39 ska nämnden ge de fysiska eller juridiska personer som är föremål för förfarandena möjlighet att höras om de omständigheter som nämnden påtalat. Nämnden ska endast grunda sina beslut på omständigheter som de fysiska eller juridiska personer som är föremål för förfarandena har getts möjlighet att yttra sig över.
2. Rätten till försvar för fysiska eller juridiska personer som är föremål för förfarandena ska iakttas fullt ut under förfarandena. De ska ha rätt att få tillgång till nämndens handlingar i ärendet, med förbehåll för andra personers berättigade intresse av att deras affärshemligheter skyddas. Tillgången till akten ska inte omfatta konfidentiell information eller nämndens interna förberedande handlingar.

Artikel 41

Offentliggörande, art, verkställighet och fördelning av sanktionsavgifter och vite

1. Nämnden ska offentliggöra de beslut om påförande av sanktioner som avses i artiklarna 38.1 och 39.1, förutsatt att ett sådant offentliggörande inte kan äventyra resolutionen av den berörda enheten. Offentliggörandet ska göras på anonyma grunder i följande fall:
 - a) Om den offentliggjorda informationen omfattar personuppgifter och, efter en obligatorisk förhandsbedömning, ett offentliggörande av personuppgifter befinns vara oproportionerligt.
 - b) Om ett offentliggörande skulle äventyra de finansiella marknadernas stabilitet eller en pågående brottsutredning.
 - c) Om ett offentliggörande, i den mån detta kan fastställas, skulle orsaka de berörda fysiska eller juridiska personerna personerna oproportionerlig skada.
- I sådana fall, får det ifrågavarande offentliggörandet skjutas upp under en rimlig period om det går att räkna med att skälen till anonymt offentliggörande kommer att bortfalla under den perioden.

Nämnden ska informera EBA om alla sanktionsavgifter och viten den påför enligt artiklarna 38 och 39 samt tillhandahålla information om överklagandets status och resultatet av detta.

2. Sanktionsavgifter och viten som påförs enligt artiklarna 38 och 39 ska vara av administrativ karaktär.
3. Sanktionsavgifter och viten som påförs enligt artiklarna 38 och 39 ska vara verkställbara.

Verkställigheten ska följa de processrättsliga regler som gäller i den deltagande medlemsstat inom vars territorium den sker. Beslutet om att verkställighet får ske ska bifogas avgörandet utan andra formaliteter än kontroll av avgörandets äkthet av den myndighet som varje deltagande medlemsstats regering ska utse för detta ändamål, och det ska meddelas nämnden och domstolen.

När de formaliteterna uppfyllts på begäran av den berörda parten får denne fullfölja verkställigheten i enlighet med den nationella rätten genom att hänskjuta ärendet direkt till det behöriga organet.

Verkställigheten får endast skjutas upp genom beslut av domstolen. Domstolarna i den berörda deltagande medlemsstaten ska dock vara behöriga beträffande klagomål om att verkställigheten inte genomförs på ett regelrätt sätt.

4. Sanktionsavgifts- och vitesbeloppen ska tillfalla fonden.

DEL III

INSTITUTIONELL RAM

AVDELNING I

NÄMNDEN

Artikel 42

Rättslig status

1. Härmed inrättas nämnden. Nämnden ska tillhöra kategorin unionens byråer och ska ha en struktur som är särskilt utformad för de uppgifter den ska utföra. Den ska vara en juridisk person.
2. Nämnden ska i varje medlemsstat ha den mest vittgående rättskapacitet som tillerkänns juridiska personer enligt nationell rätt. Den ska särskilt kunna förvärva eller avyttra lös och fast egendom och föra talan inför domstolar och andra myndigheter.
3. Nämnden ska företrädas av sin ordförande.

Artikel 43

Sammansättning

1. Nämnden ska ha följande sammansättning:
 - a) En ordförande som utses i enlighet med artikel 56.
 - b) Fyra ytterligare heltidsledamöter som utses i enlighet med artikel 56.
 - c) En ledamot som utses av varje deltagande medlemsstat och som företräder de nationella resolutionsmyndigheterna.
2. Varje ledamot, inbegripet ordföranden, ska ha en röst.
3. Kommissionen och ECB ska utse en företrädare var som ska ha rätt att delta i mötena inom de verkställande sessionerna och plenarsessionerna som permanent observatör.

Företrädarna för kommissionen och ECB ska ha rätt att delta i debatterna och ska ha tillgång till alla handlingar.

4. Om det finns mer än en nationell resolutionsmyndighet i en deltagande medlemsstat, ska en andra företrädare tillåtas delta som observatör utan rösträtt.
5. Nämndens förvaltnings- och ledningsstruktur ska bestå av
 - a) en plenarsession i nämnden, vilken ska utföra de uppgifter som avses i artikel 50,
 - b) en verkställande session i nämnden vilken ska utföra de uppgifter som avses i artikel 54,
 - c) en ordförande, som ska utföra de uppgifter som avses i artikel 56,
 - d) ett sekretariat som ska tillhandahålla nödvändigt administrativt och tekniskt stöd för utförandet av nämndens uppdrag.

Artikel 44

Överensstämmelse med unionsrätten

Nämnden ska agera i överensstämmelse med unionsrätten, särskilt de råds- och kommissionsbeslut som antas i enlighet med denna förordning.

Artikel 45

Ansvarsskyldighet

1. Nämnden ska vara ansvarig inför Europaparlamentet, rådet och kommissionen för genomförandet av denna förordning, i enlighet med punkterna 2–8.
2. Nämnden ska lägga fram en årlig rapport till Europaparlamentet, de nationella parlamenten i de deltagande medlemsstaterna i enlighet med artikel 46, rådet, kommissionen och Europeiska revisionsrätten om utförandet av de uppgifter som den getts genom denna förordning. Med förbehåll för kraven på tystnadsplikt ska den rapporten offentliggöras på nämndens webbplats.
3. Ordföranden ska lägga fram den rapporten offentligt till Europaparlamentet och till rådet.
4. På Europaparlamentets begäran ska ordföranden närvara vid en utfrågning i Europaparlamentets ansvariga utskott om utförandet av nämndens resolutionsarbete. En utfrågning ska äga rum minst årligen.
5. Ordföranden får höras av rådet, på rådets begäran, om utförandet av nämndens resolutionsarbete.
6. Nämnden ska muntligen eller skriftligen besvara frågor som ställs till den av Europaparlamentet eller rådet, i enlighet med nämndens egna förfaranden och under alla omständigheter inom fem veckor efter mottagandet av en fråga.
7. På begäran ska ordföranden hålla konfidentiella muntliga diskussioner bakom stängda dörrar med ordföranden och vice ordförandena för Europaparlamentets ansvariga utskott när sådana diskussioner är nödvändiga för att Europaparlamentet ska kunna utöva sina befogenheter enligt EUF-fördraget. Det ska ingås ett avtal mellan Europaparlamentet och nämnden med närmare bestämmelser om hur dessa diskussioner ska genomföras i praktiken, så att fullständig sekretess säkerställs i enlighet med de krav på tystnadsplikt som gäller för nämnden enligt denna förordning och när nämndena gerar som en nationell resolutionsmyndighet enligt den berörda unionsrätten.
8. Vid utredningar som utförs av Europaparlamentet ska nämnden samarbeta med Europaparlamentet, inom ramen för EUF-fördraget och de förordningar som avses i artikel 226 i EUF-fördraget. Inom sex månader från utnämningen av ordföranden, ska nämnden och Europaparlamentet ingå överenskommelser om de praktiska arrangemangen för utövandet av demokratisk ansvarsskyldighet och övervakning av utförandet av nämndens uppgifter enligt denna förordning. Om inte annat följer av Europaparlamentets befogenheter enligt artikel 226 i EUF-fördraget, ska de arrangemangen bland

annat omfatta tillgång till information, inbegripet regler om hantering och skydd av säkerhetsskyddsklassificerade eller andra sekretessbelagda uppgifter, samarbete vid utfrågningar, som avses i artikel 45.4 i den här förordningen, konfidentiella muntliga diskussioner, rapporter, svar på frågor, utredningar och information om förfarandet för att utse ordföranden, vice ordföranden och de fyra ledamöter som avses i artikel 43.1 b i den här förordningen.

Artikel 46

Nationella parlament

1. Med tanke på nämndens speciella uppgifter som den getts enligt denna förordning får de nationella parlamenten i de deltagande medlemsstaterna enligt sina egna förfaranden begära att nämnden svarar och nämnden är skyldig att svara skriftligen på eventuella synpunkter eller frågor som de har lämnat in till nämnden och som gäller den senares uppgifter enligt denna förordning.
2. När nämnden lägger fram den rapport som avses i artikel 45.2 ska rapporten samtidigt lämnas direkt till de nationella parlamenten i de deltagande medlemsstaterna. De nationella parlamenten får vända sig till nämnden med motiverade synpunkter på denna rapport. Nämnden ska muntligen eller skriftligen besvara alla synpunkter och frågor som ställs till den av de nationella parlamenten i de deltagande medlemsstaterna, i enlighet med nämndens egna förfaranden.
3. Det nationella parlamentet i en deltagande medlemsstat får uppmana ordföranden att delta i en diskussion kopplad till resolutionen av de enheter som avses i artikel 2 i den medlemsstaten tillsammans med en företrädare för den nationella resolutionsmyndigheten. Ordföranden är skyldig att följa en sådan uppmaning.
4. Denna förordning påverkar inte de nationella resolutionsmyndigheternas ansvarighet inför de nationella parlamenten i enlighet med nationell rätt när det gäller utförandet av uppgifter som inte ges nämnden, rådet eller kommissionen genom denna förordning och utförandet av verksamhet som de utför i enlighet med artikel 7.3.

Artikel 47

Oberoende

1. När de utför uppgifter som de tilldelas genom denna förordning ska nämnden och de nationella resolutionsmyndigheterna agera med oberoende och i det allmännas intresse.
2. Ordföranden, vice ordföranden och de ledamöter som avses i artikel 43.1 b ska utföra sina uppgifter i enlighet med nämndens, rådets och kommissionens beslut. De ska agera på ett oberoende och objektivt sätt och i hela unionens intresse och varken efterfråga eller ta emot instruktioner från unionens institutioner eller organ, regeringen i någon medlemsstat eller något annat offentligt eller privat organ.

Vid överläggningarna och beslutsfattandet inom nämnden ska de föra egen talan och rösta på ett oberoende sätt.

3. Varken medlemsstaterna, unionens institutioner eller organ eller andra offentliga eller privata organ får försöka påverka ordföranden, vice ordföranden eller ledamöterna av nämnden.
4. I enlighet med de tjänsteföreskrifter för tjänstemän, fastställda i rådets förordning (EEG, Euratom, EKSG) nr 259/68 ⁽¹⁾ (nedan kallade *tjänsteföreskrifterna*) som avses i artikel 87.6 i den här förordningen ska ordföranden, vice ordföranden och de ledamöter som avses i artikel 43.1 b i den här förordningen även efter att ha lämnat sina tjänster vara skyldiga att uppträda med integritet och gott omdöme när det gäller att acceptera vissa tjänstetillsättningar eller ta emot förmåner.

Artikel 48

Säte

Nämnden ska ha sitt säte i Bryssel, Belgien.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EEG, Euratom, EKSG) nr 259/68 av den 29 februari 1968 om fastställande av tjänsteföreskrifter för tjänstemännen i Europeiska gemenskaperna och anställningsvillkor för övriga anställda i dessa gemenskaper samt om införande av särskilda tillfälliga åtgärder beträffande kommissionens tjänstemän (EGT L 56, 4.3.1968, s. 1).

AVDELNING II

NÄMNDENS PLENARSESSIONER

Artikel 49

Deltagande i plenarsessioner

Vid plenarsessionen ska alla de ledamöter i nämnden som avses i artikel 43.1 delta.

Artikel 50

Uppgifter

1. I sina plenarsessioner ska nämnden
 - a) senast den 30 november varje år anta sitt årliga arbetsprogram för det följande året på grundval av ett utkast som läggs fram av ordföranden, och överlämna det för kännedom till Europaparlamentet, rådet, kommissionen och ECB,
 - b) anta och följa upp sin årliga budget i enlighet med artikel 61.2, godkänna nämndens slutliga räkenskaper och bevilja ordföranden ansvarsfrihet i enlighet med artikel 63.4 och 63.8,
 - c) utan hinder av det förfarande som avses i punkt 2, besluta om användningen av fonden, om stöd från fonden till den specifika resolutionsåtgärden krävs utöver det tröskelvärde på 5 000 000 000 EUR för vilket viktningen av likviditetsstödet är 0,5,
 - d) när det sammanlagda nettoutnyttjandet av fonden under de senaste 12 på varandra följande månader når tröskelvärdet på 5 000 000 000 EUR, utvärdera tillämpningen av resolutionsverktygen, särskilt användningen av fonden, och tillhandahålla riktlinjer som den verkställande sessionen ska följa vid kommande resolutionsbeslut, i synnerhet, när detta är lämpligt, som differentierar mellan likviditetsstöd och andra stödformer,
 - e) besluta om behovet av att insamla extraordinära efterhandsbidrag i enlighet med artikel 71, frivillig upplåning mellan finansieringsarrangemang i enlighet med artikel 72, om alternativ finansiering i enlighet med artikel 73 och 74 om ömsesidigheten mellan nationella finansieringsarrangemang i enlighet med artikel 78, vilket inbegriper stöd från fonden utöver det tröskelvärde som avses i led c i denna punkt,
 - f) besluta om investeringar i enlighet med artikel 75,
 - g) anta den årliga verksamhetsrapport om nämndens arbete som avses i artikel 45, vilken ska innehålla detaljerade förklaringar om genomförandet av budgeten,
 - h) anta finansiella bestämmelser för nämnden i enlighet med artikel 64,
 - i) anta en strategi för bedrägeribekämpning som står i proportion till de faktiska riskerna för bedrägerier och med hänsyn tagen till kostnaderna för och fördelarna med de åtgärder som ska genomföras,
 - j) anta regler för förebyggande och hantering av intressekonflikter som rör nämndens ledamöter,
 - k) anta sin arbetsordning och arbetsordningen för nämndens verkställande session,
 - l) i enlighet med punkt 3 i den här artikeln – med avseende på nämndens personal – utöva de befogenheter att sluta anställningsavtal som en tillsättningsmyndighet tilldelas (nedan kallade *tillsättningsmyndighetens befogenheter*) enligt tjänsteföreskrifterna för tjänstemän och anställningsvillkoren för övriga anställda i Europeiska unionen, fastställda i rådets förordning (EEG, Euratom, EKSG) nr 259/68 (nedan kallade *anställningsvillkoren*),
 - m) anta lämpliga genomföranderegler för att ge verkan åt tjänsteföreskrifterna och anställningsvillkoren i enlighet med bestämmelserna i artikel 110 i tjänsteföreskrifterna,
 - n) utse en räkenskapsförare enligt tjänsteföreskrifterna och anställningsvillkoren, vilken ska vara funktionellt oberoende vid utförandet av sina arbetsuppgifter,

- o) se till att det sker en lämplig uppföljning av de iakttagelser och rekommendationer som härrör från interna eller externa revisionsrapporter och utvärderingar eller från utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf),
 - p) fatta alla beslut om nämndens interna uppbyggnad och, om så krävs, ändringar av dessa,
 - q) godkänna det ramverk som avses i artikel 31.1 för de praktiska arrangemangen för samarbetet med de nationella resolutionsmyndigheterna.
2. Nämndens plenarsession ska när beslut fattas agera i enlighet med de mål som fastställs i artiklarna 6 och 14.

Vid tillämpning av punkt 1 c ska den resolutionsordning som utarbetas av ordföranden betraktas som antagen såvida inte, inom tre timmar från det att det verkställande sessionen lade fram förslaget inför plenarsessionen, åtminstone en ledamot i plenarsessionen har begärt ett möte i plenarsessionen. I det senare fallet ska ett beslut om resolutionsordningen fattas av plenarsessionen.

3. Nämnden ska vid sin plenarsession i enlighet med artikel 110 i tjänsteföreskrifterna anta ett beslut grundat på artikel 2.1 i tjänsteföreskrifterna och artikel 6 i anställningsvillkoren om att till ordföranden delegera den behörighet som behövs för att sluta anställningsavtal och fastställa på vilka villkor denna delegerade behörighet tillfälligt kan dras in. Ordföranden ska ha rätt att vidaredelegera de befogenheterna.

Under mycket särskilda omständigheter får nämnden genom beslut vid sin plenarsession tillfälligt dra in ordförandens behörighet att sluta anställningsavtal och ordförandens eventuella vidaredelegering, och utöva den själv eller delegera den till en av sina ledamöter eller till någon annan anställd än ordföranden.

Artikel 51

Möten i nämndens plenarsession

1. Ordföranden ska sammankalla och leda möten inom nämndens plenarsession i enlighet med artikel 56.2 a.
2. Nämnden ska hålla minst två ordinarie möten i plenarsessionen per år. Dessutom ska den sammanträda på initiativ av ordföranden eller på begäran av minst en tredjedel av dess ledamöter. Kommissionens företrädare får begära att ordföranden sammankallar möten i nämndens plenarsession. Ordföranden ska skriftligen ange skälen till varför denne inte sammankallar ett möte inom utsatt tid.
3. Nämnden får när så är relevant bjuda in observatörer, utöver de som avses i artikel 43.3, att delta i dess möten i plenarsessionen enligt de särskilda behoven för varje möte, däribland en företrädare för EBA.
4. Nämnden ska själv stå för sekretariatet för plenarsessionen.

Artikel 52

Allmänna bestämmelser om beslutsprocessen

1. Nämnden ska i sin plenarsession fatta sina beslut med enkel majoritet av sina ledamöter om inget annat anges i denna förordning. Varje röstberättigad ledamot ska ha en röst. Vid lika röstetal ska ordföranden ha utslagsröst.
2. Genom undantag från punkt 1 ska beslut som avses i artikel 50.1 c och d, liksom om ömsesidigheten mellan nationella finansieringsarrangemang i enlighet med artikel 78, begränsat till utnyttjandet av de finansiella medel som finns tillgängliga i fonden, fattas med enkel majoritet av nämndens ledamöter, som representerar minst 30 % av bidragen. Varje röstberättigad ledamot ska ha en röst. Vid lika röstetal ska ordföranden ha utslagsröst.

3. Genom undantag från punkt 1 i den här artikeln, ska de beslut som avses i artikel 50.1, vilka omfattar efterhandsbidrag i enlighet med artikel 71, om frivillig utlåning mellan olika finansieringsarrangemang i enlighet med artikel 72, alternativ finansiering i enlighet med artiklarna 73 och 74 samt nationella finansieringsarrangemangs ömsesidighet i enlighet med artikel 78, som överstiger utnyttjandet av de finansiella medel som finns tillgängliga i fonden, fattas med tvåtredjedels majoritet av nämndens ledamöter, som representerar minst 50 % av bidragen under den övergångsperiod på åtta år tillsfonden är helt ömsesidig, och därefter med tvåtredjedels majoritet av nämndens ledamöter, som representerar minst 30 % av bidragen. Varje röstberättigad ledamot ska ha en röst. Vid lika röstetal ska ordföranden ha utslagsröst.

4. Nämnden ska själv anta och offentliggöra sin arbetsordning. I arbetsordningen ska anges närmare regler om röstningsförfarandet, särskilt på vilka villkor en ledamot får agera på en annan ledamots vägnar samt, vid behov, regler om beslutsförhet.

AVDELNING III

NÄMNDENS VERKSTÄLLANDE SESSION

Artikel 53

Deltagande i de verkställande sessionerna

1. Nämndens består i sin verkställande session av ordföranden och de fyra ledamöter som avses i artikel 43.1 b. Nämnden ska sammanträda i sin verkställande session så ofta som detta krävs.

Nämndens möten i dess verkställande session ska sammankallas av ordföranden på dennes eget initiativ eller på begäran av någon av ledamöterna, och ska ledas av ordföranden.

Nämnden får i sin verkställande session när detta är relevant, bjuda in att delta i sina möten, andra observatörer än dem som avses i artikel 43.3, däribland en företrädare för EBA, och ska bjuda in de nationella resolutionsmyndigheterna i icke-deltagande medlemsstater att vid överläggningar om en koncern som har dotterföretag och betydande filialer i de icke-deltagande medlemsstaterna. Deltagande ska ske enligt de särskilda behoven för varje möte.

2. I enlighet med punkterna 3 och 4 ska de ledamöter i nämnden som avses i artikel 43.1 c delta i dess verkställande sessioner.

3. Vid överläggningar om en enhet som avses i artikel 2 eller en koncern av enheter som är etablerad endast i en deltagande medlemsstat ska den ledamot som utses av den medlemsstaten också delta i överläggningarna och i beslutsprocessen, och de regler som fastställs i artikel 55.1 ska tillämpas.

4. Vid överläggningar om gränsöverskridande koncerner ska den ledamot som utses av den medlemsstat där resolutionsmyndigheten på koncernnivå är belägen, samt de ledamöter som utses av de medlemsstater där dotterföretag eller andra enheter som omfattas av koncerntäckande tillsyn är etablerade även delta i överläggningarna och i beslutsprocessen, och de regler som fastställs i artikel 55.2 ska tillämpas.

5. De ledamöter av nämnden som avses i artikel 43.1 a och b ska se till att de resolutionsbeslut och resolutionsåtgärder som nämnden fattar beslut om i sina olika verkställande sessioner, framför allt de som gäller utnyttjandet av fonden, är konsekventa, lämpliga och proportionella.

Artikel 54

Uppgifter

1. Nämnden ska i sin verkställande session

a) förbereda alla beslut som ska antas av nämnden vid plenarsessionen,

b) fatta alla beslut som behövs för att genomföra denna förordning, om inget annat anges i denna förordning.

2. När nämnden utövar sina uppgifter enligt punkt 1 i den här artikeln ska den:
 - a) utarbeta, bedöma och godkänna resolutionsplaner för de enheter och koncerner som avses i artikel 7.2 och de enheter och koncerner som avses i artikel 7.4 b och 7.5 i enlighet med artiklarna 8, 10 och 11, om villkoren för tillämpningen av de punkterna uppfylls,
 - b) tillämpa förenklade krav för vissa enheter och koncerner som avses i artikel 7.2 och enheter och koncerner som avses i artikel 7.4 b och 7.5 i enlighet med artikel 11, när villkoren för tillämpningen av de punkterna uppfylls,
 - c) fastställa minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder som de enheter och koncerner som avses i artikel 7.2 och de enheter och koncerner som avses i artikel 7.4 b och 7.5 ska upprätthålla i enlighet med artikel 12, om villkoren för tillämpningen av de punkterna uppfylls vid varje tillfälle,
 - d) så tidigt som möjligt förse kommissionen med en resolutionsordning i enlighet med artikel 18 tillsammans med all relevant information som gör det möjligt för kommissionen att i god tid göra bedömningar och fatta beslut eller, när detta är lämpligt, lägga fram ett förslag till beslut för rådet enligt artikel 18.7,
 - e) besluta om nämndens del II i fondens budget, i enlighet med artikel 60.
3. Vid behov och i brådskande fall får nämnden vid sin verkställande session fatta vissa preliminära beslut på nämndens vägnar i dess plenarsession, särskilt i fråga om administrativa frågor och budgetfrågor.
4. Nämndens verkställande session ska hålla nämndens plenarsession informerad om de resolutionsbeslut den fattar.

Artikel 55

Beslutsfattande

1. När de överlägger om en enskild enhet eller en koncern som enbart är etablerad i en deltagande medlemsstat ska ordföranden och de ledamöter som avses i artikel 43.1 b, om inte alla ledamöter som avses i artikel 53.1 och 53.3 kan nå en gemensam överenskommelse inom en tidsfrist som fastställts av ordföranden, fatta ett beslut med enkel majoritet.
2. När de överlägger om en gränsöverskridande koncern ska ordföranden och de ledamöter som avses i artikel 43.1 b, om inte alla ledamöter som avses i artikel 53.1 och 53.4 kan nå en gemensam överenskommelse inom en tidsfrist som fastställts av ordföranden, fatta ett beslut med enkel majoritet.
3. Vid lika röstetal ska ordföranden ha utslagsröst.

AVDELNING IV

ORDFÖRANDE

Artikel 56

Utnämning och uppgifter

1. Nämnden ska ledas av en heltidsanställd ordförande.
2. Ordföranden ska ansvara för
 - a) förberedandet av nämndens arbete såväl vid plenarsessionerna som vid de verkställande sessionerna, samt sammankalla och leda nämndens möten,
 - b) alla personalfrågor,
 - c) löpande administration,
 - d) fastställandet av ett budgetförslag för nämnden i enlighet med artikel 61.1 och genomförandet av budgeten i enlighet med artikel 63,

- e) förvaltningen av nämndens verksamhet,
- f) genomförandet av nämndens årliga arbetsprogram,
- g) utarbetandet varje år av ett utkast till den årliga rapport som avses i artikel 45 med ett avsnitt om resolutionsaktiviteterna och ett avsnitt om finansiella och administrativa frågor.

Vid utförandet av de uppgifter som avses i den här artikeln ska ordföranden bistås av särskilt tillsatt personal.

3. Ordföranden ska biträddas av en vice ordförande.

Vice ordföranden ska utföra ordförandens uppgifter i den sistnämndes frånvaro eller vid rimlig förhindran, i enlighet med denna förordning.

4. Ordföranden, vice ordföranden och de ledamöter som avses i artikel 43.1 b ska utses på grundval av meriter, kompetens, kunskap om bank- och finansfrågor samt erfarenhet inom finansiell tillsyn och reglering samt bankresolution. Ordföranden, vice ordföranden och de ledamöter som avses i artikel 43.1 b ska väljas genom ett öppet urvalsförfarande, som ska respektera principerna om jämn könsfördelning, erfarenhet och kvalifikationer. Europaparlamentet och rådet ska vederbörligen och i god tid informeras om varje steg i det förfarandet.

5. Ordföranden, vice ordföranden och de ledamöter som avses i artikel 43.1 b ska ha en mandattid på fem år. Om inte annat följer av punkt 7 i den här artikeln ska den mandattiden inte kunna förlängas.

Ordföranden, vice ordföranden och de ledamöter som avses i artikel 43.1 b får inte inneha någon annan post på nationell nivå, unionsnivå eller internationell nivå.

6. Efter att ha hört nämnden vid dess plenarmöte ska kommissionen förse Europaparlamentet med en slutlista över kandidater till posterna som ordförande, vice ordförande och ledamöter som avses i artikel 43.1 b och informera rådet om slutlistan.

Genom undantag från första stycket, ska kommissionen vid tillsättningen av de första ledamöterna av nämnden efter ikraftträdandet av denna förordning, lägga fram slutlistan över kandidater utan att höra nämnden.

Kommissionen ska lägga fram ett förslag till utnämning av ordföranden, vice ordföranden och de ledamöter som avses i artikel 43.1 b för Europaparlamentet för godkännande. Efter godkännandet av det förslaget ska rådet anta ett genomförandebeslut om utnämning av ordföranden, vice ordföranden och de ledamöter som avses i artikel 43.1 b. Rådet ska fatta beslut med kvalificerad majoritet.

7. Genom undantag från punkt 5, ska mandattiden för den första ordförande som utses efter ikraftträdandet av denna förordning vara tre år. Den mandattiden ska kunna förlängas en gång för en period av fem år. Ordföranden, vice ordföranden och de ledamöter som avses i artikel 43.1 b ska sitta kvar på sina poster till dess att deras efterträdare har utsetts.

8. En ordförande vars mandattid har förlängts får inte delta i ett ytterligare urvalsförfarande för samma befattning vid slutet av den sammantagna mandatperioden.

9. Om ordföranden, vice ordföranden eller en ledamot som avses i artikel 43.1 b inte längre uppfyller villkoren för att denne ska kunna utföra sina uppgifter eller har befunnits skyldig till allvarig försummelse, får rådet efter ett förslag från kommissionen som har godkänts av Europaparlamentet anta ett genomförandebeslut om att skilja ordföranden från dennes uppdrag. Rådet ska fatta beslut med kvalificerad majoritet.

För detta ändamål får Europaparlamentet eller rådet informera kommissionen om att de anser att villkoren för att skilja ordföranden, vice ordföranden eller ledamöterna som avses i artikel 43.1 b från deras uppdrag är uppfyllda, vilket kommissionen ska besvara.

AVDELNING V

FINANSIELLA BESTÄMMELSER

KAPITEL 1

Allmänna bestämmelser

Artikel 57

Resurser

1. Nämnden ska ansvara för att anslå nödvändiga finansiella och personella resurser för att kunna utföra de uppgifter som den ges genom denna förordning.
2. Finansieringen av nämndens budget eller dess resolutionsåtgärder enligt denna förordning får under inga omständigheter innebära att medlemsstaternas budgetar tas i anspråk.

Artikel 58

Budget

1. Nämnden ska ha en egen budget som inte ingår i unionens budget. Uppskattningar av alla nämndens inkomster och utgifter ska beräknas för varje budgetår, som ska motsvara kalenderåret, och ska redovisas i dess budget.
2. Nämndens budget ska vara balanserad vad gäller inkomster och utgifter.
3. Budgeten ska bestå av följande två delar: del I för nämndens administration och del II för fonden.

Artikel 59

Del I av budgeten – nämndens administration

1. Inkomsterna i del I i budgeten ska bestå av det årliga bidrag som krävs för att täcka de årliga uppskattade administrativa utgifterna.
2. Utgifterna i del I i budgeten ska minst omfatta utgifterna för personal, ersättningar, administration, infrastruktur, vidareutbildning och drift.
3. Denna artikel påverkar inte de nationella resolutionsmyndigheternas rätt att ta ut avgifter i enlighet med nationell rätt, med avseende på deras administrativa utgifter av den typ som avses i punkterna 1 och 2, inbegripet utgifter för att samarbeta med och bistå nämnden.

Artikel 60

Del II i budgeten – fonden

1. Inkomsterna i del II i budgeten ska särskilt bestå av följande:
 - a) Bidrag som betalas av de institut som är etablerade i de deltagande medlemsstaterna i enlighet med artiklarna 67.4 och 69, 70 och 71.
 - b) Lån från andra finansieringsarrangemang för resolution i icke-deltagande medlemsstater i enlighet med artikel 72.1.
 - c) Lån från finansiella institut eller andra tredjeparter i enlighet med artiklarna 73 och 74.

- d) Avkastning på de investeringar som gjorts med medel i fonden i enlighet med artikel 75.
- e) Utgifter för de ändamål som anges i artikel 76 och som återvinns i samband med resolutionsförfarandet.
- 2. Utgifterna i del II av budgeten ska bestå av följande:
 - a) Utgifter för de ändamål som anges i artikel 76.
 - b) Investeringar i enlighet med artikel 75.
 - c) Räntor på lån från andra finansieringsarrangemang för resolution i icke-deltagande medlemsstater i enlighet med artikel 72.1.
 - d) Räntor som betalas för lån från finansiella institut eller andra tredjeparter i enlighet med artiklarna 73 och 74.

Artikel 61

Fastställande och genomförande av budgeten

1. Senast den 15 februari varje år ska ordföranden utarbeta ett budgetförslag för nämnden, vilket ska inkludera en skattning av nämndens inkomster och utgifter för följande budgetår tillsammans med tjänsteförteckningen, och lägga fram det för nämnden för antagande.
2. Senast den 31 mars varje år ska nämnden i sin plenarsession, vid behov, justera det förslag som lagts fram av ordföranden och anta nämndens slutliga budget tillsammans med tjänsteförteckningen.

Artikel 62

Intern revision och kontroll

1. En intern revisionsfunktion ska inrättas inom nämnden, och denna revisionsfunktions arbete ska bedrivas i linje med internationella standarder. Internrevisorn, som utses av ordföranden, ska ansvara inför denne för verifiering av att budgetens genomförande och budgetförfarandet fungerar väl.
2. Internrevisorn ska ge råd till nämnden i fråga om riskhantering genom att på oberoende basis avge yttranden om förvaltnings- och kontrollsystemens kvalitet och genom att utfärda rekommendationer för att förbättra förutsättningarna för att genomföra verksamheten och för att främja principen om sund ekonomisk förvaltning.
3. Ansvaret för att inrätta system och förfaranden för interna kontroller som är anpassade till utförandet av internrevisorns uppgifter ska ligga hos nämnden.

Artikel 63

Genomförande av budgeten, redovisning och förfarande för ansvarsfrihet

1. Ordföranden ska fungera som utanordnare och genomföra nämndens budget.
2. Senast den 1 mars påföljande år ska nämndens räkenskapsförare överlämna den preliminära redovisningen, tillsammans med rapporten om budgetförvaltningen och den ekonomiska förvaltningen under året, till revisionsrätten för synpunkter.

Senast den 31 mars påföljande år ska nämndens räkenskapsförare överlämna rapporten om budgetförvaltningen och den ekonomiska förvaltningen till nämndens ledamöter samt till Europaparlamentet, rådet och kommissionen.

3. Senast den 31 mars varje år ska ordföranden förse Europaparlamentet, rådet och kommissionen med nämndens preliminära redovisning för det föregående året.

4. Efter att ha tagit del av revisionsrättens synpunkter på nämndens preliminära redovisning ska ordföranden på eget ansvar utarbeta dess slutliga redovisning och överlämna den till nämnden vid dess plenarsession för godkännande.
5. Ordföranden ska, efter nämndens godkännande, senast den 1 juli varje år överlämna den slutliga redovisningen för föregående år till Europaparlamentet, rådet, kommissionen och revisionsrätten.
6. När synpunkter mottas från revisionsrätten ska ordföranden översända ett svar senast den 30 september.
7. Senast den 15 november varje år ska den slutliga redovisningen för föregående åroffentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*.
8. Nämnden ska i sin plenarsession bevilja ansvarsfrihet för ordföranden i fråga om genomförandet av budgeten.
9. Ordföranden ska antingen på Europaparlamentets eller på rådets begäran lämna den information som avses i nämndens interna redovisning till den begärande unionsinstitutionen, förutsatt att kraven på tystnadsplikt som fastställs i denna förordning iakttas.

Artikel 64

Finansiella regler

Nämnden ska efter samråd med revisionsrätten och kommissionen anta interna finansiella bestämmelser i vilka särskilt ska anges det detaljerade förfarandet för att fastställa och genomföra dess budget i enlighet med artiklarna 61 och 63.

I den utsträckning det är förenligt med särarten hos nämndens verksamhet ska de finansiella bestämmelserna vara baserade på rambudgetförordningen för organ som inrättats enligt EUF-fördraget i enlighet med artikel 208 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 966/2012 ⁽¹⁾.

Artikel 65

Bidrag till nämndens administrativa utgifter

1. Sådana enheter som avses i artikel 2 ska bidra till del I i nämndens budget i enlighet med denna förordning och de delegerade akter om bidrag som antagits enligt punkt 5 i den här artikeln.
2. Bidragsbeloppen ska fastställas till en nivå som säkerställer att inkomsterna från bidragen i princip är tillräckliga för att balansera del I i nämndens budget varje år.
3. Nämnden ska i enlighet med de delegerade akter som avses i punkt 5 i den här artikeln fastställa och samla in bidragen från var och en av de enheter som avses i artikel 2 enligt ett beslut riktat till den berörda enheten. Nämnden ska tillämpa procedur- och rapporteringsregler och andra regler som säkerställer att bidragen betalas in i sin helhet och i tid.
4. De belopp som insamlats i enlighet med punkterna 1, 2, 3 ska endast användas för de syften som regleras i denna förordning.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 966/2012 av den 25 oktober 2012 om finansiella bestämmelser för unionens allmänna budget och om upphävande av rådets förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002 (EUT L 298, 26.10.2012, s. 1).

5. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter om bidrag enligt artikel 93 för att
 - a) fastställa vilken typ av bidrag som ska betalas och för vilka ändamål, hur bidragsbeloppen ska beräknas och hur betalning ska ske,
 - b) fastställa närmare regler för registrering, redovisning, rapportering samt andra regler som avses i punkt 3 och som är nödvändiga för att säkerställa att bidragen betalas in i sin helhet och i tid,
 - c) fastställa de årliga bidragsnivåer som krävs för att täcka nämndens administrativa utgifter fram till dess att den inleder sin verksamhet fullt ut.

Artikel 66

Åtgärder för att förebygga bedrägerier

1. För att bekämpa bedrägerier, korruption och annan olaglig verksamhet enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 883/2013 ⁽¹⁾, ska nämnden inom sex månader räknat från den dag då den inleder sin verksamhet ansluta sig till det interinstitutionella avtalet av den 25 maj 1999 om interna utredningar som utförs av Olaf, och omedelbart anta lämpliga bestämmelser för all nämndens personal på grundval av mallen som fastställs i det interinstitutionella avtalet.
2. Europeiska revisionsrätten ska ha befogenhet att utföra revision – både på grundval av handlingar och på plats – hos alla stödmottagare, uppdragstagare och underleverantörer som erhållit medel från nämnden.
3. Olaf får enligt de bestämmelser och förfaranden som fastställs i rådets förordning (Euratom, EG) nr 2185/96 ⁽²⁾ och i förordning (EU, Euratom) nr 883/2013 genomföra utredningar, inklusive kontroller och inspektioner på plats, i syfte att fastställa huruvida det har förekommit bedrägeri, korruption eller annan olaglig verksamhet som påverkar unionens ekonomiska intressen i samband med ett avtal som finansierats av nämnden.

KAPITEL 2

En gemensam resolutionsfond

Avdelning 1

Inrättande av fonden

Artikel 67

Allmänna bestämmelser

1. Härmed inrättas en gemensam resolutionsfond (nedan kallad *fonden*). Den ska finansieras i enlighet med de regler om överföring av medel som insamlats på nationell nivå till fonden som fastställs i avtalet.
2. Nämnden får bara använda fondens medel för att säkerställa en effektiv tillämpning av de resolutionsverktyg och utövande av resolutionsbefogenheter som avses i del II avdelning I, och i enlighet med de resolutionsmål och principer för resolution som avses i artiklarna 14 och 15. Under inga omständigheter får unionens budget eller nationella budgetar belastas för fondens kostnader eller förluster.
3. Nämnden ska vara fondens ägare.
4. De bidrag som avses i artiklarna 69, 70 och 71 ska insamlas från enheter som avses i artikel 2 av de nationella resolutionsmyndigheterna och överförs till fonden i enlighet med avtalet.

Artikel 68

Krav på upprättande av finansieringsarrangemang för resolution

Deltagande medlemsstater ska inrätta finansieringsarrangemang i enlighet med artikel 100 i direktiv 2014/59/EU och denna förordning.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 883/2013 av den 11 september 2013 om utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) och om upphävande av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1073/1999 och rådets förordning (Euratom) nr 1074/1999 (EUT L 248, 18.9.2013, s. 1).

⁽²⁾ Rådets förordning (Euratom, EG) nr 2185/96 av den 11 november 1996 om de kontroller och inspektioner på platsen som kommissionen utför för att skydda Europeiska gemenskapernas finansiella intressen mot bedrägerier och andra oegentligheter (EGT L 292, 15.11.1996, s. 2).

*Artikel 69***Målnivå**

1. Vid utgången av en inledande period på åtta år räknat från och med den 1 januari 2016 eller från den dag då denna punkt blir tillämplig med stöd av artikel 99.6, ska de disponibla finansiella medlen i fonden uppgå till minst 1 % av alla garanterade insättningar i alla institut auktoriserade i alla deltagande medlemsstater.
2. Under den inledande uperiod som avses i punkt 1, ska bidrag till fonden som beräknas i enlighet med artikel 70 och som uppbärs i enlighet med artikel 67.4 fördelas så jämnt som möjligt över tiden tills målnivån uppnås, men med vederbörlig hänsyn till fasen i konjunkturcykeln och till den påverkan som procykliska bidrag kan få på de bidragande institutens finansiella ställning.
3. Nämnden ska förlänga den inledande period som avses i punkt 1 med högst fyra år om fonden har gjort sammanlagda utbetalningar som överstiger 0,5 % av det totala beloppet av garanterade insättningar som avses i punkt 1 och när kriterierna i de delegerade akter som avses i punkt 5 b uppfylls.
4. Om de tillgängliga finansiella medlen efter den inledande period som avses i punkt 1 inte når upp till den målnivå som fastställs i den punkten ska de regelbundna bidrag som beräknas i enlighet med artikel 70 fortsätta samlas in till dess att målnivån uppnås. Efter det att målnivån uppnåtts för första gången och de tillgängliga finansiella medlen därefter har sjunkit till mindre än två tredjedelar av målnivån ska de bidragen sättas till en nivå som gör det möjligt att uppnå målnivån inom sex år.

Vid fastställandet av de regelbundna bidragen ska vederbörlig hänsyn tas till fasen i konjunkturcykeln och till den påverkan som procykliska bidrag kan få när de årliga bidragen fastställs inom ramen för denna punkt.

5. Kommissionen ska ha befogenhet att anta delegerade akter enligt artikel 93 när det gäller följande:
 - a) Kriterier för fördelningen över tiden av de bidrag till fonden som har beräknats enligt punkt 2.
 - b) Kriterier för att fastställa med hur många år den inledande period som avses i punkt 1 kan förlängas enligt punkt 3.
 - c) Kriterier för att fastställa årliga bidrag som föreskrivs i punkt 4.

*Artikel 70***Förhandsbidrag**

1. De enskilda bidragen från varje institut ska samlas in minst en gång per år och ska beräknas i proportion till beloppet av samma instituts skulder (exklusive kapitalbas) minus garanterade insättningar, som andel av de sammanlagda skulderna (exklusive kapitalbas) minus garanterade insättningar från alla institut auktoriserade på de deltagande medlemsstaternas territorier.
2. Nämnden ska varje år, efter att ha hört ECB eller den nationella behöriga myndigheten, och i nära samarbete med de nationella resolutionsmyndigheterna, beräkna de enskilda bidragen för att säkerställa att de bidrag som ska betalas in av alla institut auktoriserade på alla de deltagande medlemsstaternas territorier inte överstiger 12,5 % av målnivån.

Varje år ska beräkningen av de enskilda institutens bidrag baseras på

- a) ett fast bidrag, som ska vara proportionellt mot beloppet för ett instituts skulder, exklusive kapitalbas och garanterade insättningar, i förhållande till de totala skulderna, exklusive kapitalbas och garanterade insättningar, för alla institut auktoriserade på de deltagande medlemsstaternas territorier, och
- b) ett riskjusterat bidrag, som ska baseras på de kriterier som fastställs i artikel 103.7 i direktiv 2014/59/EU, med beaktande av proportionalitetsprincipen, utan att skapa snedvridningar mellan bankstrukturerna i medlemsstaterna.

Förhållandet mellan det fasta bidraget och det riskjusterade bidraget ska beakta en balanserad fördelning av bidragen mellan olika typer av banker.

Under inga omständigheter får det sammanlagda beloppet av de enskilda bidragen från alla institut auktoriserade på alla de deltagande medlemsstaternas territorier, beräknat enligt leden a och b, på årsbasis överstiga 12,5 % av målnivån.

3. De tillgängliga finansiella medel som ska tas i beaktande för att uppnå den målnivå som anges i artikel 69 får omfatta icke återkalleliga betalningsåtaganden, med full säkerhet i form av lågrisktillgångar som inte är belastade av tredje parts inteckningar och som står till fritt förfogande samt är öronmärkta uteslutande för nämndens användning för de ändamål som anges i artikel 76.1. Andelen av sådana icke återkalleliga betalningsåtaganden får inte vara högre än 30 % av de totala bidrag som insamlats i enlighet med den här artikeln.

4. De bidrag som på vederbörligt sätt har mottagits från varje sådan enhet som avses i artikel 2 ska inte återbetalas till de enheterna.

5. När deltagande medlemsstater redan har inrättat nationella finansieringsarrangemang för resolutioner, får de föreskriva att de arrangemangen använder sina tillgängliga finansiella medel, som insamlats från instituten mellan den 17 juni 2010 och dagen för ikraftträdandet av direktiv 2014/59/EU, för att kompensera institut för de förhandsbidrag som dessa får åläggas att betala till fonden. Sådan kompensation får inte påverka medlemsstaternas skyldigheter som fastställs i direktiv 2014/49/EU.

6. De delegerade akter som specificerar begreppet bidragsjusteringar i förhållande till institutens riskprofil som antagits av kommissionen enligt artikel 103.7 i direktiv 2014/59/EU ska tillämpas.

7. Rådet ska, på förslag från kommissionen, inom ramen för de delegerade akter som avses i punkt 6, anta genomförandeakter för att fastställa genomförandevillkoren för punkterna 1, 2 och 3 och i synnerhet med avseende på följande:

a) Tillämpningen av metoden för att beräkna de enskilda bidragen.

b) De praktiska metoderna för att koppla de riskfaktorer som specificeras i de delegerade akterna till instituten.

Artikel 71

Extraordinära efterhandsbidrag

1. När de disponibla finansiella medlen inte räcker för att täcka de förluster, kostnader eller andra utgifter som uppstår genom att fonden utnyttjas för resolutionsåtgärder, ska extraordinära efterhandsbidrag samlas in från institut som är auktoriserade i de deltagande medlemsstaternas territorier för att täcka de ytterligare beloppen. De extraordinära efterhandsbidragen ska beräknas och fördelas mellan instituten enligt de regler som fastställs i artiklarna 69 och 70.

Det totala beloppet för extraordinära efterhandsbidrag per år ska inte vara mer än tre gånger högre än det årliga beloppet för bidrag som bestäms i enlighet med artikel 70.

2. Nämnden ska, på eget initiativ efter att ha hört den nationella resolutionsmyndigheten, eller på förslag av en nationell resolutionsmyndighet, i enlighet med de delegerade akter som avses i punkt 3 helt eller delvis skjuta upp ett instituts betalning av extraordinära efterhandsbidrag i enlighet med punkt 1 om detta är nödvändigt för att skydda dess finansiella ställning. Ett sådant uppskjutande ska beviljas på högst sex månader men får förlängas på begäran av institutet. Bidrag som skjutits upp enligt denna punkt ska betalas senare då sådan betalning inte längre äventyrar institutets finansiella ställning.

3. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter enligt artikel 93 för att fastställa de omständigheter och villkor under vilka betalning av efterhandsbidrag av en enhet som avses i artikel 2 helt eller delvis får skjutas upp enligt punkt 2 i den här artikeln.

*Artikel 72***Frivillig utlåning mellan olika resolutionsfinansieringsarrangemang**

1. Nämnden ska besluta att begära frivilliga lån till fonden från finansieringsarrangemang för resolution i icke-deltagande medlemsstater, om
 - a) de belopp som uppbringas enligt artikel 70 inte är tillräckliga för att täcka förluster, kostnader eller andra utgifter som uppstår genom användning av fonden i samband med resolutionsåtgärder,
 - b) sådana extraordinära efterhandsbidrag som föreskrivs i artikel 71 inte är omedelbart tillgängliga, och
 - c) alternativ finansiering som föreskrivs i artikel 73 inte är omedelbart tillgänglig på rimliga villkor.
2. De ansvariga för finansieringsarrangemangen i fråga ska fatta beslut om varje sådan begäran i enlighet med artikel 106 i direktiv 2014/59/EU. Villkoren för upplåningen ska vara avhängiga av artikel 106.4, 106.5 och 106.6 i direktiv 2014/59/EU.
3. Nämnden kan besluta att låna ut till andra finansieringsarrangemang för resolution inom icke-deltagande medlemsstater om en begäran görs i enlighet med artikel 106 i direktiv 2014/59/EU. Villkoren för utlåningen ska vara avhängiga av artikel 106.4, 106.5 och 106.6 i direktiv 2014/59/EU.

*Artikel 73***Alternativ finansiering**

1. Nämnden får för fondens räkning ta upp lån och andra former av stöd från de institut, finansiella institut eller andra tredje parter som erbjuder bättre finansiella villkor vid mest lämpliga tidpunkt i syfte att optimera kostnaderna för finansieringen och skydda sitt anseende, om de belopp som uppbringats i enlighet med artiklarna 70 och 71 inte är omedelbart tillgängliga eller inte täcker fondens utgifter i samband med resolutionsåtgärder.
2. Upplåningen eller andra former av stöd som avses i punkt 1 ska återbetalas fullständigt inom löptiden i enlighet med artiklarna 69, 70 och 71.
3. Alla utgifter som följer av användningen av de lån som avses i punkt 1 ska bäras av del II i nämndens budget och inte av unionens budget eller av de deltagande medlemsstaterna.

*Artikel 74***Tillgång till finansieringsmöjligheter**

Nämnden ska för fondens räkning ingå finansieringsarrangemang, inbegripet offentliga finansieringsarrangemang när detta är möjligt, för att få omedelbar tillgång till ytterligare finansiella medel för användande i enlighet med artikel 76, om de belopp som insamlats eller är tillgängliga i enlighet med artiklarna 70 och 71 inte är tillräckliga för att täcka fondens åtaganden.

*Avdelning 2***Förvaltningen av fonden***Artikel 75***Investeringar**

1. Nämnden ska förvalta fonden i enlighet med denna förordning och de delegerade akter som antagits enligt punkt 4.
2. De belopp som mottagits från ett institut under resolution eller ett broinstitut ska liksom räntor och annan avkastning från investeringar samt andra inkomster enbart komma fonden till del.

3. Nämnden ska föra en försiktig och säker investeringsstrategi som fastställs i de delegerade akter som antas enligt punkt 4 i den här artikeln, och ska investera fondens tillgångar i obligationer som utfärdas av medlemsstater eller mellanstatliga organisationer, eller i höglitvida tillgångar med hög kreditvärdighet, med beaktande av de delegerade akter som avses i artikel 460 i förordning (EU) nr 575/2013 samt andra relevanta bestämmelser i den förordningen. Investeringarna ska vara tillräckligt sektorsvist, geografiskt och proportionellt diversifierade. Avkastningarna på sådana investeringar ska tillfalla fonden.

4. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter med närmare bestämmelser för förvaltningen av fonden och allmänna principer och kriterier för dess investeringsstrategi, enligt förfarandet som fastställs i artikel 93.

Avdelning 3

Användning av fondens medel

Artikel 76

Fondens uppdrag

1. Nämnden får, inom ramen för resolutionsordningen, när den tillämpar resolutionsverktygen på enheter som avses i artikel 2, endast använda fonden i den utsträckning som är nödvändig för att säkerställa en effektiv tillämpning av resolutionsverktygen för följande ändamål:

- a) För att garantera de tillgångar eller skulder institutet under resolution, dess dotterföretag, ett broinstitut eller en tillgångsförvaltningsenhet har.
- b) För att lämna lån till institutet under resolution, dess dotterföretag, ett broinstitut eller en tillgångsförvaltningsenhet.
- c) För att köpa tillgångar som institutet under resolution har.
- d) För att lämna bidrag till ett broinstitut och en tillgångsförvaltningsenhet.
- e) För att betala ersättning till aktieägare eller långivare om det, efter en värdering enligt artikel 20.5, framkommit att de har fått ta större förluster än vad de skulle ha fått enligt en värdering enligt artikel 20.16, vid en avveckling enligt normala insolvensförfaranden.
- f) För att bidra till institutet under resolution som en ersättning för nedskrivning eller konvertering av vissa borgenärsfordringar, när skuldnedskrivningsverktyget används och det beslut som fattas om att utesluta vissa borgenärer från skuldnedskrivningen i enlighet med artikel 27.5.
- g) För att kombinera åtgärder som avses i leden a–f.

2. Fonden får vidare användas för att genomföra sådana åtgärder som avses i punkt 1 även när det gäller köparen i samband med försäljningsverktyget.

3. Fonden får inte användas direkt för att absorbera förluster inom en enhet som avses i artikel 2 eller för att rekapitalisera en sådan enhet. Om användningen av fonden enligt punkt 1 i den här artikeln indirekt medför att delar av de förluster som drabbat en enhet som avses i artikel 2 förs över till fonden, ska de principer som styr användningen av fonden som fastställs i artikel 27 tillämpas.

4. Nämnden får inte behålla sådant kapital som resulterar från ett bidrag i enlighet med punkt 1 f under längre än fem år.

Artikel 77

Användning av fonden

Användning av fonden är beroende av avtalet i vilket de deltagande medlemsstaterna kommer överens att till fonden överföra de bidrag som de insamlar på nationell nivå i enlighet med denna förordning och direktiv 2014/59/EU, och ska överensstämma med de principer som fastställs i det avtalet.

Till dess att fonden når den målnivå som avses i artikel 69, dock senast åtta år efter tillämpningsdatumet för den här artikeln, ska nämnden därför använda fonden i enlighet med principer som baseras på en uppdelning av fonden i nationella delar som motsvarar varje deltagande medlemsstat, samt på en gradvis sammanslagning av de olika medel som insamlats på nationell nivå för placering i de nationella delarna av fonden, som fastställs i avtalet.

Artikel 78

Nationella finansieringsarrangemangs ömsesidighet vid en koncernresolution som omfattar institut i icke-deltagande medlemsstater

Vid en koncernresolution som innefattar institut som är etablerade i en eller flera deltagande medlemsstater, å ena sidan, och institut som är etablerade i en eller flera icke-deltagande medlemsstater å andra sidan, ska fonden bidra till finansieringen av koncernresolutionen i enlighet med bestämmelserna som fastställs i artikel 107.2–107.5 i direktiv 2014/59/EU.

Artikel 79

Användning av insättningsgarantisystem vid resolution

1. När nämnden beslutar om resolutionsåtgärder, förutsatt att den åtgärden säkerställer att insättarna har fortsatt tillgång till sina medel, ska de deltagande medlemsstaterna säkerställa att det insättningsgarantisystem som institutet är anslutet till ska ansvara för det belopp som anges i artikel 109.1 och 109.4 i direktiv 2014/59/EU.

Det relevanta insättningsgarantisystemet ska överta rättigheterna och skyldigheterna för garanterade insättare vid likvidationsförfaranden till ett belopp som motsvarar dess betalning.

2. Beloppet för vilket insättningsgarantisystemet är ansvarigt i enlighet med punkt 1 i den här artikeln ska följa de villkor som avses i artikel 20.

3. Innan det belopp som insättningsgarantisystemet är ansvarigt fastställs, i enlighet med punkt 2 i den här artikeln, ska nämnden samråda med den berörda utsedda myndigheten i den mening som avses i artikel 2.1.18 i direktiv 2014/49/EU, med full hänsyn tagen till hur brådskande situationen är.

4. I fall då ersättningsberättigade insättningar hos ett institut under resolution överförs till en annan enhet genom försäljningsverktyget eller brobanksverktyget, har insättarna inga anspråk enligt direktiv 2014/49/EU mot insättningsgarantisystemet vad avser någon del av deras insättningar hos institutet under resolution som inte har överförts, förutsatt att de överförda medlen motsvarar eller överskrider den sammanlagda täckningsnivån som föreskrivs i artikel 6 i det direktivet.

5. Utan att det påverkar tillämpningen av punkterna 1–4, om de tillgängliga medlen inom insättningsgarantisystemet används i enlighet med denna artikel, och därefter minskas till mindre än två tredjedelar av insättningsgarantisystemet, ska det regelbundna bidraget till insättningsgarantisystemet uppgå till en nivå som gör det möjligt att uppnå målnivån inom sex år.

Insättningsgarantisystemets ansvar får inte under några omständigheter överskrida ett belopp som motsvarar 50 % av dess målnivå enligt artikel 10.2 i direktiv 2014/49/EU.

Under inga omständigheter ska insättningsgarantisystemets deltagande enligt denna förordning överskrida de förluster det skulle ha gjort vid en avveckling under normala insolvensförfaranden.

AVDELNING VI

ÖVRIGA BESTÄMMELSER

Artikel 80

Privilegier och immunitet

Protokollet (nr 7) om Europeiska unionens immunitet och privilegier som fogats till EU-fördraget och till EUF-fördraget ska tillämpas på nämnden och dess personal.

Artikel 81

Språkordning

1. Rådets förordning nr 1 ⁽¹⁾ ska gälla för nämnden.
2. Nämnden ska fatta beslut om sin interna språkordning.
3. Nämnden får besluta vilka av de officiella språken som ska användas när handlingar skickas till unionens institutioner eller organ.
4. Nämnden får komma överens med varje nationell resolutionsmyndighet om det eller de språk på vilka de handlingar som ska skickas till eller från de nationella resolutionsmyndigheterna ska utarbetas.
5. De översättningar som krävs för nämndens arbete ska göras av Översättningscentrum för Europeiska unionens organ.

Artikel 82

Personal

1. Tjänsteföreskrifterna, anställningsvillkoren och de regler som antagits gemensamt av unionsinstitutionerna för tillämpningen av dessa, ska gälla för nämndens personal.

Genom undantag från första stycket ska ordföranden, vice ordföranden och de fyra ledamöter som avses i artikel 43.1 b vara likställda med en vice ordförande, en domare och en justitiesekreterare vid domstolen i fråga om arvoden och pensionsålder, enligt definitionen i rådets förordning nr 422/67/EEG, 5/67/Euratom ⁽²⁾. De ska inte omfattas av bestämmelser om en högsta pensionsålder. För de aspekter som inte omfattas av denna förordning eller förordning nr 422/67/EEG, 5/67/Euratom, ska tjänsteföreskrifterna och anställningsvillkoren tillämpas på motsvarande sätt.

2. Nämnden ska, i samförstånd med kommissionen, anta de nödvändiga genomförandeåtgärderna, i enlighet med arrangemangen som föreskrivs i artikel 110 i tjänsteföreskrifterna.
3. Nämnden ska gentemot sin personal utöva de befogenheter som tilldelas tillsättningsmyndigheten enligt tjänsteföreskrifterna och den myndighet som har rätt att ingå avtal enligt anställningsvillkoren.

Artikel 83

Personalutbyte

1. Nämnden får använda sig av utstationerade nationella experter eller annan personal som inte är anställd av nämnden.
2. Nämnden ska i sitt plenarsession anta lämpliga beslut om regler om utbyte och utstationering av personal från och mellan de nationella resolutionsmyndigheterna och nämnden.

⁽¹⁾ Rådets förordning nr 1 om vilka språk som skall användas i Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT L 17, 6.10.1958, s. 385).

⁽²⁾ Rådets förordning nr 422/67/EEG, nr 5/67/Euratom av den 25 juli 1967 om ersättning till kommissionens ordförande och ledamöter, till domstolens ordförande, domare, generaladvokater och justitiesekreterare, till tribunalens ordförande, ledamöter och justitiesekreterare samt till Europeiska unionens personaldomstols ordförande, ledamöter och justitiesekreterare (EGT L 187, 8.8.1967, s. 1).

3. Nämnden får inrätta interna resolutionsenheter bestående av egen personal och personal från de nationella resolutionsmyndigheterna, samt observatörer från icke-deltagande medlemsstaters resolutionsmyndigheter, i förekommande fall.

4. När nämnden inrättar interna resolutionsenheter som föreskrivs i punkt 3 i den här artikeln, ska den utse samordnare för de enheterna från sin egen personal. Samordnarna får i enlighet med artikel 51.3 bjudas in att delta som observatörer i nämndens möten under dess verkställande session, där de ledamöter som utsetts av de respektive medlemsstaterna deltar i enlighet med artikel 53.3 och 53.4.

Artikel 84

Interna kommittéer

Nämnden får inrätta interna kommittéer som ska förse den med råd och vägledning avseende utförandet av dess uppgifter enligt denna förordning.

Artikel 85

Överklagandepanel

1. Nämnden ska inrätta en överklagandepanel som ska fatta beslut om överklaganden som lämnas in i enlighet med punkt 3.

2. Överklagandepanelen ska bestå av fem välrenommerade personer från medlemsstaterna med dokumenterade relevanta kunskaper och yrkeserfarenhet, inbegripet erfarenhet av resolutionsverksamhet, på tillräckligt hög nivå inom bankverksamhet eller andra finansiella tjänster, men de får inte ingå i den nuvarande personalen vid nämnden, resolutionsmyndigheter eller andra nationella institutioner eller unionsinstitutioner, organ och byråer som deltar i de uppgifter som nämnden utför i enlighet med de befogenheter som den ges genom denna förordning. Överklagandepanelen ska ha tillräckliga resurser och sakkunskap för att kunna tillhandahålla juridisk rådgivning avseende lagligheten när det gäller myndighetens utövande av sina befogenheter. Ledamöterna av överklagandepanelen och två suppleanter ska utses av nämnden för en period på fem år, som får förlängas en gång, efter en offentlig inbjudan till intresseanmälan som offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*. De får inte vara bundna av några instruktioner.

3. Varje fysisk eller juridisk person, inbegripet resolutionsmyndigheter, får överklaga ett beslut av nämnden som avses i artiklarna 10.10, 11, 12.1, 38–41, 65.3, 71 och 90.3 och som är riktat till den personen eller som direkt och personligen berör den personen.

Överklagandet ska tillsammans med grunderna för överklagandet framställas skriftligen hos överklagandepanelen inom sex veckor från den dag då den berörda personen underrättades om beslutet eller, om någon underrättelse inte skett, från den dag den berörda personen fick kännedom om det.

4. Överklagandepanelen ska fatta beslut om överklagandet inom en månad efter det att det ingivits.

Överklagandepanelen ska fatta beslut på grundval av en majoritet på minst tre av sina fem ledamöter.

5. Ledamöterna i överklagandepanelen ska handla oberoende och i allmänintresset. De ska i det syftet avge en offentlig åtagandeförklaring och en offentlig intresseförklaring som visar att det inte föreligger några direkta eller indirekta intressekonflikter som skulle kunna anses inverka negativt på deras oberoende.

6. Ett överklagande som inges enligt punkt 3 ska inte medföra att beslutet blir vilande.

Överklagandepanelen får dock, om den anser att omständigheterna så kräver, tillfälligt upphäva tillämpningen av det överklagade beslutet.

7. Om överklagandet kan tas upp till prövning, ska överklagandepanelen pröva om det är välgrundat. Den ska anmoda parterna i överklagandeförfarandet att inom viss tid inkomma med synpunkter på sina egna meddelanden från nämnden eller på inlagor från andra parter i överklagandeförfarandet. Parterna i överklagandeförfarandet ska ha rätt att göra muntliga framställningar.
8. Överklagandepanelen kan bekräfta det beslut som nämnden har fattat eller hänskjuta ärendet till nämnden. Nämnden ska vara bunden av överklagandepanelens beslut och ska anta ett ändrat beslut i det berörda fallet.
9. Överklagandepanelens beslut motiveras och meddelas parterna.
10. Överklagandepanelen ska anta och offentliggöra sin arbetsordning.

Artikel 86

Talan inför domstolen

1. Talan får väckas vid domstolen i enlighet med artikel 263 i EUF-fördraget mot beslut som fattats av överklagandepanelen eller, när det inte finns någon möjlighet att överklaga till överklagandepanelen, av nämnden.
2. Medlemsstaterna och unionens institutioner, samt alla fysiska eller juridiska personer, får väcka talan vid domstolen mot nämndens beslut, i enlighet med artikel 263 i EUF-fördraget.
3. Om nämnden är skyldig att vidta åtgärder men underlåter att fatta beslut, får passivitetstalan väckas vid domstolen i enlighet med artikel 265 i EUF-fördraget.
4. Nämnden ska vidta nödvändiga åtgärder för att rätta sig efter domstolens dom.

Artikel 87

Nämndens ansvar

1. Nämndens inomobligatoriska ansvar ska regleras av den lag som är tillämplig på avtalet i fråga.
2. Domstolen ska vara behörig att träffa avgöranden enligt eventuella skiljedomsklausuler i avtal som nämnden ingår.
3. När det gäller utomobligatoriskt ansvar ska nämnden, i enlighet med de allmänna principer som är gemensamma för medlemsstaternas lagar om ansvaret för medlemsstaternas offentliga myndigheter, ersätta skada som orsakats av denna eller av dess personal vid tjänsteutövning, i synnerhet inom ramen för deras resolutionsuppgifter, vilket inbegriper handlingar och försummelser i samband med stöd till utländska resolutionsförfaranden.
4. Nämnden ska ersätta nationella resolutionsmyndigheter för skador för vilka de av nationella domstolar har förpliktats att betala eller för vilka de, i samförstånd med nämnden, har åtagit sig att betala ersättning enligt en uppgörelse i godo, och som är ett resultat av en handling eller en försummelse som begåtts av den nationella resolutionsmyndigheten i samband med en resolution som omfattas av denna förordning av de enheter och koncerner som avses i artikel 7.2, och av de enheter och koncerner som avses i artikel 7.4 b och 7.5 när villkoren för tillämpningen av de punkterna uppfylls eller enligt artikel 7.3 andra stycket. Den skyldigheten ska inte gälla om den handlingen eller försummelsen utgjorde en överträdelse av denna förordning, av någon annan bestämmelse i unionsrätten, av ett beslut av nämnden, rådet eller kommissionen, som begåtts avsiktligt eller med en uppenbar och allvarlig missbedömning.
5. Tvister som rör punkterna 3 och 4 ska avgöras av domstol. Talan om ansvar i utomobligatoriska rättsförhållanden ska preskriberas fem år efter den händelse som föranleder ansvarstalan.

6. De anställdas personliga ansvar gentemot nämnden ska regleras av bestämmelserna som fastställs i de tjänsteföreskrifter eller anställningsvillkor som gäller för dem.

Artikel 88

Tystnadsplikt och informationsutbyte

1. Nämndens ledamöter, vice ordföranden, nämndens ledamöter som avses i artikel 43.1 b. nämndens personal och personal som utbyts med eller utstationeras av de deltagande medlemsstaterna och som utför resolutionsuppdrag ska omfattas av kravet på tystnadsplikt enligt artikel 339 i EUF-fördraget och tillämpliga bestämmelser i unionsrätten, också efter det att deras uppdrag har upphört. De ska framför allt förbjudas att röja konfidentiella uppgifter som erhålls i tjänsten eller från en behörig myndighet eller en resolutionsmyndighet i samband med tjänsteutövning enligt denna förordning, till personer eller myndigheter, såvida det inte sker inom ramen för utövandet av deras uppgifter enligt denna förordning, eller i sammandrag eller sammanställning som omöjliggör identifikation av de enheter som avses i artikel 2 eller med uttryckligt och förhandsgodkänt tillstånd från myndigheten eller den enhet som tillhandahöll de uppgifterna.

Information som omfattas av tystnadsplikt får inte lämnas ut till annan offentlig eller privat enhet, utom när så krävs i samband med rättsliga förfaranden.

De kraven ska även gälla presumtiva köpare som kontaktas för att förbereda resolution av en enhet enligt artikel 13.3.

2. Nämnden ska se till att personer som tillhandahåller tjänster, direkt eller indirekt, permanent eller tillfälligt, i samband med utövandet av sina uppdrag, inbegripet tjänstemän eller andra personer som auktoriserats av nämnden eller utsetts av den nationella resolutionsmyndigheten för att utföra inspektioner på plats, omfattas av krav på tystnadsplikt som motsvarar de krav som avses i punkt 1.

3. De krav på tystnadsplikt som avses i punkt 1 ska även tillämpas på observatörer som deltar i nämndens möten och på observatörer från icke-deltagande medlemsstater som deltar i interna resolutionenheter enligt artikel 83.3.

4. Nämnden ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa säker hantering och behandling av konfidentiella uppgifter.

5. Innan information röjs, ska nämnden se till att denna information inte innehåller konfidentiella uppgifter, i synnerhet genom att bedöma de effekter röjandet skulle kunna få för allmänintresset när det gäller den finansiella, monetära eller ekonomiska politiken, för fysiska och juridiska personers affärsintressen, för syftet med inspektioner, utredningar och revisioner. Förfarandet för att kontrollera effekterna av ett röjande av information ska inbegripa en specifik bedömning av effekterna av ett röjande av innehållet och de närmare uppgifterna i resolutionsplanerna som avses i artiklarna 8 och 9, resultatet av bedömningar som genomförts enligt artikel 10 eller den resolutionsordning som avses i artikel 18.

6. Den här artikeln ska inte hindra nämnden, rådet, kommissionen, ECB, de nationella resolutionsmyndigheterna eller de nationella behöriga myndigheterna, inklusive deras anställda och experter, från att utbyta uppgifter med varandra och med behöriga ministerier centralbanker, insättningsgarantisystem, system för ersättning till investerare, myndigheter med ansvar för normala insolvensförfaranden, resolutionsmyndigheter och behöriga myndigheter i icke-deltagande medlemsstater, EBA, eller om inte annat följer av artikel 33, myndigheter i tredjeland, som utövar uppgifter som motsvarar resolutionsmyndigheternas uppgifter eller om inte annat följer av strikta konfidentialitetsregler med en presumtiv köpare i syfte att planera eller verkställa en resolutionsåtgärd.

Artikel 89

Skydd av personuppgifter

Denna förordning ska inte påverka medlemsstaternas skyldigheter vid sin behandling av personuppgifter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG ⁽¹⁾ eller nämndens, rådets och kommissionens skyldigheter vid deras behandling av personuppgifter enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 ⁽²⁾ inom ramen för deras ansvarsområden.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (EGT L 281, 23.11.1995, s. 31).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter (EGT L 8, 12.1.2001, s. 1).

*Artikel 90***Tillgång till handlingar**

1. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001 ⁽¹⁾ ska tillämpas på de handlingar som finns hos nämnden.
2. Inom sex månader efter sitt första möte ska nämnden anta praktiska åtgärder för tillämpningen av förordning (EG) nr 1049/2001.
3. De beslut som fattas av nämnden enligt artikel 8 i förordning (EG) nr 1049/2001 får överklagas genom klagomål till Europeiska ombudsmannen eller genom talan vid domstolen efter överklagande till den överklagandepanel som avses i artikel 85 i den här förordningen, beroende på vad som är lämpligast, enligt villkoren som fastställs i artiklarna 228 respektive 263 i EUF-fördraget.
4. Personer som är föremål för nämndens beslut ska ha rätt att få tillgång till nämndens handlingar, med förbehåll för andra personers berättigade intresse av att deras affärshemligheter skyddas. Tillgången till akten ska inte omfatta konfidentiell information eller nämndens interna förberedande handlingar.

*Artikel 91***Säkerhetsbestämmelser om skydd av sekretessbelagda uppgifter och känsliga uppgifter som inte är sekretessbelagda**

Nämnden ska tillämpa de säkerhetsprinciper som återfinns i kommissionens säkerhetsbestämmelser för säkerhetsskyddsklassificerade EU-uppgifter och känsliga icke-sekretessbelagda uppgifter, som anges i bilagan till kommissionens beslut 2001/844/EG, EKSG, Euratom ⁽²⁾. Tillämpningen av säkerhetsbestämmelserna ska inbegripa tillämpning av bestämmelser om utbyte, behandling och lagring av sådana uppgifter.

*Artikel 92***Revisionsrätten**

1. Revisionsrätten ska utarbeta en särskild rapport för varje tolv månadersperiod, med början den 1 april varje år.
2. Varje rapport ska undersöka om
 - a) tillräcklig hänsyn tagits till sparsamhet, effektivitet och ändamålsenlighet vid användning av fonden, särskilt behovet av att minimera utnyttjandet av fonden,
 - b) bedömningen av stödet från fonden var effektiv och noggrann.
3. Varje rapport enligt punkt 1 ska utarbetas inom sex månader från utgången av den period som rapporten avser.
4. Efter att ha behandlat den slutliga redovisningen, som utarbetats av nämnden i enlighet med artikel 63, ska revisionsrätten utarbeta en rapport om sina slutsatser senast den 1 december efter utgången av varje budgetår. Revisionsrätten ska i synnerhet rapportera om eventuella ansvarsförbindelser (oavsett om det gäller nämnden, rådet kommissionen, eller på annat sätt) som uppstår till följd av nämndens, rådets och kommissionens utförande av sina uppgifter enligt denna förordning.
5. Europaparlamentet och rådet får begära att revisionsrätten undersöker alla andra relevanta frågor som omfattas av de befogenheter som fastställs i artikel 287.4 i EUF-fördraget.
6. De rapporter som avses i punkterna 1 och 4 ska överlämnas till nämnden, Europaparlamentet, rådet och kommissionen och ska utan dröjsmål offentliggöras.
7. Inom två månader från den dag då varje rapport enligt punkt 1 offentliggörs ska kommissionen utarbeta ett detaljerat skriftligt svar som ska offentliggöras.

Inom två månader från den dag då varje rapport enligt punkt 4 offentliggörs ska nämnden, rådet och kommissionen utarbeta var sitt detaljerat skriftligt svar som ska offentliggöras.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001 av den 30 maj 2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar (EGT L 145, 31.5.2001, s. 43).

⁽²⁾ Kommissionens beslut 2001/844/EG, EKSG, Euratom av den 29 november 2001 om ändring av de interna stadgarna (EGT L 317, 3.12.2001, s. 1).

8. Revisionsrätten ska ha befogenhet att från nämnden, rådet och kommissionen erhålla all information som behövs för att den ska kunna utföra sina uppgifter som ges den enligt denna artikel. Nämnden, rådet och kommissionen ska tillhandahålla all relevant information som begärs inom en tidsfrist som anges av revisionsrätten.

DEL IV

GENOMFÖRANDEBEFOGENHETER OCH SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 93

Utövande av delegeringen

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.
2. Delegeringen av befogenheter som avses i artiklarna 19.8, 65.5, 69.5, 71.3 och 75.4 ska ges tills vidare från och med de relevanta datum som avses i artikel 99.
3. Kommissionen ska säkerställa konsekvens mellan delegerade akter som antas enligt denna förordning och delegerade akter som antas enligt direktiv 2014/59/EU.
4. Den delegering av befogenhet som avses i artiklarna 19.8, 65.5, 69.5, 71.3 och 75.4 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.
5. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
6. En delegerad akt som antas enligt artiklarna 19.8, 65.5, 69.5, 71.3 och 75.4 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av tre månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med tre månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.
7. Kommissionen ska inte anta delegerade akter om Europaparlamentets granskningstid på grund av ett uppehåll reduceras till mindre än fem månader inräknat förlängningen.

Artikel 94

Översyn

1. Senast den 31 december 2018 och därefter vart tredje år ska kommissionen offentliggöra en rapport om tillämpningen av denna förordning, med särskild tonvikt på övervakningen av vilka potentiella effekter denna kan ha på den inre marknadens förmåga att fungera väl. Rapporten ska utvärdera följande:
 - a) Den gemensamma resolutionsmekanismens funktion, dess kostnadseffektivitet samt inverkan av dess resolutionsverksamhet på unionens intressen som helhet och på enhetligheten och integriteten hos den inre marknaden för finansiella tjänster, bland annat dess möjliga inverkan på de nationella banksystemens strukturer inom unionen, i jämförelse med andra banksystem, och när det gäller ändamålsenligheten hos förfarandena för samarbete och informationsutbyte inom den gemensamma resolutionsmekanismen, mellan den gemensamma resolutionsmekanismen och den gemensamma tillsynsmekanismen, samt mellan den gemensamma resolutionsmekanismen, nationella resolutionsmyndigheter, behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter i icke-deltagande medlemsstater; rapporten ska särskilt bedöma om
 - i) de uppgifter som genom denna förordning tilldelas nämnden, rådet och kommissionen behöver utföras exklusivt av en oberoende unionsinstitution, och om i så fall de relevanta bestämmelserna måste ändras, däribland på primärrättslig nivå,
 - ii) samarbetet mellan den gemensamma resolutionsmekanismen, den gemensamma tillsynsmekanismen, ESRB, EBA, Esma och Eiopa, samt övriga myndigheter som deltar i ESFS, är lämpligt,

- iii) investeringsportföljen i enlighet med artikel 75 består av sunda och diversifierade tillgångar,
 - iv) kopplingen mellan statsskulder och bankrisker har brutits,
 - v) om styrformerna, inbegripet fördelningen av uppgifter inom nämnden och omröstningsförfarandena både vid nämndens verkställande session och plenarmöte samt dess förhållande till kommissionen och rådet, är lämpliga,
 - vi) referenspunkten för fastställandet av målnivån för fonden är lämplig, särskilt huruvida garanterade insättningar eller totala skulder är en lämpligare utgångspunkt och huruvida ett minsta absolut belopp för fonden bör införas för att undvika svängningar i flödet av finansiella medel till fonden och säkerställa stabilitet och lämplig finansiering av fonden över tid,
 - vii) det är nödvändigt att ändra den målnivå som fastställts för fonden och bidragsnivån för att säkerställa lika villkor inom unionen.
- b) Hur ändamålsenliga förfarandena för oberoende och ansvarsskyldighet är.
- c) Samverkan mellan nämnden och EBA.
- d) Samverkan mellan nämnden och de nationella resolutionsmyndigheterna i icke-deltagande medlemsstater och den gemensamma resolutionsmekanismens effekter på de medlemsstaterna, och samverkan mellan nämnden och de berörda myndigheterna i tredjeland i enlighet med artikel 2.1.90 i direktiv 2014/59/EU.
- e) Det är nödvändigt att vidta åtgärder för att harmonisera insolvensförfarandena för fallerade institut.
2. Rapporten ska lämnas till Europaparlamentet och rådet. Kommissionen ska lägga fram eventuella åtföljande förslag.
3. När direktiv 2014/59/EU ses över uppmanas kommissionen att göra en översyn av denna förordning vid behov.

Artikel 95

Ändring av förordning (EU) nr 1093/2010

Förordning (EU) nr 1093/2010 ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 4 ska punkt 2 ersättas med följande:

”2. behöriga myndigheter:

- i) behöriga myndigheter enligt definitionerna i artikel 4.1.40 i förordning (EU) nr 575/2013, inbegripet Europeiska centralbanken när det gäller frågor som rör de uppgifter som den ges genom förordning (EU) nr 1024/2013, och i direktiv 2007/64/EG samt i den mening som avses i direktiv 2009/110/EG,
- ii) när det gäller direktiven 2002/65/EG och 2005/60/EG, de myndigheter som har behörighet att säkerställa att kreditinstitut och finansiella institut uppfyller kraven i de direktiven,
- iii) när det gäller system för garanti av insättningar, organ som förvaltar ett system för garanti av insättningar enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU (*), eller, om det är ett privat företag som står för verksamheten i ett system för garanti av insättningar, den offentliga myndighet som utövar tillsynen över de systemen, enligt det direktivet, och
- iv) när det gäller Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU (**) och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 (***), resolutionsmyndigheter enligt definitionen i artikel 3 i direktiv 2014/59/EU, den gemensamma resolutionsnämnden, som inrättas genom förordning (EU) nr 806/2014 samt rådet och kommissionen när de vidtar åtgärder enligt artikel 18 i förordning (EU) nr 806/2014, utom om de har egen beslutanderätt eller gör policyval.

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU av den 16 april 2014 om insättningsgarantisystem (EUT L 173, 12.6.2014, s. 149).

(**) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).

(***) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 225, 30.7.2014, s. 1).”

2. I artikel 25 ska följande punkt införas:

"1a. Myndigheten får organisera och genomföra inbördes utvärderingar av utbytet av information och den gemensamma verksamhet som bedrivs av den nämnd som avses i förordning (EU) nr 806/2014 och de nationella resolutionsmyndigheterna i medlemsstater som inte deltar i den gemensamma resolutionsmekanismen vid resolution och avveckling av gränsöverskridande koncerner för att åstadkomma mer ändamålsenliga och konsekventa resultat. I det syftet ska den utarbeta metoder som möjliggör objektiv bedömning och jämförelse."

3. I artikel 40.6 ska följande stycke läggas till:

"Ordföranden för den gemensamma resolutionsnämnden ska när frågor inom tillämpningsområdet för direktiv 2014/59/EU behandlas vara observatör i tillsynsstyrelsen."

Artikel 96

Ersättning av nationella finansieringsarrangemang för resolution

Från det tillämpningsdatum som avses i artikel 99.2 och 99.6 i denna förordning ska fonden betraktas som de deltagande medlemsstaternas finansieringsarrangemang för resolution enligt artikel 99–109 i direktiv 2014/59/EU.

Artikel 97

Avtal om säte och villkor för verksamheten

1. De nödvändiga arrangemangen om de lokaler och anläggningar som medlemsstaten där nämndens säte är beläget ska ställa till nämndens förfogande samt de särskilda regler i den medlemsstaten som ska tillämpas på ordföranden, nämndens ledamöter i dess plenarsession, nämndens personal och deras familjemedlemmar ska fastställas i ett avtal om säte mellan nämnden och den medlemsstaten som ingås efter att ha godkänts av nämnden i dess plenarmöte och senast den 20 augusti 2016.

2. Den medlemsstat där nämnden har sitt säte ska skapa bästa möjliga förutsättningar för att nämnden ska kunna fungera korrekt, vilket inkluderar Europaorienterad skolundervisning på flera språk och lämpliga transportförbindelser.

Artikel 98

Inledning av nämndens verksamhet

1. Nämnden ska vara fullt operativ senast den 1 januari 2015.

2. Kommissionen ska ansvara för bildandet av nämnden och dess inledande verksamhet till dess den har operativ förmåga att genomföra sin egen budget. För det ändamålet ska följande gälla:

- Till dess att ordföranden tillträder efter att ha utnämnts av rådet i enlighet med i artikel 56, får kommissionen utse en kommissionstjänsteman som ska utföra ordförandens uppgifter i egenskap av tillförordnad ordförande.
- Med avvikelse från artikel 50.1 l och till dess att ett beslut som avses i artikel 50.3 har antagits ska den tillförordnade ordföranden utöva tillsättningsmyndighetens befogenheter.
- Kommissionen får bistå nämnden, särskilt genom att utstationerade kommissionstjänstemän bedriver nämndens verksamhet under tillförordnade ordförandens eller ordförandens ansvar.

3. Den tillförordnade ordföranden får godkänna alla betalningar som omfattas av anslagen i nämndens budget och får ingå avtal, också anställningsavtal.

Artikel 99

Ikraftträdande

1. Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

2. Denna förordning ska börja tillämpas från och med den 1 januari 2016, med de undantag som fastställs i punkterna 3–5.

3. Genom undantag från punkt 2 i den här artikeln ska de bestämmelser som avser nämndens befogenhet att samla in information och samarbeta med de nationella resolutionsmyndigheterna i samband med resolutionsplaneringen enligt artiklarna 8 och 9 och alla andra dithörande bestämmelser tillämpas från och med den 1 januari 2015.

4. Genom undantag från punkt 2 i den här artikeln ska artiklarna 1–4, 6, 30, 42–48, 49, 50.1 a, b och g–p, 50.3, 51, 52.1 och 52.4, 53.1 och 53.2, 56–59, 61–66, 80–84, 87–95, 97 och 98 tillämpas från och med den 19 augusti 2014.

5. Genom undantag från punkt 2 i den här artikeln ska artiklarna 69.5, 70.6 och 70.7 samt 71.3 som ger rådet befogenhet att anta genomförandeakter och kommissionen befogenhet att anta delegerade akter tillämpas från och med den 1 november 2014.

6. Från och med den 1 januari 2015 ska nämnden sända en månatlig rapport som har godkänts vid dess plenarsession till Europaparlamentet, rådet och kommissionen om huruvida villkoren för överföringen av bidragen till sfonden har uppfyllts.

Från och med den 1 december 2015 när de rapporterna visar att villkoren för överföringen av bidragen till sfonden inte har uppfyllts, ska tillämpningen av bestämmelserna som avses i punkt 2 skjutas upp med en månad varje gång. Vid utgången av den månaden ska varje gång en ytterligare rapport sändas av nämnden.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 15 juli 2014.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

S. GOZI

Ordförande

RÄTTELSER

Rättelse till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 610/2013 av den 26 juni 2013 om ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 562/2006 om en gemenskapskodex om gränspassage för personer (kodex om Schengengränserna), Schengenavtalets tillämpningskonvention, rådets förordningar (EG) nr 1683/95 och (EG) nr 539/2001 och Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 767/2008 och (EG) nr 810/2009

(Europeiska unionens officiella tidning L 182 av den 29 juni 2013)

På sidan 8, artikel 1 punkt 21, ska det

i stället för: "21. Bilagorna III, IV, VI, VII och VIII till förordning (EG) nr 562/2006 ska ändras i enlighet med bilaga I till den här förordningen."

vara: "21. Bilagorna III–VIII till förordning (EG) nr 562/2006 ska ändras i enlighet med bilaga I till den här förordningen."

ISSN 1977-0820 (elektronisk utgåva)
ISSN 1725-2628 (pappersutgåva)

Europeiska unionens publikationsbyrå
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

SV